

పరిశుద్ధశాసనాలు:

మొదటి

పరకట్న మరణాలు : నిషేధ శాసనాలు

మల్లాది సుబ్బవయ్య

మల్లాది పబ్లికేషన్సు

9, ఎం. ఐ. జి. హెచ్. కాలనీ, మెహిదీపట్నం

హైదరాబాద్ - 500 028

మల్లాది పబ్లికేషన్సు నెం. ౮

ప్రతులు 1000

1986

రచన : మల్లాది నుబ్బమ్మ

396 - 0954
SU3

ప్రతులకు :

'వికానం'

లి, ఎం. ఐ. జి. హెచ్. కాలనీ, మెహదీపట్నం,

హైదరాబాద్ - 500 028

ఫోను. 35429

వెల రు. 8.00

మత ధర్మశాసనాలు : మహిళలు

పూర్వ చరిత్ర :

మన మహిళల హక్కులన్నీ మన చట్టాల్లోవున్నాయి; ఇంకా మన “పొలిటికల్ సైన్సు” పుస్తకాలల్లో వున్నాయి. ఇక బాధ్యతలు అడక్కండి అవి మన బుర్రలనిండా ఉన్నాయి., అవి మన అనుభవంలో నిత్యం జరుగుతూ వున్నాయి. ఇది విస్మరించరాని పచ్చి నిజం. మతధర్మ శాసనాలను గురించి చర్చించేముందు అసలు హక్కులంటే ఏమిటి? అవి ఎన్నిరకాలు వున్నాయి? వాటిలోవున్న లోపాలు ఏమిటి? అవి ఎలా సవరింపబడాలి? లేనిహక్కులకోసం ఎలా ‘డిమాండ్’ చెయ్యాలి? అనే విషయాలన్నీ శ్రీలకు తెలియాలి అంటే వారిలో దానికి తగిన విద్యావిజ్ఞానాలు వుండాలి. ముందుగా ఎన్నిరకాల హక్కులువున్నాయో తెలియాలి. వాటిని అనుభవించగల ధైర్యస్థయిర్యాలు శ్రీలలో వుండాలి. ఏ హక్కులైనా అనుభవించకపోతే అవి నిరుపయోగమైపోతాయి. అంటే-నశించిపోతాయి. (Dead Rights). హక్కు అన్నా, చట్టమన్నా అదొక కత్తి లాంటిది. ఆ కత్తి ఆపరేషన్ చేసి మనిషిని బ్రతికిస్తుంది. లేదా అదే కత్తి తుప్పుపట్టి రాలిపోతుంది. కనుక హక్కులు అంత విలువైనవి., బరువైనవి, అవసరమైనవి కూడా ననే అవగాహన మనలో వుండాలి.

భారత రాజ్యాంగంలో సమానత్వం అనేది మౌలిక హక్కుగా వ్రాయబడింది. శ్రీల పరిస్థితిని మెరుగుపర్చటానికి రాజ్యాంగం 14, 15 ఆర్టికల్స్ లో పొందుపరచిన సమానత్వ సిద్ధాంతంవల్ల పురుషులతోపాటు శ్రీలకు హక్కు ఇవ్వబడుతుంది. అయితే శ్రీలలో తాము తక్కువ అనే భావం అనాదిగా వున్నది. అందువల్ల 1954 లో ప్రవేశ పెట్టబోతున్న హిందూ కోడ్ బిల్లును శ్రీలే వ్యతిరేకించారు. ఆ బిల్లులో పితృత్వ ఆస్తిలో వారసత్వం పురుషులకు కూడా వుండరాదనేది, హిందూ విధవల స్వాధీనంలో ఉన్న ఆస్తులకు వారు హక్కుదారులవుతారన్నది మౌలికమైన మార్పు. ఈ బిల్లు చట్టరూపం కాకుండా ఆనాడు హిందూ శ్రీలంతా మూకుమ్మడిగా ప్రదర్శనలు జరిపారు. కరపత్ర స్వామీజీ అధ్వర్యాన వారు పార్లమెంటుకు మెమోరాండాలు సమర్పించారు. అంబేడ్కర్ లాంటి నాయకుల గొంతులను నొక్కిపట్టి పార్లమెంటులో అలజడి రేపారు. బ్యానర్లతో ఊరేగింపులు చేశారు. నెహ్రూతో తాను పోటీచేస్తానని కరపత్రస్వామీజీ బెదిరించాడు. అలా గొప్పమెజారిటీతో ఆనాడు ఆ బిల్లును ఆడవారే అలా అణగత్రొక్కారు. తాము పురుషులకన్నా తక్కువ అనే భావంవల్లనే వారు తమ హక్కులను కోరడంలేదు. తరువాత 1955, 1956 సంవత్సరాలలో హిందూ కోడ్ బిల్లులో కొంతభాగాన్ని నాలుగు ముక్కలుచేసి నాలుగు శాసనాలుగా చేసింది నెహ్రూ ప్రభుత్వం.

మన చట్టాలు స్త్రీలపట్ల చూపుతున్న వైఖరి గమనిస్తే కొన్ని ప్రశ్నలు ఉదయిస్తాయి. చట్టాలు స్త్రీలకు పూర్తిన్యాయం చేస్తున్నాయా లేదా? చట్టాల వ్యాఖ్యానంలో చట్టందృష్టిలో స్త్రీ పురుష సమానత్వాన్ని అవి నిరూపిస్తున్నాయా అంటే లోపాలు కొన్నివున్నాయి. ధర్మశాస్త్ర నిర్ణేతలు, చట్ట నిర్మాతలు పూర్తిగా పురుషులు కావటం వివక్షకు ఒక కారణమైతే, తమ హక్కులగురించిన పరిజ్ఞానం స్త్రీలలో లోపించటం లేక వాటికొరకై పోరాటాలు జరపకపోవటం మరో కారణమయింది. ఏదైనా మొత్తంమీద మన పూర్వీకులైన శాస్త్రకారుల అసమానత్వ భావాల బలమే మన చట్టాలలో బీజరూపం తాల్చివున్నాయి. ఆనాడు స్త్రీలపై వారికున్న దృష్టిదోషమే ఈనాటి శాసన కర్తలలో కాని, న్యాయశాస్త్ర నిర్ణేతల్లో కాని, న్యాయవాదుల్లో కాని ఘనీభవించి వున్నాయి. ఏ కొద్దిమందో వ్యతిరేకించినా వారి భావాలను అణచివేయటం సర్వసాధారణమయింది. అందుకు ఉదాహరణలు: 1955 లో హిందూకోడ్ బిల్లును ఎదిరించటం, తిరిగి 1986లో ముస్లిం స్త్రీల మనోవర్తి తీర్పును సనాతన ముస్లింలంతా కలిసి 'సవాల్' చేసి నిరసిస్తూ తీర్పుకు వ్యతిరేకంగా చట్టాన్ని ప్రవేశ పెట్టించటం లాంటివి అవి. ఇంత అయినా చట్టాల్లో కొన్ని మంచివి, శ్రేయస్కరమైనవి వున్నాయి. కాని అవి అనుభవించలేని అసమర్థత మన స్త్రీలలో మెండుగావుంది. కారణం-ప్రాచీనకాలపు ఆచారాలకు, సనాతన సాంప్రదాయాలకూ వారు విలువ ఇవ్వటంవల్ల వున్న హక్కులను వాడుకోలేక పోతున్నారు. ఈనాటి చట్టాలవల్ల ముఖ్యంగా రెండురకాల నష్టాలు వున్నాయి. మొదటది స్త్రీ పురుష వివక్షను భాష్యంద్వారా న్యాయపరంగా సమర్థించడం, రెండవది మానవ హక్కులను కాలరాయడం. కనుక నిశితదృష్టితో మనచట్టాలను, వాటిలోపాలను పరిశీలించడం మన కర్తవ్యం.

“స్త్రీలు: చట్టాలు” అనే అంశాన్ని గురించి తెలియాలంటే దానికి కొంత పూర్వ చరిత్ర తెలియాలి. అంటే శాసన నిర్మాణ కాలానికిముందు దేశపరిస్థితి, శాసనాలనాటి ఆచారాలు, అనుభవాల అవగాహనలాంటివి అందులో వున్నాయి. ఇంకా మతధర్మ శాస్త్రాల ఆధారాలు వున్నాయి. ప్రవక్తల నిర్దేశాలువున్నాయి. ఆచారాల ప్రసక్తివుంది. పురుషప్రపంచ భావన వుంది. ఇలా అనేకానేక సంస్కృతుల సమ్మేళనమే మన మత ధర్మశాసనాలుగా రూపొందాయి. అందువల్ల మన దేశంలోని మహిళల హక్కులు, స్థితి గతులు వారు అనుసరించే మతంమీద ఆధారపడి వుంటాయని ముందుగా మనం గ్రహించాల్సిన విషయం. ఇక మతధర్మశాసనాల పుట్టుక మార్పులు, చేర్పులు, సవరణల గురించి ప్రస్తావించుకుందాం.

మన దేశంలో అనేక మతాలకు చెందినవారు వున్నారు. అందులో హిందూ, ముస్లిం, క్రైస్తవ, పారశీక మతాలు ముఖ్యమైనవి. మనది తాకికరాజ్యం అని చెప్పుకుంటున్నాం. నేరాలు, సుంకాలు, పన్నులు మొ॥ వాటివిషయంగా సర్వులకు శాసనాలు ఒకటిగానే వున్నాయి. అయితే వివాహం, దత్తత, సంరక్షకత్వం, వారసత్వం, మనోవర్తి, విడాకులు లాంటి అంశాలకు వేరు వేరు మతాలవారికి వేరు వేరు శాసనాలు వున్నాయి. వీటిని మతధర్మశాసనాలు అంటారు. రాజ్యాంగం 44వ అధికరణం ప్రకారం భారతీయులందరికీ వర్తించే ఒకే ఒక వ్యవహార సంహిత. (కామన్ సివిల్ కోడ్) ను ప్రభుత్వం రూపొందించాలని, కృషిచేయాలని రాజ్యాంగం స్పష్టీకరించింది. మన రిపబ్లిక్ రాజ్యస్థాపన జరిగి 30 ఏళ్లు నిండాయి. అయినా ఈ సందర్భంగా ఏ ప్రయత్నమూ జరగలేదు కారణం మైనారిటీ వర్గాల కోర్కెల, హక్కుల పరిరక్షణకు తాము బద్ధకంకణులగా వుంటున్నామని వారిని భ్రమింపచేస్తున్నట్లుగా తోస్తుంది. ఈ పరిస్థితికి దోహదకారణాలు అనేకం వున్నాయి. అల్పసంఖ్యాకులలో తగినంత పలుకుబడిగలిగిన సంస్కర్తలు లేకపోవటం, వారి మతభావాలకు విరుద్ధంగా సవరణలు తెచ్చి వారిని రెచ్చగొట్టరాదనే పాలకుల వైఖరి, అధికార పార్టీలు, ప్రతిపక్ష పార్టీలు అందరూకూడా సంస్కరణలకు పూనుకుంటే అల్పసంఖ్యాకుల ఓట్లు తమకు రావనే భయాంధోళనలు ఇవన్నీ ఈ శోచనీయ పరిస్థితికి కారణాలు. ఇతర అభ్యుదయ దేశాలలో అలా కాదు. మతాలు వేరైనా పౌరులందరికీ వర్తించే శాసనాలలో తేడా వుండదు.

భారతదేశంలో అనేకమంది పురుషులు తమ భార్యలను గౌరవిస్తామని గొప్పగా చెప్పుకుంటూ వుంటారు., అర్ధాంగులుగా పరిగణిస్తామని పొగుడుకుంటూ వుంటారు. ఇదొక ఎత్తుగడ అంటే దూషిస్తారు. ఆఖరికి చట్టాలలో కూడా పురుషులకు వున్నన్ని హక్కులు స్త్రీలకు లేవనేది నిర్వివాదాంశం. కనుక మహిళాభ్యున్నతికి కృషిచేయవలసి కున్న మహిళా కార్యకర్తలకు వివిధచట్టాలలో మన మహిళల స్థానాన్ని, వారి హక్కులను అపగాహన చేసుకోవటం అవశ్య కర్తవ్యం.

ధర్మశాస్త్ర ప్రతిపాదితమైన హైందవ ధర్మసూత్రాలను బ్రిటిష్ పాలనలో శాసనాలద్వారా కొంత మార్పుచేయడం జరిగింది. దేశం స్వాతంత్ర్యం పొందాక రాజ్యాంగం ఏర్పడ్డ పిదప భారీఎత్తున మార్పుడం జరిగింది. అలాంటి మార్పులు ఇతర మతాలలో కొద్దిగామాత్రమే జరిగాయి. 1857 లో సిపాయి తిరుగుబాటు జరిగాక బ్రిటిష్ ప్రభుత్వ వైఖరిలో మార్పువచ్చి వారు పట్టించుకోలేదు. విక్టోరియారాణి తన ప్రకటనలో భారత ప్రజల మతవిషయాలలో ప్రభుత్వం జోక్యం కలుగజేసుకునేది లేదని ప్రకటించింది. తరువాత సంస్కరణోద్యమానికి బ్రిటిష్ ప్రభుత్వం యొక్క మద్దతు మనకు లభించలేదు కాని వారు దానిని ఏనాడూ వ్యతిరేకించలేదు. సిపాయి

తిరుగుబాటుకు పూర్వం అధికసంఖ్యాకులైన హిందువుల విషయంలో కొంతగా కొంత జోక్యంచేసుకున్న ఫలితంగా 1829 లో సతీసహగమన చట్టం 1856 లో విధవా వివాహ శాసనం వచ్చాయి. 19 వ శతాబ్దపు శాసనాల నిర్మాణం బ్రిటిష్ వారి పట్టుదల వల్ల జరిగింది. 'శారదా యాత్ర' (బాల్య వివాహ నిరోధశాసనం) 1929 లో వచ్చింది. ఇది కేంద్ర శాసనసభలో శారదా అనే ఒక సభ్యుని కృషివల్ల జరిగింది. తర్వాత 1946 లో వివిధ శాఖలకు చెందిన వివాహాలు అంటే ఒకే కులం, ఒకే గోత్రం, లేక ప్రవరలో జరిగినా చెల్లుతాయి అనే చట్టం వచ్చింది. అలాగే 1946 లో ఆమోదింపబడిన మనోవర్తిశాసనం అమలుజరిగింది. ఇంకా 1949 లో భిన్నమతాల, కులాల, వర్ణాలకు చెందిన వివాహం చట్టసమ్మతం చేశారు. ఇవన్నీ దేశ స్వాతంత్ర్య సముపార్జన సమయంలో శాసనరూపం తాల్చాయి. 1947 లోని బొంబాయి విడాకులచట్టం, 1946 లోని బొంబాయి బహుభార్యాత్వ నిషేధ చట్టం, 1949 లోని మద్రాసు బహుభార్యాత్వ నిషేధం విడాకుల చట్టం 1935 భారత ప్రభుత్వ చట్టంలో నిర్దేశింపబడిన రాష్ట్ర స్వీకరించిన ఫలితాలు. 1936 లోని పార్శ్వ వివాహ విడాకుల చట్టం ఈ ప్రభుత్వ నిదర్శనం. ముస్లిం స్త్రీకి విడాకుల హక్కును ప్రసాదించే చట్టం 1939 లో జరిగిందే ఈనాటికీ అమల్లోవుంది. 1956, 60, 64, 76, 78 లలో మార్పుచేయబడిన హిందూ వివాహ శాసనం, 1956 లోని హిందూ వారసత్వ శాసనం, 1956 లోని హిందూ దత్తత మనోవర్తిచట్టం, 1956 లోని హిందూ సంరక్షకత్వ శాసనం ఇవన్నీ అభ్యుదయకరమైనవి. ప్రజాభిప్రాయానికి అనుగుణంగా హిందూ శాసనాలను మార్చటానికి మన ప్రభుత్వం వెనుకాడలేదని మనం గ్రహించవచ్చు. కాని 1872 లో క్రొవీకరింపబడిన క్రైస్తవ వివాహ శాసనంలో 1869 నాటి క్రైస్తవ విడాకుల శాసనాలలో సవరణలు జరుగకపోవటం చాలాశోచనీయం. పార్శ్వవివాహం మరియు విడాకులశాసనం 1936 లో చట్టం రూపంధరించినది. అలాగే నిలిచిపోయాయి. 1939 నాటి ముస్లింల విషయంకూడా జరిగింది. అలాగే ఒకవైపున స్వప్రయోజనపరులు, రెండవవైపున పాలకవర్గాలు ఇద్దరూ కలిసి అంప్రసంఖ్యాక వర్గాల వ్యవహార శాసనాలను (Civil-laws) మార్చే విషయంలో కుట్రచేసి జోక్యం కలిపించుకోవటం లేదనేదానికి ప్రైవి ఉదాహరణలు, గీటురాళ్ళు.

ఈనాడు అమలులోఉన్న శాసనాలలో ముఖ్యమైనవి వివాహానికి, వారసత్వానికి, దత్తతకు, మనోవర్తికి, మైనారిటీ మరియు సంరక్షత్వానికి సంబంధించినవి. బాల్య వివాహ నిరోధశాసనం, పరకట్న నిషేధశాసనం, శిశుస్మృతిలో వచ్చిన మార్పులు ద్వితీయశ్రేణికి చెందినవి. వీటి ఫలితంగా స్త్రీల హోదాలో కొంత మార్పు వచ్చినమాట వాస్తవం.

ఉపోద్ఘాతం: ---

భారతదేశంలో భిన్నజాతుల వారున్నారు. భిన్న భాషల వారున్నారు. విభిన్న ఆచారాలు, సంప్రదాయాలు కల ప్రజలున్నారు. ఇవన్నీ ఒక ఎత్తు, భిన్న మతాల వారి ఉనికి మరో ఎత్తు. ముఖ్యంగా నాలుగు మతాలు ఉన్నాయి. హైందవం, ఇస్లాం, క్రైస్తవం, ఫార్సీ ఇలా నాలుగు ముఖ్యమైన మతాల ప్రజాసీకం ఈ ఉప ఖండంలో నివసిస్తున్నారు. మరల హైందవంలో అనేక శాఖలు. అద్వైతులు, ద్వైతులు, విశిష్టాద్వైతులు, కేవలాద్వైతులు, శుద్ధాద్వైతులు ఇలా ఎందరో. పైగా శైవులు, వీరశైవులు, వైష్ణవులు, వీర వైష్ణవులు, శాక్తేయులు, జైనులు, బౌద్ధులు ఇలా మరెన్ని రకాల మతవాదులో! అలాగే క్రైస్తవులలో రోమను కాథలికులు, ప్రొటెస్టెంట్లు పెద్ద శాఖలు. ప్రొటెస్టెంట్లలో మెథడిస్టులు, లూథరనులు, బాప్టిస్టులు, విశ్వాసులు ఇలా ఎన్నో ఉపశాఖలు దర్శనమిస్తాయి. ఇస్లాంలో సున్నీలు, షియాలు ప్రధాన శాఖలకు చెందినవారు. ఫార్సీల సంఖ్య బహు సర్వస్వం. కనుక భారతదేశ ఫార్సీలలో పెక్కు శాఖలను పరిగణించ పనిలేదు.

ఇన్నిరకాల విభజనతో భారత ప్రజాసీకం ఎలా సమైక్యంగా నిలబడగలదా యని ఎవరికైనా సందేహం కలుగుతుంది. అశోకుని కాలం నాటినుండి భారతదేశ సమైక్యతకు నిదర్శనాలు కనిపిస్తున్నా చాలాకాలం కొన్ని శతాబ్దాలు భారతజాతి అనైక్యతతో క్రుంగిపోయింది. బ్రిటిషు ప్రభుత్వ పాలన పరోక్షంగా దేశ ప్రజలలో ఐక్యతకు దోహదం చేసింది. కాగా దేశంలో ఐక్యతా భావం ఆటు పోట్లకు గురి అవుతున్నది.

స్త్రీలకు సంబంధించి వేరు వేరు మతాలవారు వేరు వేరు ధర్మశాసనాలను రూపొందించుకున్నారు. ఏ మతం వారి ధర్మశాస్త్రం వారిదే. అలాగ ఏర్పరచుకోవడమే కాక ఆయా మతాలవారు వాటిని పోషించుకుంటూ వచ్చారు. వాటి సవరణను వ్యతిరేకిస్తూ వచ్చారు. హిందూ మతస్తులు మాత్రం కాలగతి ననుసరించి మారడం జరిగింది. వారిలో సంస్కరణోద్యమాలు విజృంభించాయి. వాటి ఫలితంగానే హైందవంలో అనేక శాసనాలు రావడం జరిగింది.

హైందవం యొక్క విస్తృతి పెద్దది. బౌద్ధులు, జైనులు, ఆర్యసమాజం వారు, బ్రహ్మ సమాజస్తులు, వీరంతా హిందూ మతస్తుల క్రిందనే పరిగణింపబడతారు. హేతువాదులు, నాస్తికులు కూడా కొన్ని పరిస్థితులలో హిందువులే. హిందూ వివాహ

శాసనం వగైరాలలో ఉన్న 'హిందువు' అనే పదానికి ఇలా అర్థంచెప్పారు. ఈ దేశంలో పుట్టి పెరిగి, లేక ఇక్కడ స్థిర నివాసము ఏర్పరచుకున్న వారందరూ శాసనాల దృష్టిలో ఒక పరిస్థితిలో హిందువులే. కేవలం హిందూ మతాన్ని అనుసరించేవారే హిందువులు కానక్కరలేదు. పై చెప్పిన అర్హత-జన్మతః కలిగింది లేక స్థిర నివాసం వల్ల ఏర్పడింది ఉండి, ఇస్లాం, యూదా, క్రైస్తవ, పార్సీ మతాలకు చెందని ఏ వ్యక్తి అయినా హిందువే. అంటే ఆ నాలుగు మతాలకు చెందకుండా ఉన్న వారంతా హిందువులే. యూదులసంఖ్య అత్యల్పము. కనుక భారతదేశ పరిస్థితిని గమనించేటప్పుడు వారిని పరిగణించ నవసరము లేదు. అలా ప్రధానంగా నాలుగు మతాలు ఈ దేశంలో కనిపిస్తున్నాయి.

ఈ మతాల ధర్మశాసనాలు శ్రీల జీవితాలను శాసిస్తున్నాయి. కనుక వాటిని గురించి మనం ఆలోచించవలసి వస్తున్నది. శ్రీ జీవితానికి పరమావధి వివాహమూ, సంతానలబ్ధి పొందడమూ అని మతాలవారు నిర్దేశించారు. కనుక హోదా, వివాహం, దాంపత్యజీవితం, వైధవ్యం, మనోవర్తి, విడాకులు, పునర్వివాహం, జారత్వం, సంరక్షకత్వం, దత్తత, మైనారిటీ, వారసత్వం, ఇలాంటి విషయాలలో ప్రతి మతమూ కాస్తో కూస్తో కట్టుదిట్టంగానే శాసనాలు చేసింది. అవి ఆయా మతస్తుల హోదాను నిర్ణయిస్తున్నాయి.

మతాలు పుట్టిపెరిగిన ప్రాంతాల, కాలాల స్థితిగతులు-అంటే సామాజిక, ఆర్థిక, రాజకీయ, సాంస్కృతిక స్థితిగతులు-వాటి స్వరూప స్వభావాలపై చాలా వరకు ప్రభావం చూపిస్తాయి. పశుపాలన ప్రధాన వృత్తిగా నున్న సమాజం ఒక రకమైన మతపు పుట్టుకకు అవకాశం ఇస్తే, బానిస సమాజంలోనుండి మరో మతం జన్మ పొందుతుంది. భూమియే ప్రధాన ఉత్పత్తి సాధనంగా ఉన్న సమాజంలో మరో స్వభావం గల మతం ఉత్పన్నమవుతుంది. అలాగే వ్యాపారం బాగా చలామణి అయ్యే సామాజిక వ్యవస్థలో నూతన మత ఆవిర్భావం జరుగుతుంది. కనుక మతాలను సమాజాలను విడదీసి చూడలేము, చూడరాదు. ఆ మతాలు ఆదేశించే నైతిక సూత్రాలను, ప్రవర్తన నియమావళులను, న్యాయ నిబంధనలను పరిశీలించేటప్పుడు ఈ అంశాన్ని గమనంలో ఉంచుకోవాలి. లేకపోతే కాలం మారినా, పరిస్థితులు వేరైనా ఏనాడో ఆ మతం ఆమోదించిన సూత్రాలనే పట్టుకొని వ్రేళ్ళాడగల ప్రమాదం ఉంది. ఈ ప్రపంచంలో ప్రతి వస్తువూ, వ్యక్తి, సమాజమూ, సామాజిక వ్యవస్థా, సంస్థాగత నిర్మాణమూ, అన్నీ మారుతున్నాయి. కాలగతి ప్రభావాన్ని అవి దాటిపోలేవు. మార్పు ప్రకృతి సిద్ధము. మార్పులేని జీవులు స్థాణువులు అవుతారు.

మనిషి ఒంటరిగా బ్రతకలేడు, బ్రతకటంలేదు. సమాజంలో బ్రతుకుతున్నాడు. అతని వంటివారు, ఆమె వంటివారు పదిమంది, వందమంది, వేలమంది కలిస్తే అది సమాజం అవుతుంది. పలువురు ఒక ప్రాంతంలో కలిసి తగాదాలు, కొట్లాటలు, స్పర్ధలు లేకుండా జీవించాలంటే పరస్పర సహనం, గౌరవం అవసరమవుతాయి. వీటిని ప్రజలు అలవరచుకోవాలంటే-వస్తుతః వారిలో సహకారభావం వుంటుంది-వారికి కొంతగా శిక్షణ, ప్రబోధం, మార్గదర్శకత్వం అవసరమవుతాయి. ఆ పనిని కొన్ని సమాజాలలో మతం చేయపూనింది. ఆ సూత్రాల సంపుటికరణమే నీతి శాస్త్రంగా, మత విధిగా అవతరించింది. ఇది మతంయొక్క ప్రయోజనకర పాత్ర.

మతాలు అత్యధికంగా పురుషులచేత స్థాపించబడినాయి. దేవుళ్ళు ఎక్కువగా పురుషులు. ప్రవక్తలు పురుషులు. పూజారులూ వారే. ఇలా పురుష ప్రధాన్యత కల సమాజంలో ఉద్భవించే మత ధర్మ శాసనాలు మగవారి పెత్తనాన్ని రూఢి చేస్తాయని అంటే తప్పులేదు. మతధర్మ శాసనాలను తీక్షణంగా పరిశీలిస్తే ఈ సత్యం గోచరమవుతుంది.

ఏ పురుషుడూ, ఏస్త్రీ తల్లి గర్భంనుండి బయటకువచ్చేటప్పుడు ఫలాని మతపు మనిషిగా భూమి మీదకురావటంలేదు. కేవలం మనిషిగానే పుట్టుకసాగుతున్నది. మతాన్ని కులాన్ని, ఆవ్యక్తికి సమాజం అంటగడ్తున్నది. సామాజికవ్యవహారం పేరుతో ఆవ్యక్తికి ఒక రకమయిన హోదాను నిర్దేశిస్తున్నది సమాజం. ఆ వరవడిలో పెరిగిన ఆవ్యక్తి ఆ హద్దులను, పరిమితులను దాటిపోలేక నానా యాతనా పడటం తరుచు చూస్తున్నాం. తన మతస్తులంటే వల్లమాలిన అభిమానం, వేరు మతపువారంటే అసహ్యం, ద్వేషం పెంచుకోవటం చూస్తున్నాం. ఇది తర్వాత ఘర్షణలకు దారితీయటం కద్దు. మతకలహాలకు మూలం ఈ వేర్పాటు భావన యేనని గ్రహించాలి. మతధర్మ శాస్త్రాల తీరుతెన్నులను కూలంకషంగా అధ్యయనం చేయటం అవశ్య కర్తవ్యం. స్త్రీల అణచివేతను మతాలు సమర్థించాయని గ్రహిస్తే, ఆ అణచివేతను మతధర్మశాసనాలు ఆమోదించాయని మనసులో ఉంచుకుంటే మతధర్మశాసన నియమాలను స్త్రీ విమోచనోద్యమకారులు విచక్షణాయుతంగా తెలిసికోవడం తప్పనిసరి.

అన్నిమతాలూ స్త్రీలను చిన్నచూపు చూచాయని తేలుతుంది. కాగా వాటిలో తరతమ భేదాలుంటాయి. ఉన్నాయి కూడాను కనుక ముఖ్యమైన మతధర్మ శాసనాలను పేర్కొని, పోల్చిచూడటం మనవిధి, కర్తవ్యంనుకూడా, కొన్నిమతాలు స్త్రీనిక్రూరంగా అణచివేస్తే, మరికొన్ని కొంచెం ఆదరణపూపాయి. అంతేగాని ఏమతమూ పురుషాధిక్య

తాభావాన్ని అధిగమించి పోలేడు. శ్రీ పురుషుని నొత్తు. అంతగా కాదని ముద్దాస్తే అమె పురుషుని బానిస, కాదు కూడదని భీష్మిస్తే, అమె పురుషుని కన్నతక్కువ స్థాయికల మనిషి. ద్వితీయశ్రేణి పౌరురాలు. ఇవి మతాల ఆలోచనా రీతులు. కొన్నిమతాలే పరిణామం చెందాయని మరికొన్ని స్థాణువులుగా మారిపోయాయని గ్రహించాము. కొన్ని మతాల సూత్రాలు 3 వేల సంవత్సరాల సామజిక నియమాలయితే, మరికొన్ని 2 వేల సంవత్సరాలనాటివి. మరో మతం కేవలము సుమారు 14 వందల సంవత్సరాల చరిత్ర మాత్రమే కలిగిఉన్నది.

హైందవంలో శాసనాలు మారుతూవచ్చాయి 1978 దాక. ఇస్లాంలో చివరి ప్రగతి శీల పరివర్తన 1939లో జరిగింది. 1986లో వచ్చినమార్పు తిరోగమనమే కాని పురోగమనం కాదు. క్రైస్తవంలో మార్పు 1869తో ఆగిపోయింది.

ఏదయినా శ్రీల పరిస్థితిని మదింపువేసేముందు ఒక అంశాన్ని విస్మరించరాదు. ఈకాలపు శాసనాలను మాత్రం పరిగణన తోకి తీసుకొని గుణాగుణ పరిశీలన సాగాలి. లేక పోతే చారిత్రక అధ్యయనం సాగిస్తే ఊబిలో దిగిపోతాము. ఈచిన్న కరపత్రంలో దానికి చోటుఉండదు. పైగా అవసరం కూడలేదు. (వివరాలకు మల్లాది సుబ్బమ్మ “హైందవం శ్రీలు” “ఇస్లాం శ్రీలు” “క్రైస్తవం శ్రీలు” చదవండి.)

ఈ నాటి మతధర్మశాసనాలను లెక్కలోకి తీసుకొని మంచి చెడ్డలను నిర్ణయించేటప్పుడు విధిగా ఆయా మతాలు శ్రీల పట్ల ప్రదర్శించిన వైఖరిని, శ్రీలకు ప్రత్యేకంగా ఏర్పాటు చేసిన విధి నిషేధాలను సందర్భోచితంగా ఉంటుందని తప్పదు. అలా పేర్కొనడం న్యాయం కూడాను.

శ్రీలకు సంబంధించిన అంశాలని వేరు వేరుగా పేర్కొని వాటి తారతమ్యాలకు బేరీజు కట్టడం తప్పకుండా జరగవలసిన పని. దానిని తరువాత వచ్చే అధ్యాయాలలో నిర్వహించ ప్రయత్నిద్దాం.

2. హోదా

ఒక్కొక్క మతం ఒక ప్రత్యేక పద్ధతిలో శ్రీల హోదాను నిర్ణయించిందని మనం మున్ముందుగా చెప్పుకున్నాం. కాగా అమతం లోనే విభిన్న భావాలు చోటుచేసుకున్నట్లు కనిపిస్తుంది. ఏమతమూ కాస్తోకూస్తో మారక తప్పదు! కనుక ఒకానొకప్పుడు పరస్పర విరుద్ధమైన భావాలు దర్శన మిస్తాయి. వాటి కాల నిర్ణయం చేసు కొని అన్వయం చేసుకోవటం అవశ్య కర్తవ్యం.

హైందవం

పని పాటలు చేయటంలో వాసిరిగా, ఆరోచన చెప్పేటప్పుడు ముంద్రవర, ఓర్లో భూమినిపోలి, భర్తకు ఆహారం పెట్టేటప్పుడు తల్లితో సమానంగా, పయనంలో రంభకు దీటుగా, పనులను చేస్తూ ఆమె ఉంటే ఆమెను కులధర్మపత్ని అనిగౌరవించారు హైందువులు. ఇదంతా మంచిగానే కన్పిస్తుంది కదా? హైందవం! పురుషుడు తనకు ఉన్నకోరికలను అన్ని ఇందులో చెప్పాడు. తన స్వవిషయం ఎంతగా ఆలోచించాడు! ఆమె సంగతి అతనికి అక్కరలేదు?

హిందూ మతం మాతృత్వాన్ని కొనియాడింది. లక్షల గౌరవించింది. అందు సంతాన లబ్ధి కోసమే ఆమె జీవించాలని అర్థం స్ఫురిస్తున్నది. అందుకే పిల్లలులేని స్త్రీని 'గోత్రాలు' అనిపేరు పెట్టి ఆమెను తక్కువచూపు చూసింది.

భర్తయెంత దుర్మార్గుడయినా, శీలరహితుడయినా అతని సేవచేయమని ఆదేశించి హైందవం. పాతివ్రత్యం దొడ్డ గుణమని ఎలుగెత్తెచాటింది. అలాంటి స్త్రీని 'పతివ్రత' అనిపేరు పెట్టి గొప్పగా చిత్రించింది.

శారీరకంగా భార్యాభర్తలు వేరు అయినా మానసికంగా వారు ఇరువురూ ఒక వ్యక్తిగాకావడమే హిందూ ధర్మ లక్ష్యమని మన వారు పొగుడు కుంటున్నారు. అంటే స్త్రీని మరొకవ్యక్తిగా చూచి ఆమె యొక్క సహకారాన్ని ఆధింపటం కాదు. వైవాహిక జీవితరథానికి రెండు. చక్రాలు. ఒకటి భర్త. రెండువదిభార్య. ఒక చక్రం మాత్రమే కదులుతూంది. రెండవది కదలదు. బండి ఆ చక్రాన్ని ఈడ్చుకొని పోతుంది. అంటే భర్త అనేచక్రం ముందుకుపోతూవుంటే భార్యఅనె చక్రం వెంటబడిపోతుంది. భర్త స్వతంత్రంగా ఆలోచించి వ్యవహరిస్తాడు. భార్యఅతన్ని అనుసరించాలి. ఇదీ ఆరోచన!

స్త్రీలకు వ్యక్తిత్వం ఉందికాని అది వారి 'స్త్రీత్వం' ముందు తల వంచాలని మరి యొకమాట. అంటే స్త్రీకి ఆత్మగౌరవం ఉండవచ్చుకాని అది కుటుంబంలో తాదాత్మ్యం కావాలని ఊదోధ. స్త్రీని అస్వతంత్రగా చిత్రించాడు మనువు. చివరకు ధర్మ నిర్వహణలో కూడా ఆమె పతిని అనుసరించాల్సిందే. స్త్రీని హీనంగా, నీచంగా పేర్కొన్న ఘట్టాలు ఎన్నో ఉన్నాయి. వీటిని పురుషులు కసిగా చెప్పిన మాటలని చెప్పి త్రోసిపారేస్తామా? మనువు. స్త్రీలను దయతో చూడమని మరొక చోటచెప్పాడు. పెంపుడు

పశువులను దయగా చూచి పచ్చి గడ్డి వేయకపోతే పాలివ్వదు కదా! అలాగే శ్రీని మంచిగా చూచి చాకిరీ చేయించుకోవటం యుక్తమని సలహా చెప్పాడు మనువు. అలా చేయకపోతే కుటుంబంలో శాంతిఉండదని ఆయనకు తెలుసు. అందుకని ఆమెకు 'గృహ లక్ష్మి' అనే బిరుదు ఇచ్చి పనిపాటలు చెయించుకోవటం తెలివి కలవారి లక్షణంగా తయారయింది. రుగ్వేద కాలంలో శ్రీలపరిస్థితి కొంతమెరుగుగా వుండేది. తరువాత అది క్షీణించింది. భౌద్ధంలో కొంతగా కొంత మంచిమార్పు వచ్చింది. తరువాత రెండు వేల సంవత్సరాలనుండి ఆమెహోదా పూర్తిగా దిగజారిపోయింది. మధ్యయుగంలో ఆస్తి హక్కు విషయంలో మాత్రం ప్రగతి, తతిమ్మ అంశాలలో హీనంగావుండేది. బ్రిటిషు యుగం సగం పడేవరకు అలాగే ఉంది. తరువాత కొంత శ్రీకి అనుకులంగా మార్పు వచ్చింది. ఇప్పుడు అమలులోఉన్న శాసనాల ప్రకారము - చాలవరకు. శ్రీపురుషునితో సమాన హోదాను అనుభవించగలదు, ఆ హోదా ఆమెకు లభ్యమవుతున్నదా లేదాఅనేది మరోవిషయం.

ఇస్లాం

ప్రవక్త మహమ్మదు శ్రీలను రెండవ రకపు మనుష్యులుగా పరిగణించాడు, "పురుషులు శ్రీలకు సంరక్షకులు, అధికారులు" అని సృష్టికరించాడు. ధర్మం ప్రకారం శ్రీపురుషులకు సమానమైన హక్కులున్నా "పురుషులకు శ్రీలపైకొంత ఆధిక్యతకలదు" అని చెప్పాడు. భార్యను పోషించేవాడు భర్తకనుక అతనిది కుటుంబంలో పైచేయి. శ్రీలు సర్వదా పురుషుల సంరక్షణలో ఉండ వలసిన వారేనని ఖురాన్ ప్రవచనం. ఎంతసేపూ, మౌలికంగా, పురుషులపరంగానే ఆలోచించాడు మహమ్మదు. కాగా ఆనాటి సమాజంలో ఆమె కున్న హోదా కన్న ఎక్కువ హోదాను ప్రతిపాదించిన మాట వాస్తవమే. వివాహం శ్రీపురుషుల 'పవిత్రమైన ఒడంబడిక' అనిచెప్పింది ఇస్లాం. కాని ఏక పక్షంగా భర్తకు ప్రత్యేక హక్కులను ప్రసాదించింది. బ్రిటిషువారి కాలంలో 1939లో శ్రీకి కొన్ని సౌకర్యాలు శాసన పరంగా వచ్చాయి. 1986లో కేంద్ర ప్రభుత్వం సనాతనులకు తల ఒగ్గడంతో తిరోగమనం ప్రారంభమయింది. శాసన పరంగా చూస్తే ఆమెకు సమానత్వం ప్రాప్తించలేదు. ముందు వచ్చే ఆధ్యాయంలో ఈ అంశాన్ని సోదాహరణంగా గమనించవచ్చు.

క్రైస్తవం:-

సృష్టి క్రమంలో జంతువుల తరువాత శ్రీ సృష్టి చేయబడింది. మొదటి శ్రీ

పురుషుడైన ఆదాము ప్రక్కచెముక నుండి పుట్టినది. ఆమె నారి. నరుని నుండి పుట్టినది. భార్య పురుషుని ఆస్తి. స్త్రీ పురుషుని మహిమ అయి వున్నది. స్త్రీ పురుషుని కొరకే గాని, పురుషుడు స్త్రీ కొరకు సృజింపబడలేదు. దేవుని ఆజ్ఞను కాదని వృక్ష ఫలమును ఆదాము హవ్వలు తింటే స్త్రీకి శాపాలు ఇచ్చాడు యెహోవా. 'నీకు గర్భ వేదన కలుగును' అని అన్నాడు. 'నీ భర్త నిన్ను ఏలును' అని శాసించాడు. పాత నిబంధనలో పురుషుని ఆస్తిని, జంతువులను పేర్కొంటూ స్త్రీని కూడా జాబితాలో చేర్చి వాటిని ఇతరులు ఆశించరాదని కట్టడి చేసింది పాత నిబంధన. స్త్రీని నిరసిస్తూ చెప్పిన మాటలు కోకొల్లలు. తల్లిని 'మహిళా' అని సంబోధించి ఏసు మహిళలను న్యూనత పరిచాడు. పౌలు భావాలు మరీ ఘోరం. స్త్రీకి శిరస్సు పురుషుడట! సంఘంలో స్త్రీ మాట్లాడటం అవమానమట! సంఘం క్రీస్తునకు లోబడినట్లుగా భార్యలు కూడ ప్రతి విషయంలో తమ పురుషులకు లోబడవలెనట! మత గురువులు స్త్రీని అతి హీనంగా పరిగణించారు. స్త్రీని ఎంతో దుర్మార్గురాలుగా చిత్రించారు. పాత నిబంధన కాలంలో స్త్రీ తండ్రి యొక్క ఆస్తి, భర్తయొక్క ఆస్తి. కొన్నాళ్ళు స్త్రీని బానిసగా చూచింది యూదా మతం. తరువాత క్రైస్తవం అమెను రెండవ రకపు జీవిగా చేసింది. స్త్రీల అణచివేత విషయంగా రూపం మారింది కాని దృక్పథం మారలేదు. పురుషాధి పత్యానికి పట్టం కట్టింది క్రైస్తవం. ఈనాటి శాసనాలు ఆ స్థితిని పెద్దగా మెరుగు పరచలేదు. స్త్రీల ప్రగతి 1869లో ఆగిపోయింది. ఏ బ్రిటిషు సమాజాన్ని చూచి క్రైస్తవ శాసనాలు రూపొందాయో ఆ బ్రిటిషు సమాజం మారి తన శాసనాలు మార్చు కున్నా మన దేశంలోని క్రైస్తవ సమాజం మాత్రం మారలేదు. మరే ప్రయత్నాలు చేయటం లేదు.

పార్శ్వమతం:—

పార్శ్వ సమాజంలో స్త్రీల యెడ కొంతగా కొంత గౌరవభావం ఉంటున్నది మరీ అల్ప సంఖ్యాకుల మతం కావడం, కేవలం శక్తి సామర్థ్యాల వల్ల చుట్టూవున్న సమాజంలో స్థానం సంపాదించుకోవలసి ఉండడం వల్ల స్త్రీ పురుషులు శ్రమించి పని చేయవలసి వచ్చింది. దాంతో వారు విద్యను అభ్యసించారు. స్త్రీలు కూడా విద్యావంతులు కావడం తటస్థించింది; ఉద్యోగాలు చేయవలసిన అవసరం కలిగింది. అందువలన భారతదేశంలోని పార్శ్వలు తమ మతధర్మ శాసనానను తతిమ్మా వారికన్నా మున్ముందుగా సవరించుకున్నారు. ఆధునిక ప్రపంచపు పోకడతో జీవితాలను సమ

సామాన్య జనములకు ప్రాథమిక విద్యను అందించుటకు ప్రభుత్వము వివాహ విధానమును తీసుకొనివచ్చింది. సామాన్య జనములకు ప్రాథమిక విద్యను అందించుటకు ప్రభుత్వము వివాహ విధానమును తీసుకొనివచ్చింది. సామాన్య జనములకు ప్రాథమిక విద్యను అందించుటకు ప్రభుత్వము వివాహ విధానమును తీసుకొనివచ్చింది.

3. వివాహ విధానము

మన భారత ప్రభుత్వములో మతాలవారీగా వివాహాన్ని గురించి చర్చించబడుతుంది. ఈ దిగువ అంశాలను మనస్సులో ఉంచుకోవాలి:-

- (i) బహు భార్యాత్వం (ii) వివాహ స్వభావం
- (iii) వివాహ విధానం (iv) వయస్ పరిమితి
- (v) వివాహాన్ని రిజిస్టరు చేయటం.

(i) బహు భార్యాత్వం:-

ప్రాచీనము:- హిందూ రాష్ట్ర శాసనసభ హిందువులలో బహు భార్యాత్వాన్ని నిషేధిస్తూ 1946లో చట్టాన్ని ఆమోదించింది. అలాగే ఆనాటి ఉమ్మడి మద్రాసు రాష్ట్రం నిషేధ శాసనాన్ని 1949లో రూపొందించింది. సౌరాష్ట్ర ప్రభుత్వం 1950లో శాసనం చేయించింది. ఆయా తేదీల వరకు ఆయా ప్రాంతాలలోను, తరువాత 1955 వరకు భారతదేశంలోని తత్తిమా ప్రాంతాలలోను హిందువులు బహు భార్యాత్వాన్ని పాటించవచ్చును. అందే సిద్ధాంత రీత్యా వారు వేలమంది భార్యలను కలిగి ఉండవచ్చునన్నమాట. 1955 నుండి ఏక భర్తృత్వ, ఏక పత్నీత్వ వివాహ విధానం అమలులోకి వచ్చింది. భార్య ఉండగా విడాకులు లేక ఏ హిందూ పురుషుడైనా మరొక స్త్రీని వివాహ మాడితే అతనిపై భార్య క్రిమినలు కేసుపెట్టి అతనిని జైలుకు పంపవచ్చును.

ఇస్లాం:- ముస్లిం మతానుసారం ముస్లిం పురుషుడు ఏక కాలంలో నలుగురు భార్యలను కలిగి ఉండవచ్చును. మహమ్మదు ప్రవక్త అలాగని శాసించాడు; కాగా అందరిని సమదృష్టితో, సమైక్య భావనతో చూడవలయునని ఆయన ప్రబోధించిన మాట నిజమే. కాని ఏ పురుషునికి అది సాధ్యమవుతుంది. అసాధ్యాలను ఆశించడం అవివేకం కాదా? పైగా పురుషుడు 'తలాక్' అనే పదాన్ని మూడుసార్లు ఒక్క బిగిని ఉచ్చరించి, భార్య ఇష్టాయిష్టాలతో నిమిత్తం లేకుండా, ఆమెను త్యజించవచ్చును. అప్పుడు ఆమె స్థానాన్ని అతడు, మరొక స్త్రీని వివాహమాడుట ద్వారా, భర్తీ చేసుకొనవచ్చును. అలా ఒకే సమయంలో నలుగురిని మించిన సంఖ్యలో అతనికి భార్యలుండరాదన్న నియమం

మాన్ని పాటిస్తూనే ముసల్మాను పురుషుడు పెక్కుమంది స్త్రీలను వివాహమాడుతూ విడాకులిస్తూ అనేకమంది స్త్రీలతో సంపర్కం పెట్టుకోవచ్చును. ఇది స్త్రీ పురుష సమానత్వ సిద్ధాంతానికి వ్యతిరేకం. స్త్రీని కేవలం భోగ వస్తువుగా పరిగణించడానికి ఉపకరిస్తుంది. ఇది గర్వనీయం. నిందార్హం. క్షమింపరాని పద్ధతి. ముస్లింలా ముస్లిం పురుషులకు అక్రమమైన అధికారాలను ఇస్తున్నదనే దానికి ఈ బహుభార్యాత్వ విధానమే నిదర్శనం.

కైస్తవం:-

కైస్తవ శాసనం ప్రకారం ఏక భర్తృత్వం ఏక పత్నీత్వంగానే వివాహం ఉండాలి. విడాకులు తీసుకొనకుండా స్త్రీ కాని, పురుషుడు కాని మరియుక పురుషుని లేక స్త్రీని వివాహమాడరాదు. అలా చేసుకుంటే తరువాతి వివాహం చెల్లదు. పైగా వివాహమాడిన వ్యక్తి శిక్షకు లోనవటం జరుగుతుంది.

పార్శ్వమతం:-

1936 శాసనం ప్రకారం భార్య బ్రతికియుండగా భర్త, పతి జీవించియుండగా పత్ని మరియుకరిసి వివాహమాడటం నేరం. ఆ రెండవ పెండ్లి లాప్రకారం చెల్లదు

(ii) వివాహ స్వభావం:-

హైందవం:- హిందూమత దృష్టిలో వివాహం పవిత్ర కార్యం. ధర్మార్థకాను మోక్ష సాధనకోసం స్త్రీపురుషులు వివాహమాడుతారు. దేవ రుణం తీర్చటానికి, పితృ రుణం తీర్చడానికి సంతానం అవసరం. సంతానం కోసం వివాహం తప్పనిసరి. సంతానానికి ప్రాముఖ్యత హెచ్చు. కనుక భార్య గొడ్డాలు అయితే ఆంధ్రప్రదేశ్ లో పురుషుడు మరియుక స్త్రీని భార్యగా స్వీకరించేవాడు. ఇది 1949 కి పూర్వం నాటి మాట. ఇప్పుడు సంతానం కలుగలేదనే కారణం మీద భార్యను తృణింపి పునర్వివాహం చేసుకోవటానికి శాసనం సమ్మతించదు.

బౌద్ధం:-

ముసల్మాను మత ప్రకారం వివాహం కేవలం ఐహికం. ఈ లోకానికి సంబంధించినది. స్త్రీపురుషులు ఆనందంగా జీవించే నిమిత్తం వివాహమాడతారు. ఇక్కడ సుఖ ప్రాప్తికి, ఆనంద లబ్ధికి ప్రాధాన్యత హెచ్చు. సంబంధం ఇరువురి ఇష్టంపై ఆధారపడుతుంది. అది ఒడంబడిక వల్ల ఏర్పడుతుంది. కాగా ఆ ఒడంబడికకు పశ్చిమ

ప్రాధాన్యత ఇస్తారు. సంతానానికి సక్రమ స్థాయిని ఇవ్వటం, ఉద్యోగాలను అదుపులో పెట్టు కోవటం వీటికి వివాహ వ్యవస్థ సాధనం. ఇస్లాం బ్రహ్మచర్యాన్ని ప్రోత్సహించదు. వృద్ధులు, సంతానోత్పాదన శక్తి లేనివారు కూడా వివాహమాడవచ్చును. ఈ వివాహంలో లైంగికానందానికి ప్రాముఖ్యత హెచ్చుగా కనిపిస్తుంది.

కైస్తవం

జారత్వ నివారణ కోసం వివాహమాడవచ్చని పౌలు చెప్పినాడు. వివాహం ఆనంద ప్రాప్తికోసమని, జీవిత సంపూర్ణత్వం కోసమని చెప్పలేదు. పైగా బ్రహ్మచర్యాన్ని ఉత్తమమైనదిగా పొగిడింది తొలినాటి కైస్తవం. సంతానప్రాప్తిమీద, దైవపూజమీద నొక్కుగా కనపడుతున్నది. శ్రీ పురుషులమధ్య పరస్పర విశ్వాసం, సన్నిహితత్వం, మేధోపరమైన ఉద్యోగ పరమైన సంయోగం, లైంగికానందం వీటికి ప్రాధాన్యత తక్కువగా ఉన్నట్లు కనపడుచున్నది. కైస్తవులు దేవునిపేర, ఏసుపేర ప్రమాణాలు చెయ్యాలి వివాహ సమయంలో. దీనినిబట్టి మత ప్రాధాన్యత బహిర్గత మవుతున్నది.

పార్శ్వ పద్ధతి:-

వివాహం మతగురువుచేత రిజిష్టరు చేయబడుతుంది. తద్వారా మత ప్రాధాన్యత చోటుచేసుకుంటున్నది. 'ఆశీర్వాద్' అనే పేరుగల వివాహ విధానాన్ని మత గురువు పాటిస్తాడు. అంటే దైవభావన, దాస్యభావన ఇందులో ఇమిడి ఉన్నాయన్నమాట. ఇది 1936 పార్శ్వ వివాహం మరియు విడాకుల శాసనం ఏర్పరచిన పద్ధతి.

(iii) వివాహ విధానం:-

హైందవం:- ఒకనాడు హిందువులలోని ద్విజులలో-బ్రాహ్మణ, క్షత్రియ, వైశ్య వర్ణాలలో-కన్యాదానం, పాణిగ్రహణం, సప్తపది విధిగా ఉండాలన్న పద్ధతి ఉండేది. ద్విజేతరులలో ఎక్కువగా ఆచారంపై నొక్కు ఉండేది. కన్యాదానం అంటే తండ్రి కన్యను వరునికి దత్తం చేస్తాడన్నమాట. మహాత్మా గాంధీ కన్యాదానాన్ని నిరసించాడు. ప్రాణిగ్రహణంలో 'నీవు నామాట వినుము' అని సప్తపదిలో నీవు "బలంకోసం, ఆహారంకోసం, సంతానం కోసం, సఖ్యతకోసం ఇలా ఏడింటికోసం ఏడు అడుగులు నాతో వేయుము' అని వరుడు వధువును కోరతాడు. ఇది పురుష ప్రాధాన్యత కల తంతు. కొన్ని కులాలలో సప్తపది కూడా లేదు.

మాంగల్యధారణ అనార్య సంప్రదాయం. తాళికట్టే పద్ధతి పదకొండవ శతాబ్దిలో స్కాంధ పురాణంలో మనకు దర్శనమిస్తుంది. మెల్లగా ఈ పద్ధతి తెలుగు వారిలో అన్నికులాలలోకి ప్రాకింది. తాళి లేనిపెళ్ళి సక్రమం కాదనే దాకా వెళ్ళారు కొందరు పండితులు. అది సరికాదు. 1955 వివాహ శాసనం ఆ పరిస్థితిని మార్చింది. వధూవరులలో ఏ ఒకరి ఆచారం ప్రకారమైనా తంతుప్రకారమైనా వివాహం జరుగవచ్చును. అయితే అలాంటి ఆచారంలో సప్తపది ఉంటే విధిగా ఏడు అడుగులు వేయవలసి ఉంటుంది. ఏడవ అడుగు వేస్తేగాని పెండ్లి అయినట్లు లెక్కకాదు, సప్తపదిని పాటించ దలుచుకోకపోతే ఆ ప్రశ్న ఉదయించదు. హేతువాదులు, అజ్ఞేయ వాదులు (దేవుడు ఉన్నాడో లేడో మనకు తెలియదు అనేవారు) నాస్తికులు శాసనం ప్రకారం హిందువులుగా పరిగణింపబడినా వారు ఈ మత తంతును అనుసరించనక్కర లేదు. వారి ఆచారం ప్రకారం దండల పెళ్ళి చేసుకోవచ్చును. అలాంటి పెళ్ళి చెల్లదని తీర్పులు ఇంకా పుట్టలేదు. కాని, అవసరంవస్తే హేతువాదులు దండల పెళ్ళి తమ ఆచార మని రుజువు చేసుకోవాలి. హిందూ మతస్తులకు ఆ బాధలేదు. ఇది సంపూర్ణమైన వివక్ష. ఇది సమర్థనీయం కాదు.

ఇస్లాం:-

పెద్దల సమావేశంలో 'నాయబ్' (మతగురువు) పెండ్లికూతురు తరపున 'వలీ' ఎవరో నిర్ణయిస్తాడు. అతనిని ఇద్దరు సాక్షులతో పెండ్లికూమార్తె ఇంటిలోకివెళ్లి ఆమెతో 'ఇన్నిరూపాయల మహరుతో ఫలానా అబ్బాయిని వివాహమాడుటకు నీకు ఇష్టమేనా' అని అడగమని ఆదేశిస్తాడు. 'వలీ' సాక్షులతో ఇంట్లోకి వెళ్లి ఆమెను అడుగుతాడు. సాధారణంగా ఆమె బురఖాలో ఉంటుంది. 'హా' అని ఆమె అన్నా లేక మానంగా ఊరుకున్నా ఆమె అంగీకరించినట్లే. సర్వసామాన్యంగా వలీ ఆమె మేనమామయో, లేక పినతండ్రీయో, లేక సోదరుడో అయిఉంటాడు. కనుక ఆమె గొంతును గుర్తుపట్టాడని లేక ఆమెకు ముసుగులో ఉన్నా గుర్తిస్తాడని అంచనా. 'వలీ' సాక్షులతో తిరిగి వచ్చి రుదు కూర్చొనియున్న సభలో 'నాయబ్'కు 'ఆమె అంగీకరించింది' అని చెప్తాడు. అంత నాయబ్ ఖురాన్ పఠించి రిజిష్టరులో వరునిచేత, వలీచేత దస్కతులు చేయిస్తాడు. కను దస్కతు చేస్తాడు. దాంతో లా ప్రకారం పెండ్లి అయిపోయినట్లే.

కైస్తవం:-

కైస్తవులలో పెండ్లిని మతగురువు లేక వివాహాల రిజిస్ట్రారు చేయిస్తారు. రిజిష్టరులో దస్కతులు చేయించుకుంటారు వధూవరులచేత. భారతీయ కైస్తవులలో

“భగవంతుని సమక్షంలో, ఏసుప్రభు పేర నిన్ను నాభార్యగా/నాభర్తగా శాసనం ప్రకారం స్వీకరిస్తున్నాను” అని ప్రమాణం చేయిస్తాడు మతగురువు. రిజిష్ట్రారు అయితే “నేను ఫలానా ఈమెను, ఇతనిని భార్యగా, భర్తగా శాసనం ప్రకారం స్వీకరిస్తున్నాను గమనించండి” అని ఎలుగెత్తి చాచేటట్లు చేస్తాడు. వధూవరులలో ఏ ఒక్కరు లేక ఇరువురు క్రైస్తవులయినా క్రైస్తవ వివాహ శాసనం వర్తిస్తుంది. కాగా ఇరువురు భారతీయ క్రైస్తవులు (మతం స్వీకరించిన క్రైస్తవుల సంతానం లేక మతం స్వీకరించిన క్రైస్తవులు) అయితే 1872 భారతీయ క్రైస్తవ వివాహ శాసనపు రీవ భాగం వర్తిస్తుంది.

పార్శ్వ తంతు:-

‘ఆశీర్వాద్’ అనేమత తంతు జరిగిన తరువాత మతగురువు వివాహాన్ని రిజిష్ట్రారు చేసి వధూవరుల దస్కతులు, సాక్షుల సంతకాలతో ఉన్న ధృవపత్రాన్ని ప్రభుత్వంచేత నియమింపబడిన వివాహ రిజిష్ట్రారుకు పంపుతాడు.

(iv) వివాహ వయఃపరిమితి.

హైందవం:- ఈనాటి హిందూ వివాహ శాసనం క్రింద వరునికి 21 సంవత్సరాలు నిండాలి, వధువుకు 18 సంవత్సరాలు వయస్సు పూర్తికావాలి. బాల్య వివాహ శాసనం క్రింద కూడా అలాగే (1978 సవరణ తర్వాత) వయః పరిమితి నిర్దేశించబడినది. కాగా చిన్న పిల్లల పెళ్ళి చెల్లదని ప్రకటించలేదు. అయితే వధువుకు 15 సంవత్సరాలు నిండకముందే వివాహమయిన పరిస్థితిలో ఆమెకు 15 సంవత్సరములు నిండిన తదుపరి 18 సంవత్సరములు నిండేలోగా, ఆమెకు శోభనం అయినా కాక పోయినా ఆమె నాకి వివాహ బంధం వద్దని ప్రకటించి పెండ్లిరద్దు చేయించుకోవచ్చును. (సెక్షను 13(2)iv హిందూవివాహ శాసనం 1955). బాల్యవివాహం చేయించినవారికి, చేసుకున్న వరునికి, అతని తల్లిదండ్రులకు శిక్షలు ప్రకటించారు కాని పెండ్లి చెల్లదనే ప్రకటన చట్టబద్ధంగా చేయనందున బాల్య వివాహాలు విరివిగా సాగుతున్నాయి. సంస్కరణ వమ్ము అయింది చాలా వరకు.

వేదకాలంలో రజస్వలానంతర వివాహాలు జరిగేవి. క్రి.పూ. 4వ శతాబ్దంనుండి ఆడపిల్లలకు చిన్నతనంలోనే పెండ్లి చేయాలనే వాదన ప్రారంభమయింది. ఎనిమిది ఏండ్లు నిండేలోగా పెండ్లి చేయటానికి తాపత్రయ పడ్డారు. అపద్ధతులే ఇప్పటికీ కొన్ని కులాల వారిలో సాగుతుండటం శోచనీయం.

ఇస్లాం :-

1978లో సవరింపబడిన బాల్య వివాహ నిషేధ శాసనం ముసల్మానులకు కూడా వర్తిస్తుంది. దాని ప్రకారం 21 సంవత్సరములు నిండని వరుడు, 18సంవత్సరములు నిండని వధువు వివాహమాడరాదు. 1929లో శాసనం పుట్టినపుడు వరునికి 18 సం॥ నిండాలని, వధువుకు 14 సంవత్సరాలు నిండాలని నిర్దేశింపబడింది. ముసల్మానుల ప్రకారం 15 సంవత్సరములు నిండితే అతడు లేక ఆమె మేజరు అయినట్లు లెక్క కాని ఇండియాను మెజారిటీ ఆఫ్ ప్రకారం 18సం॥ నిండాలి కాగా వివాహం, మహర్, విడాకులు ఈమూటి విషయంలో 15సం॥ దాదాపు స్త్రీ పురుషులు మేజర్ల క్రింద లెక్క. ఇదంతా 1978కి పూర్వం పరిస్థితి. ముసల్మాను స్త్రీకి 15 సంవత్సరాలు నిండక ముందు వివాహమయితే, ఆమెకు 18 సం॥ వయస్సు నిండేలోగా భర్తతో ఆమె దాంపత్య జీవితం గడపని పరిస్థితిలో మాత్రమే ఆమె ఆ వివాహాన్ని కాదని రద్దు చేయించుకోగలదు. కాగా మైనరుగా ఉన్నపుడు జరిగిన వివాహం చెల్లదని ఎక్కడా వ్రాయలేదు.

క్రైస్తవం :-

భారతీయ క్రైస్తవులలో వరునికి 21 సం॥లు వధువుకు 18 సం॥ నిండి ఉండాలి. (సెక్షను 60 భారత క్రైస్తవ వివాహ శాసనం 1872) ఇతర క్రైస్తవులయితే ఇరువురికి 21 సంవత్సరాలు నిండాలి. లేనియేడల తండ్రి లేక ఇతర సంరక్షకుని అనుమతి కావాలి (సెక్షను 19 మరియు సెక్షను 3లో 'మైనరు' నిర్వచనం.)

పార్శ్వ వివాహం :-

ఇరువురికి 21 సంవత్సరాలకు తక్కువ కాకుండా వయస్సు వుండాలి. 21 సంవత్సరాలకు తగ్గితే తండ్రి లేక సంరక్షకుని అనుమతి కావాలి. అలా అనుమతి లేని వివాహం చెల్లనేరదు. (సెక్షను 3 సి) పార్శ్వ వివాహం మరియు విడాకుల చట్టం 1936) అయితే ఏ పరిస్థితులోను వ్యాజ్యంనాటికి వరునికి 18 సంవత్సరములు లేక వధువుకు 14 సం॥ నిండక పోతే ఆ పెండ్లినికాని ఆపెండ్లి వల్ల ఉనికి కల్గిన ఒప్పందాన్ని కాని ఏకోర్టు అమలు పరచరాదని సెక్షను 33లో (పార్శ్వవివాహం మరియు విడాకుల చట్టం 1936) సృష్టికరించబడినది.

వివాహాన్ని రిజిష్టరు చేయటం

హైందవం :-

హిందూ వివాహ శాసనపు పరిధిలోకి వచ్చే వివాహాలను విధిగా రిజిష్టరు చేసుకోవలసివస్తుంది. కాగా ఇష్టమున్న వారు బుద్ధి పూర్వకంగా రిజిష్టరు చేయించుకో

వచ్చును. (సెక్షను 8 హిందూ వివాహ శాసనం 1955) చాలా మంది విదేశాలకు వెళ్ళేవారు, తేలికగా రుజువు కావాలని కోరి సాక్షి సాధకాన్ని ఆశించేవారు పెండ్లిని రిజిష్టరు చేసుకొని రిజిష్ట్రారు సర్టిఫికేట్టు పొందుతున్నారు. పెండ్లి ప్రతిక, పథావరుల ప్రమాణ పత్రాలు, తండ్రి తల్లి యొక్క ప్రమాణ పత్రం దాఖలుచేసి, ఫీజుచెల్లించి సాక్షులను తీసుకెళ్ళి రిజిష్టరులో దస్కతు చేస్తే ఆ వివాహం రిజిష్టరు అవుతుంది.

ఇస్లాం

'సెకా' రిజిష్టరులో పెండ్లి జరిగినట్లు నమోదు అవుతుంది. వరుడు దస్కతు చేస్తాడు. వధువు తరపున 'వరీ' (సాధారణంగా మేనమామ, పినతండ్రి లేక సోదరుడు) సంతకం చేస్తాడు. 'నాయద్', పెండ్లి చేయించిన మత గురువు, కూడా దస్కతు పెట్టాడు. ఆ రిజిష్టరులో వరుని పేరు చిరునామా, వధువు పేరు చిరునామా. మహార్ మొత్తం, 'హిబా' (వరుడు వధువుకు బహుమతిగా ఇచ్చేది) వ్రాస్తారు. ఆ రిజిష్టరు నాయబ్ వద్ద ఉంటుంది.

క్రైస్తవం

క్రైస్తవ వివాహాన్ని ప్రభుత్వం నుండి లైసెన్సు పొందిన మత గురువుకాని లేక ప్రభుత్వం చేత నియమింపబడిన వివాహ రిజిస్ట్రారు కాని, లేక ఇతర మత గురువు కాని చేయించవచ్చును. లైసెన్సు పొందిన మత గురువు తన పద్దతున్న రిజిష్టరులో వివాహాన్ని నమోదు చేస్తాడు. లైసెన్సు పొందని మత గురువు తన రిజిష్టరులో పెండ్లిని గురించి వ్రాసి పథావరులచేతను, ఇద్దరు సాక్షులచేతను దస్కతు చేయించి తను సంతకం చేయగలడు. తదుపరి తన ధృవ పత్రంతో నెల రోజులలోగా ప్రభుత్వం చేత నియమింపబడిన వివాహాల రిజిష్ట్రారుకు సంపాదించు, (సెక్షను 34)

పార్శ్వములు

వీరి వివాహం విధిగా మత గురువు యొక్క రిజిష్టరులో నమోదు కావాలి.

4. దాంపత్య జీవితం

హిందవం

హిందూ మతానుసారం భార్య పతివ్రతగా సంచరించాలి. భర్తకు విధేయురాలుగా ఉండాలి భర్త శ్రేయస్సు కోసం తన జీవితాన్ని యావత్తు ధారపోయాలి. అణగి యుండటం, సర్దుకు పోవటం, విధి నిర్వహణ ఆమె లక్షణాలు విధిక్రింద వివాహాన్ని నిర్ధారించి, వైవాహిక జీవితంలో పాతివ్రత్యం పేరుతో హిందూ స్త్రీ యొక్క వ్యక్తి

తాన్ని చిరిమివేసింది. హిందూ సమాజం ఈ పాతివ్రత్య భావన హిందూ స్త్రీల నర నారా భీష్టింది పోయింది. అందువలన వారు ఆత్మ స్వరూప సందర్శనం చేసుకోలేని స్థితిలో ఉన్నారు. భార్య విధిగా తల్లి కావలసిందే లేకపోతే ఆమె తన బాధ్యతను నిర్వర్తించలేనట్లే లెక్క సంతానం కోసం అలమటించి చక్కని కాపురాన్ని నాశనం చేసుకునే పురుషులు అనంతంగా ఉన్నారు. ఇక భార్యలను వారు పెట్టే రంపపు కోతకు అవధులు లేవు. భార్య తను మనః ధన ప్రాణాలకు భర్త అధిపతి. ఆమె ఉద్యోగినియై, భర్త నిరుద్యోగి అయినా అతడే కుటుంబానికి పెత్తందారు, అతడే కుటుంబ ధనాన్ని ఆమె సంపాదనను వెచ్చించటానికి అర్హత కల వ్యక్తి. ఆమె బయటి ప్రపంచంలో ఎంత ప్రయోజకురాలయినా ఇంట్లో ఆమె ప్రతిపత్తి చాలా హీనంగా వుంటుంది. సంతానాన్ని ఎంత మందిని కనాలో, ఎపుడు సంతానాన్ని పొందాలో, ఎలాంటి సంతానాన్ని (మగపిల్ల వానినా ఆడపిల్లనా?) కనాలో భర్తే నిర్ణయిస్తాడు. ఆమెకు ఆ విషయంగా నిర్ణయంచేసే హక్కులేదు. తనకు శారీరక దౌర్బల్యం ఉన్నా, మానసికంగా మాత కాగలస్థితి లేకున్నా ఆమె శిశువును కనాల్సిందే. గర్భస్రావం చేయించుకునే హక్కు ఆమెకు లేదు. ఆమె శరీరం అతనిది. అతడు బీజ ప్రాప్తి చేసేవాడు. ఆమె క్షేత్రం. అతనికి ఫలం కావాలి. అతడు యజమాని; ఆమె అతని బానిస. ఈమాటలు వింటానికి ఎబ్బెట్టుగా ఉంటాయి. 'ఇది నిజమా' అని విస్తుపోతారు చాలామంది స్త్రీలు. ఇవి దరహం మీద చెప్పేమాటలు అందరికీ వర్తించక పోవచ్చును కాని సమాజం మొత్తాన్ని దర్శిస్తే ఇవి నిజాలని తేలుతుంది. ఇక నిజంగా జరిగిన కథ. భార్య ఒక పట్టణంలో ఉద్యోగం చేస్తున్నది. ఆమె జీతం భర్త జీతంకన్నా పెద్దది. అతడు ఆమెను ఉద్యోగం రాజీనామా చేసి తను ఉద్యోగం చేసే ఊరికి వచ్చి రేవలం గృహిణిగా కాపురం చేయమన్నాడు. ఆమె రానన్నది. కాపురానికి పొమ్మనమని (RESTITUTION of Conjugal Rights) ఉత్తరువునిమ్మని కోర్టువారిని అర్థించాడు. హైకోర్టు అతనికి అనుకూలంగా తీర్పునిచ్చింది. మరొక హైకోర్టు ఇలాంటి పరిస్థితులలోనే భర్తకు వ్యతిరేకంగా తీర్పు ఇచ్చింది. కుటుంబ శ్రేయస్సు దృష్ట్యా ఆమె ఉద్యోగం చేయటం అవసరమైతే ఆమె రాజీనామా ఇచ్చి అతని ఇంటిలో అతనితో పాటు శాశ్వతంగా అవిచ్ఛిన్నంగా కాపురం చేయనవసరం లేదని సుప్రీంకోర్టు మరో కేసులో తీర్పు ఇచ్చింది. న్యాయస్థానాల తీర్పులు ఎలా ఉంటున్నాయో తెలియజెప్పేందుకు వీటిని ఉటంకించటం జరిగింది. దాంపత్య జీవితంలో భర్తదే పైచేయి అనేది నిర్వివాదాంశం. భార్యలపై అత్యాచారాలు విరివిగా హిందువులలో సాగడం హిందూ సమాజపు సంస్కృతికి చిహ్నం. హిందూ భార్య వ్యక్తిత్వంలోని ఆటబొమ్మగా మనుగడ సాగించడం శోచనీయం. 'లా' ప్రకారం ఆమె ఆస్తిపై ఆమెకే హక్కు. కాని ఆ హక్కును ఆమె అనుభవించడం లేదు; అనుభవించనీయరు భర్త, అతని తరపువారు. ఆమె అస్వతంత్రంగా వుంటుంది.

ఇస్లాం:—

మత గ్రంథమైన ఖుర్ఆన్ లో శ్రీతో గౌరవప్రదంగా సంసారం చెయ్యమని పురుషునికి మహమ్మదు ప్రవక్త చెప్పాడు. ఆమెను కరుణతో చూడకపోతే దాంపత్య జీవితంలో సుఖ ప్రాప్తి ఉండదని మహమ్మదుకు తెలుసు. ఎవడైనా పురుషుడు తన భార్యకు దూరంగా ఉంటానని ప్రమాణం చేసినా అతడు నాలుగు మాసాలలోగా దాంపత్య జీవితం మరల ప్రారంభించవచ్చని చెప్పాడు మహమ్మదు. (సురా ఆల్ బఖర 2: 224, 225). లైంగిక జీవితానికి ప్రాముఖ్యతను ఇచ్చాడు. 'జీ' (గారు) అని భార్యను గౌరవంగా పిలుస్తారు ముసల్మానులు. ఉన్నంతలో ఆమెకు అన్న పానాదులకు లోపం లేకుండా చూస్తారు. కాకపోతే ఆమె సంచార స్వాతంత్ర్యంపై ఆంక్షలు పెడతారు. అతడు ఏక కాలంలో నలుగురు స్త్రీలను భార్యలుగా చేసుకుని కులక వచ్చును. కాని ఆమెకు ఒకడే భర్త. అంటే అందరూ నలుగురు భార్యలను వివాహమాడుతున్నారని కాదు. ఆ హక్కు పురుషునికి ఉన్నది. ఎప్పుడు సవతి ఇంట్లోకి వస్తుందో అని భార్య వణికిపోతుంది. దాంపత్య జీవితంలో భార్య బాధ్యతలు, విధులు ఇలా ఉన్నాయి. “వివాహం అయినప్పటినుండి భార్య భర్తయెడ విశ్వాసంతో ప్రవర్తించవలయును. ఆమె ఆరోగ్యానికి, సభ్యతకు భంగం లేకుండా ఆమె సహేతుకమైన సమయాల్లో, ప్రదేశాలలో భర్తకు తన లైంగిక సాంగత్యాన్ని అందించవలెను. విడాకులు ఇవ్వబడిన తరువాత లేక భర్త మరణానంతరం ఆమె 'ఇద్దతు' గడుపును పాటించవలెను. భర్తయొక్క సహేతుకమయిన ఆజ్ఞలను పాటించవలెను. సహేతుకమయిన కారణం ఉంటే తప్ప భర్త ఎచ్చట కాపురం ఉంటే అచ్చట కాపురముండవలెను. లేక భర్త వెన్నెంట పోవలెను. భార్యయొక్క సంచార స్వాతంత్ర్యాన్ని, భర్త సహేతుకమైన అదుపులో ఉంచవచ్చును.” ముస్లిం భార్యకు హక్కులు లేకపోలేదు. ఆమె తనకు నిర్ణయింపబడిన మహరును చెల్లించమని భర్తను కోరవచ్చును. తన పోషణ బాధ్యతను స్వీకరించమని భర్తను కోరవచ్చును. తనకూ తన భర్తకూ అలాయిదాగా ఒక గది వాడుకకు కావలెనని ఆమె కోరుకోవచ్చును. ప్రతి శుక్రవారం తన తల్లిదండ్రులను చూడవచ్చును, లేక వారు వచ్చి ఆమెను చూచి పోవచ్చును. దగ్గర బంధువులు సంవత్సరానికి ఒకసారి వచ్చి ఆమెను చూడవచ్చు లేక ఆమె వెళ్ళి రావచ్చు. పూర్వపు భర్త వల్ల కలిగిన సంతానం సహేతుకమయిన వ్యవధిలో వస్తూ, పోతూ ఉండవచ్చు. తన సవతులతో సమానంగా అన్ని విషయాలలో ఆమె తన భర్త సాంగత్యాన్ని, భర్త ఆదరాన్ని పొందడానికి అర్హురాలు. పెండ్లినాడు ఆమె మరీకొన్ని షరతులను పెండ్లి ఒప్పందంలో చేర్చించుకోవచ్చును. ఇది పరస్పర సమ్మతిమీద జరిగే పని. భర్త గౌరవప్రదమయిన జీవితాన్ని గడపాలనీ, మతం మారరాదనీ,

ఆమె మైనారిటీ దశలో భర్త ఆమె వృద్ధులలోకాపురముండాలని, తప్పు లేకుండా ఆమెను భర్త కొట్టరాదనీ, తగాదావస్తే ఆమె విడాకులివ్వగల అధికారం తనకుండాలని ఇలాంటివి ఆ షరతులు.

మహర్షుని వదులుకోమని అత్తలు ఆడబిడ్డలు కొత్త కోడలుపై ఒత్తిడిచేస్తారు. పాపం! ఆమె చేయగలిగింది ఏమీలేదు. ఆమె మహర్షుని వదులుకున్నట్లు దస్కతు పెట్టుంది. ఆకాస్త రక్షణ ఆమెకు పోతుంది. మహర్షి వెంటనే చెల్లించాల్సి వస్తుందని భయపడాల్సిన భర్తకు ఆకాస్త బెదురు పోతుంది. ఆమె రెక్కలు లేని పక్షిలా జీవిస్తుంది. గట్టిగా మాట్లాడితే ఏకపక్షంగా అతడు ఆమెకే తలాక్ ఇస్తాడేమో. తన హక్కుల ప్రసక్తి తెస్తే సవతిని తెస్తాడేమో! ముస్లిం మహిళ ఇలా భీతహరిణీక్షణం అయి మనుగడ సాగిస్తున్న విషయం మనకు తెలియనిది కాదు.

కైస్తవం:-

దాంపత్య జీవితంలో భర్త భార్యను కరుణతో చూస్తాడు. దయతో సంచరిస్తాడు. కాని మౌలికంగా తన పెత్తనాన్ని వదులుకోడు పురుషుడు. కేధలిక్కుల దృష్టిలో పెళ్ళి పిల్లలను కనడానికి, మానవ జీవితాన్ని పవిత్రం చేసుకోవడానికి మాత్రమే ఉద్దేశింప బడింది. తరువాత సంస్కారవాదులు వివాహంలో స్నేహసంబంధానికి విలువ ఇచ్చారు. బ్రహ్మచర్యం కన్నా గృహసాశ్రమం గొప్పదని ప్రకటించారు. సమాజ ప్రయోజనాలకోసం వ్యక్తిగత వాంఛలను వదులుకోమని ప్రచారంచేశారు పూరిటనులు. వివాహ సంబంధాన్ని తెంచటానికి వీలు లేదని ఒకనాడు భావించారు. తరువాత ప్రేమకు, ఆనందానికి ప్రాముఖ్యత వచ్చింది. మనసులు కలియనిచోట విడాకులు తీసుకోమన్నది ప్రోత్సేహింపబడింది. విడాకులు పొందడానికి కైస్తవ శ్రీకి అవకాశాలు ఇంచుమించుగా లేనట్లే. కనుక ఆమె కేవలం భర్తమంచితనం మీద ఆధారపడి బ్రతక వలసిందే. భర్త దుర్మార్గుడయితే ఆమె జీవితం విషదభరితంగా వుంటుంది

పార్శ్వం:

వీరి కుటుంబ జీవితంలో పెద్దగా వడిచుడుకులు ఉన్నట్లు దాఖలాలు రనిపించటం లేదు.

5. వైధవ్యం

హైందవం:- ఒకనాడు హిందూ సమాజంలో విధవలను భర్తల చితులపై సజీసదహనం చేసేవారు. దానికి 'సతీసహగమనమని' పెద్ద పేరు పెట్టారు. రాజారామమోహన్ రాయ్ ప్రోద్బలంతో బ్రిటుష ప్రభుత్వం 1829 సతీసహగమన నిషేధశాసనాన్ని చేసి

అడుకాచారాన్ని ముస్వించుచు. ముందుగా వివాహ శాసనాదారా ఆమె పునర్వివాహానికి అవకాశం కల్పించింది. విధవలు నికృష్ట జీవితాన్ని గడిపేవారు. ముండన శిరస్సులై జీవించారు. అధాకలితో కృశించారు. పుట్టింట లేక అత్తింట దాసీలుగా మనుగడ సాగించారు. విధవా వివాహానికి అవకాశం ఇస్తూ శాసనం ఉన్నా వితంతువులను పెండ్లాడటానికి చాలామంది ఈ నాటికి ముందుకురారు. కందుకూరి వీరేశలింగంగారితో మొదలయిన వితంతు వివాహ సంస్కరణ సుమారు వంద సంవత్సరాల క్రింద ప్రారంభమయినా పరిపూర్ణత పొందలేదు. వితంతువులను పెండ్లాడటానికి భార్యలను పోగొట్టుకున్నవారు సైతం ఇచ్చగించటం లేదు. ఇది హిందూ సంస్కృతి వారసత్వ ఫలితం.

ఇస్లాం :

భర్త చనిపోయిన తరువాత 'ఇద్దతు' గడుపుదాకా ఆగి ముస్లింస్త్రీ పునర్వివాహానికి సిద్ధంకావచ్చును. ఆమెను వివాహమాడటానికి సంకోచంలేదు. ముస్లిం సమాజంలో 'పై ధవ్యం' అనే గర్హనీయ దళ ముస్లిం స్త్రీకి లేదు. ఆమెను కురూపిని చేయరు. ఆమె మామూలు మగనాలివలె జీవితం సాగించవచ్చును. అలంకార రహితంగా, జీవచ్ఛవం వలె ఆమె జీవించనవసరం లేదు. ఈ విషయంలో ముసల్మానుల మతం హైందవం కన్న గొప్పది.

క్రైస్తవం :

“భర్తగలస్త్రీ అతిడు బ్రతికియున్నంతవరకే ధర్మశాస్త్రం వలన అతనికి బద్ధురాలుగాని, భర్త చనిపోయినయెడల భర్త విషయమైన ధర్మశాస్త్రంనుండి ఆమెవిడుదల పొందును. కాబట్టి భర్త బ్రతికియుండగా వేరొక పురుషుడు చేరినయెడల వ్యభిచారిణి యనబడునుగాని, భర్త చనిపోయినయెడల ఆమె ధర్మశాస్త్రంనుండి విడుదల పొందెను గనుక వేరొక పురుషుని వివాహం చేసుకొనినను వ్యభిచారిణి కాకపోవును.” (రోమా 7:1-4) ఈ సందర్భంగా వితంతు వివాహానికి సమ్మతించిన క్రైస్తవం హిందూమతంకన్న మెరుగు.

పార్సీ సమాజం :

భర్త చనిపోయిన స్త్రీ పునర్వివాహం చేసుకోవచ్చును. భర్త జీవించిఉండగా భార్య, భార్య బ్రతికిఉన్నప్పుడు భర్త వివాహం రద్దని ప్రకటించినప్పుడు లేక విడాకులు పొందినప్పుడు తప్ప ఇతరత్రా పునర్వివాహం చేసుకోరాదని సెక్షను 4 (1936 యాక్టు) చెప్తున్నది. అంటే వితంతు వివాహం చట్ట సమ్మతమన్నమాట.

6. విడాకులు

సమాజంలో స్త్రీ స్వేచ్ఛకు నిదర్శనం ఆమె వ్యక్తిత్వ వికాసస్థాయి. అలాగే షటుంబంలో స్త్రీవ్యక్తిత్వ వికాసానికి లక్షణం ఏమంటే అవసరమైనపుడు ఆమె విడాకులను పొంద గలగడమే. ఇలా అన్నంతమాత్రాన అందరు స్త్రీలను విడాకులు పొందమని సలహా ఇవ్వటం కాదు. దుర్భర జీవితం నుండి బయట పడటానికి అవకాశం ఉండాలంటున్నాం. అంతవరకే. దానిని సహృదయంతో అర్థంచేసుకోవాలి.

హైందవం.

హిందూ వివాహశాసనం 1955లో వచ్చింది. 1960, 1964, 1976, 1978 సంవత్సరాలలో మార్పుచెందింది. సవరణలకు లోనయింది. చాలవరకు మెరుగయ్యింది. ఇంకా ఒకటి రెండు లోపాలు లేకపోలేదు.

(A) రద్దు: విడాకులు.

ఈదిగువ పరిస్థితుల్లో పెండ్లి రద్దు అయిఉట్లుగా ఎంచుకోవలెనని పిటిషను పెట్టవచ్చును (సెక్షను 12)

(i) రెస్పాండెంటు నపుంసకత్వం వల్ల దాంపత్యజీవితం ప్రారంభం కానప్పుడు:

(ii) (a) పెండ్లినాటికి చిత్తచాంచల్యం కలిగి ఉండుట,

(b) పెండ్లికి సమ్మతి ఇవ్వకలిగి ఉన్నా. మానసిక రుగ్మత యొక్క తీవ్రత వలన, వ్యాప్తివలన వివాహమాడటానికి అనర్హుడు మరియు సంతానం పొందటానికి అనర్హుడు అయినప్పుడు;

(c) ఉన్నాదము, మూర్ఖ రోగములకు తరుచుగా లోనవుతున్నప్పుడు,

(iii) పెండ్లికి పిటిషనరు యొక్క సమ్మతిని మోసవిధంగా కాని, బలవంతంగా గాని పొందినప్పుడు. (మోసం, బలవంతం ఆగిపోయిన తరువాత, సంవత్సరంలోగా పిటిషను పెట్టాలి లేక తరువాత బుద్ధిపూర్వకంగా కాపురం చేసేలోగా)

(iv) పెండ్లినాటికి రెస్పాండెంటు పిటిషనరు ద్వారాగాక ఇతరుల వల్ల గర్భం ధరించినప్పుడు. (పెండ్లినాటికి పిటిషనరుకు ఈ విషయం తెలియదని) శాసనానికి పూర్వం వివాహం జరిగి ఉంటే శాసనం వచ్చిన తరువాత సం॥లోగా లేక వివాహం శాసనం తర్వాత (తే18/3/55) అయితే పెండ్లి అయిన ఒకసం॥ లోగా పిటిషను దాఖలు అయిందని, పిటిషనరు సమ్మతితో తైంగిక సంపర్కం జరగలేదని, కోర్టువారు తృప్తిపడినప్పుడే

ఈ కారణం అమలుచేయవస్తుంది, భార్య భర్తలరువులతో పవరైనా రెండవవారి నడతకు సంబంధించి ఈ దిగువ కారణాలలో దేనినైనా పేర్కొని పిటిషనుద్వారా వివాహపు రద్దును కోరవచ్చును :-

(i) తన భర్త లేక తన భార్య కాకుండా మరొక వ్యక్తితో బుద్ధిపూర్వకంగా లైంగిక సంపర్కం నెరపుట;

(ii) హింసించుట;

(iii) పిటిషను పెట్టినా ఒక మున్ముందుగా రెండు సంవత్సరాలు పిటిషనురును వదిలి పెట్టుట, (అంటే సహేతుకమయిన కారణం లేకుండాను, పిటిషనరు అభీప్రాయానికి వ్యతిరేకంగాను జరిగితే)

(iv) ఇతర మతంను స్వీకరించి హిందువుగా చలామణి కాకపోవుట,

(v) రెస్పాండెంటు యొక్క మనశ్శాంతి. మానసిక రుగ్మతల తీవ్రత వ్యాప్తి మరియు ఎక్కువై రెస్పాండెంటుతో పిటిషనరు కాపురంచేయకుండుట సహేతుకం అయినప్పుడు; సూచన:- మానసికవ్యాధి. మనస్సు వికసించక పోవటం లేక మానసిక వికాసం ఆగి పోవటం, మానసిక చర్యలలో క్రమం లోపించటం, లేక విచ్ఛిన్నవ్యక్తిత్వం (SCHZOPHRENIA) లాంటి ఏమానసిక బలహీనత అయినా మానసిక రుగ్మత క్రిందికి వస్తుంది.

మానసిక చర్యలలో క్రమంలోపించటం :- అవిచ్ఛిన్నమైన మానసిక ఆశక్తతవల్ల ఉత్పన్నమయి దానిచేసే తీవ్రమనస్తత్వమూ, తదనుగుణమైన నడత, బాధ్యతా రాహిత్య ప్రవర్తన.

(VI) దైత్యానికి లొంగి తీవ్రమయిన కుష్టువ్యాధితో రెస్పాండెంటు బాధపడుట;

(VII) ఇతరులకు సంక్రమించే సుఖ వ్యాధులను కలిగియుండుట;

(VIII) ఏదో మతంలోనో, గోసాయిలలోనో లేక మతసంఘంలోనో చేరి ప్రపంచం నుండి సన్యాసం పుచ్చుకొనుట;

(IX) వరుసగా ఏడు సంవత్సరాలు ఎక్కడ ఉన్నదీ తెలియక పోవటం;

(X) కోర్టుద్వారా ఇరువురు విడిగా ఉండటానికి ఉత్తరువులు పొందిన తర్వాత సంవత్సరం కాలాన్ని మించి ఇరువురు కలిసి కాపురం చేయనప్పుడు;

(XI) కాపురానికి పొమ్మనమనే ఉత్తరువును కోర్టుద్వారా పొందిన రెస్పాండెంటు ఒక సంవత్సరం పైగా కోర్టు ఉత్తరువును అమలు పరచనప్పుడు; (వదిలి పెట్టుటలో బుది

భార్యకంగా పిటిషనును సవాదించి చేయడం ద్వారా పన్ను...

భార్యకూతమే విడాకులు కోరలేదని సన్నివేశాలు :

(i) భర్త ఈ శాసనం రాకపూర్వం మరణించి స్త్రీని వివాహం చేసే లేక ఆలా వివాహం చేసిన స్త్రీ పిటిషనరు పెండ్లినాటికి బ్రతికి ఉన్నట్లయితే (పిటిషనరు వివాహం శాసనానికి పూర్వం జరిగితేనే ఇది వర్తిస్తుంది),

షరా:- పిటిషను పెట్టినాటికి ఆ రెండవ భార్య జీవించి ఉండాలి.

(ii) పిటిషనరుతో రెస్పాండెంట్లు వివాహ మయిన దరిమిలా భర్త మృత్యువు గలగా, పురుషసంపర్కం లేక పశు సంపర్కం దోషములుగా రలిసి ప్రవర్తించినట్లయితే,

(iii) హిందూ దత్తత మరియు మనోవర్తి శాసనము (1955) క్రిందగాని లేక క్రిమినల్ ప్రొసీజరు కోడ్ (1973) లేక క్రిమినల్ ప్రొసీజరు కోడ్ (1898) క్రింద పిటిషనరుకు మనోవర్తి ఇవ్వబడిన పక్షంలో ఆ ఉత్తరువు పుట్టిన సంవత్సరం లేక పై కాలంలో పిటిషనరు రెస్పాండెంట్లు కలిసి కాపురం చేయకుండుట,

(iv) భార్యకు పదిహేను సంవత్సరాలు నిండకమునుపే ఆమె వివాహం రెస్పాండెంట్లతో జరిగినపుడు ఆమెకు 18 సం॥ నిండేలోగా (ఆమెకు శోభనం జరిగినా ఒరుగర పోయినా) ఆమె ఈ వివాహాన్ని తిరస్కరించితే.

షరా:- పార్టీల వివాహం 1976 సవరణ చట్టానికి ముందు జరిగినా లేక తరువాత జరిగినా ఈ క్లాజు వర్తిస్తుంది. (సెక్షను 13)

ఈ దిగువ పరిస్థితులలో ఉభయుల సమ్మతిమీద విడాకులు పొందవచ్చును.

(i) పిటిషను పెట్టినాటికి సంవత్సరం లేక సంవత్సరం పైగా పార్టీలు ఏకగా ఉన్నట్లయితే,

(ii) వారు ఇద్దరూ కలిసి జీవించలేక పోయినట్లయితే

(iii) వివాహం రద్దు చేయించుకోవడానికి ఇద్దరూ పరస్పరం అంగీకరించుట.

ఈ శాసనం ఇంత వసులు బాటుగా ఉన్నా వివాహ రథం కుంటుపడిందని కొద్దివారు అభిప్రాయ పడితే విడాకులిచ్చే సౌకర్యం దీనిలో లేదు.

ఇస్తాం:

భార్య ఈ దిగువ పరిస్థితుల్లో ఏదీ సంభవించినా విడాకులు కోరవచ్చును:

(i) నాలుగు సంవత్సరాల కాలం భర్త జాడ తెలియక పోవటం;

- (ii) రెండు సంవత్సరాల కాలం ఆమెను పోషించుట పొడవం లేక పొడిచే విషయంలో నిర్లక్ష్య పైఖరి ప్రదర్శించటం;
- (iii) భార్యకు 15 సం॥ సిండేలోగా వివాహమయితే ఆమెకు 18 సం॥ సిండేలోగా భార్యభర్తలు లైంగిక సాహచర్యం నెరవేరినచో—ఆమెవివాహాన్ని తృణీకరిస్తే;
- (iv) భర్తకు ఏడు సంవత్సరాలు కాని అంతకు పైగా కాని శిక్ష పడినచో;
- (v) మూడు సంవత్సరాల కాలము భర్తభార్యతో సంసారం చేయనిచో;
- (vi) పెండ్లినాటికి నపుంసకుడై పిచ్చివాడై పెట్టేనాటికి నపుంసకుడుగా ఉంటే;
- (vii) రెండు సంవత్సరాల కాలం పిచ్చివాడుగా ఉంటే లేక కుష్టు లేక సుఖివ్యాధి వల్ల బాధపడుతుంటే;
- (viii) ఆమెను క్రూరంగా హింసిస్తుంటే;
- (ix) ముస్లిం శాస్త్ర ప్రకారం వివాహపు రద్దుకు అవకాశం ఇచ్చే ఏ ఇతర కారణమైనా ఉంటే (భార్యపై భర్త వ్యభిచార ఆరోపణ చేసినపుడు, ఖులా, ఘుభారత్, తలాఖ్ -ఇ-తఫ్విజ్ల ఒప్పందం ప్రకారం ఏర్పాటు ఉన్నపుడు)

భార్యను క్రూరంగా హింసించటం అంటే:-

- (I) ఆమెను శారీరకంగా హింసించటం, శారీరక హింస లేక పోయినా భర్త తన దుర్మార్గపు నడత వల్ల ఆమె జీవితాన్ని దుఃఖ భూయిష్టం చేయటం;
- (II) చెడ్డ పేరుగల స్త్రీలతో సహవాసం లేక అవకిర్తి పాలయ్యే జీవితం గడపటం;
- (III) ఆమె ఆస్తిని విక్రయాదులు చేయటం లేక దానిపై ఆమెకున్న 'లా' ప్రకారపు హక్కులను ఆమెను అనుభవించ నియక పోవటం;
- (IV) ఆమెను అవినీతికర జీవితం గడపమని బలవంతం చేయటానికి ప్రయత్నించటం;
- (V) ఆమె మతాన్ని ఆమె అనుసరించటానికి, ఆచరించటానికి ఆటంక పరచటం;
- (VI) అతనికి ఒకరి కన్నా ఎక్కువ మంది భార్యలుంటే, ఖుర్ఆన్ ఆదేశాలకు భిన్నంగా, అందరిని సమదృష్టితో చూడ లేక పోవటం; [2వ సెక్షను 1939 సం॥ ఆక్టు] ఈశాసనం ముస్లిం స్త్రీల పరిస్థితిని మెరుగుపర్చింది. కాని పరస్పర సమ్మితిపై విడాకులు అనే అంశం ఇందులో లేదు. అలాగే వివాహ రథం కుంటుపడిందని కోర్టువారికి తోస్తే విడాకులివ్వాలని లేదు. ఆధునిక ప్రపంచంతో సరితూగటం లేదు. ఈ శాసనం.

కైస్తవం:—

1889లో విడాకుల శాసనం పుట్టింది. ఈ శాసనం ప్రకారం ఇరు పార్టీలలో ఎవరో ఒకరు క్రైస్తవ మతానికి చెంది ఉండాలి. అలాకాక ప్రత్యేక వివాహ శాసనం క్రింద వివాహం కానివారికి మాత్రమే చెల్లుతుంది అని వ్రాయాలి.

(2) ఇందులో స్త్రీ పురుష వివాహ ఉంది. భార్య వ్యభిచరించినదచే కారణాన భర్త విడాకులు కోరవచ్చును. కాని భార్యకు ఇబ్బందులు అధికం. ఆమెకు విడాకులు కావాలంటే ఆమె రెండు కారణాలను సూచించి చూపుచేయాలి.

(i) భర్త మతం మార్చుకొని మరొక స్త్రీని వివాహమాడుట;

(ii) వ్యభిచారమే కాక కూడని దగ్గరి బంధువులతో వ్యభిచారం;

(iii) భర్తకల స్త్రీని ద్వితీయ వివాహం + వ్యభిచారం;

(iv) మరియొక స్త్రీతో వివాహం + వ్యభిచారం

(v) మానశంగం, ఏకలింగ సంపర్కం లేక ఉంతువుతో సంపర్కము;

(vi) వ్యభిచారం + భార్యయెడల క్రూరత్వం;

(vii) వ్యభిచారం + సహేతుకమైన కారణం లేకుండా 2 సం॥లు కాని పైన కాని విడనాడుట;

పార్టీల విషయం:—

విడాకుల శాసనం 1936లో పుట్టింది. భార్య భర్తల మధ్య తైలగిరి సంపర్కం సహజమైన కారణాలవల్ల అసాధ్యమయితే పెండ్లిని రద్దు అయినట్లుగా కోర్టు భావించాలి. అయితే పార్టీలలో ఎవరో ఒకరు పిటిషను పెట్టాలి. (సెక్షను 10)

ఏడు సంవత్సరముల నుండి ప్రతివాది జాడ తెలియక పోవటం దుర్లభమైతే వివాహం రద్దు చేస్తుంది కోర్టు. (సెక్షను 11)

ఈ క్రింది పరిస్థితుల్లో ఏది ఉన్నా విడాకులకోసం పవరైనా కోరవచ్చును: -

(i) పెండ్లి అయిన సంవత్సరం లోగా ప్రతివాది బుద్ధి పూర్వకంగా పునస్సంధానం చేసుకోక పోవటం.

(ii) పెండ్లినాడు చిత్త చాంచల్యానికి లోనయి దావా నాటికి కూడా ప్రతివాది అలాగే ఉండటం; (ఈ దావా 3 సం॥లోగా దాఖలు కావాలి. పెండ్లి అప్పుడు వాడికి ఈ విషయం తెలిసి ఉండరాదు.)

(iii) వివాహం నామ ప్రతివాది మరలనో పలననో గర్భం భరించు చందము; (1 ఈ విషయం వాదికి పెండ్లివానికి తెలియకుండుట + పెండ్లి అయిన 2సం॥లోగా దావా వేయాలి + ఈ విషయం తెలిసిన తరువాత వాది ప్రతివాదుల మధ్య లైంగిక సంపర్కం లేకుండుట ఉన్నపుడే ఈ కారణం ఉపకరిస్తుంది.)

(iv) వివాహమయిన దరిమిలా ప్రతివాది వ్యభిచారం, లేక మరియొక స్త్రీని వివాహ మాడటం లేక మానభంగం, అసహజమైన నేరం చేస్తే; (ఈ దావా విషయం తెలిసిన 2సం॥లోగా వేయాలి.)

(v) వాదికి తీవ్రమయిన ఘాత కలుగజేయడం లేక వాదికి సుఖ వ్యాధిని అంటించడం లేక ప్రతివాది పురుషుడయినచో భార్యను వ్యభిచారము చేయమని బలవంతం చేయడం; (దావా 2సం॥లోగా వేయాలి.)

(vi) ప్రతివాదికి 7 సం॥ కాని ఎక్కువగాని శిక్షపడి అనుభవిస్తుంటే (ప్రతివాది 1 సం॥ అనుభవించిన తరువాత దావా వేయాలి)

(vii) పార్టీలు విడిగా ఉండటానికి కోర్టు ఉత్తరువు చేసిన దరిమిలా 3సం॥లు కాని పైకాలం కాని వారు సంసార జీవితం ప్రారంభించక పోవడం;

(viii) కాపురానికి పొమ్మనమని కోర్టు ఉత్తరువు ఇచ్చి 1 సం॥ లేక పైకాలం అయినా కోర్టు ఉత్తరువులను ప్రతివాది పాటించక పోవటం;

(ix) ప్రతివాది వాదిని కనీసం 3సం॥ పోషించక వదలివేయటం;

(x) పార్టీ మతాన్ని వదలిపెట్టుట;

ఇందులో పరస్పర సమ్మతిపై కాని, కోర్టువారితో క్తమని తోచినప్పుడు కాని వివాకులు ఇచ్చే ప్రసక్తి లేదు.

వివాకులు పొందే తీరు

హైందవం :- సదే కోర్టులో పిటిషను ద్వారా పరిహారం పొందవచ్చును.

ఇస్లాం :- దావా వేయాలి. జాప్యం చాల జరుగుతుంది.

క్రైస్తవం :- (1) వివాకుల కోసం జిల్లా జడ్జి కోర్టులో దరఖాస్తు పెట్టుకోవాలి.

(II) జిల్లా కోర్టు ఉత్తరువును హైకోర్టు ధృవపరచాలి.

(III) హైకోర్టులో ఇద్దరు న్యాయమూర్తులు ధర్మాసనంలో కూర్చొని తీర్పు చెప్పాలి. (ముగ్గురు జడ్జిలున్న కోర్టులో ముగ్గురు జడ్జిలు) ధృవీకరించాలి. (సెక్షను 17) ఇది ఆలస్యానికి కారణ భూతం అవుతుంది.

(IV) కాపురమునకు రమ్మనే ఉత్తరువును పొంది, ఆ ఉత్తరువును ఆమోదించి లోబడని వ్యక్తిపై ఆస్తిని జప్తుచేయుట ద్వారా అమలు జరుపుటకు హక్కున్నది. ఈబలవంతం ఆధునిక న్యాయ సూత్రాలకు వ్యతిరేకం.

(V) భార్యతో వ్యభిచరించిన వాని నుండి భర్త నష్ట పరిహారం పొందవచ్చు. భార్య రేహం భర్తది అనే ఆటవిక సూత్ర భలిరమిడి. ఇలా ఎన్నో ఇతర లోపాలు ఉన్నాయి ఈ శాసనంలో.

పార్శ్వ సంఘం

పరిహారానికి దావా వెయ్యాలి. ఇది పూర్తిగా పరిష్కారం అవ్వాలంటే 16సం॥ పడుతుంది. ఈలోగా పార్టీలు ఇద్దరు ముమ్మసలులు అవుతారు.

7. పునర్వివాహం

భర్త చనిపోయినా లేక విడాకులు పొందిన భార్య తిరిగి వివాహం చేసుకోవచ్చును. ఈ పరిస్థితిని అన్ని మత ధర్మశాసనాలు ఆమోదిస్తున్నాయి.

8. మనోవర్తి

హైందవం :- మనోవర్తి విషయం క్రమబద్ధంచేస్తూ 1956 లో శాసనం వచ్చింది.

శ్రీకి మనోవర్తి రెండుసందర్భాలలో ఇవ్వడం సంభవిస్తుంది. ఒకటి భర్త విడాకులు ఇవ్వకుండా ఆమెను వదిలివేస్తే, రెండవది ఆమె భర్తనుండి విడాకులు పొందినప్పుడు. ఈ రెంటిని మనం విడిగా పరిగణించడం మంచిది.

[A] భర్తకు దూరంగా ఉండవలసిన భార్య

హైందవం :- హైందవ భార్యకు ఈ దిగువ పేర్కొన్న పరిస్థితుల్లో మనోవర్తి లభిస్తుంది :-

(i) సహేతుకమైన కారణం లేకుండా, ఆమె సమ్మతి లేకుండా లేక ఆమె అభీష్టానికి వ్యతిరేకంగా భర్త ఆమెను వదిలివేసినా లేక బుద్ధిపూర్వకంగా ఆమెను నిరాదరణచేసినా;

(ii) తనభర్తతో కాపురంచేయటం ప్రమాదకరమని కాని లేక నష్టదాయకమని ఆమెకు భావం కలిగేటట్లు ఆమె ఎడ క్రూరంగా ప్రవర్తిస్తే;

(iii) తీవ్రమయిన కుష్టువ్యాధితో అతడు బాధ పడుతుంటే;

(iv) అతనికి మరోభార్య తీవించి ఉంటే,

(v) ఆమె కాపురమున్న ఇంటిలోనే భర్త తన ఉంపుడు కత్తెను తెచ్చి పెట్టే లేక తన ఉంపుడుకత్తెతో మరోచోట అలవాటుగా కాపురం ఉంటుంటే,

(vi) అతడు మతాంతరీకరణకు లోనయి హిందువుగా ఉండకపోతే;

(viii) ఆమె వేరుగా ఉండటానికి దోహదం చేసే మరే ఇతర కారణమైనా ఉంటే;

భార్య భర్త నుండి మనోవర్తి కోరవచ్చును. కాని ఆమె శీల రహితురాలయినా, వేరొక మతాన్ని స్వీకరించినా ఆమెకు ఆమె భర్త మనవర్తిని చెల్లించ నవసరం లేదు. (సెక్షను 13-హిందూ దత్తత మరియు మనవర్తి శాసనం 1956)

సమాజంలో పార్టీల హోదా, అంతస్తును గమనించి, మనోవర్తి కోరే భార్య ఆవసరాలను గుర్తించి, ఆమె భర్త నుండి వేరుగా ఉంటుంటే అలా చేయటం సమర్థ నీయమూ అరే అంశాన్ని పరిగణలోకి తీసుకొని, ఆమెకున్న ఆస్తిపై రాబడి ఆమె సంపాదన తెక్క రట్టుకుని పురుషుని వద్దనుండి భరణము రాబట్టుకోగలవారి సంఖ్యను సరిచూచుకొని ఆమెకు చెల్లించవలసిన మనోవర్తిని కోర్టు నిర్ణయిస్తుంది. (సెక్షను 23) కాల పరిస్థితులు మారితే కోర్టువారు తమ ఉత్తరువును మార్పుచేయగలరు. (సెక్షను 25) ఇడిగాక క్రిమినలు ప్రొసీజరు కోడ్ (1973) సెక్షను 125 క్రింద భార్య మనోవర్తి పొందవచ్చును: కాని ఆ మొత్తం-భర్తకు ఎంత ఆస్తి, సంపాదన ఉన్నా-నెలకు 500 రూపాయలకు మించదు.

ఇస్లాం:

ముస్లిం భార్యకు మూడురకాలుగా మనోవర్తి వస్తుంది. (i) ఇస్లాం భర్తశాస్త్ర ప్రకారం:

(ii) స్త్రీలు కాని వారి సంరక్షకులు కాని వివాహ కాలమందు వారిభర్తలతో చేసుకున్న ఒకంబడిక ప్రకారం;

(iii) క్రిమినల్ కోర్టులో ఆమెమనోవర్తిని పొందవచ్చు. భార్యవ్యక్తురాలై దాంపత్య జీవితానికి అర్హురాలు కాగల వయస్సును చేరుకుంటే, సహేతుకమైన కారణాలకు తప్ప ఆమెభర్త కైంగిక సంపర్కానికి అందుబాటులో ఉంటే, సహేతుకమైన కారణాలు ఉంటేతప్ప ఆమె భర్తతో కాపురం చేస్తూంటే ఆమెకు వేరే ఆస్తులు ఉన్నా ఆమెను భర్త మతవిధిగా పోషించాలి. కాకపోతే సర్వసామాన్యంగా వేరుగా ఉంటే చెల్లించ వలసిన మనవర్తిని గురించి ముందుగా ఏర్పాటు చేసుకోవటం జరగదు. అంత ముందుచూపు ఆమెకు ఉండదు. ఇకపోతే క్రిమినలు ప్రొసీజరుకోడ్ క్రింద ఉన్న హక్కును అన్ని మతాలవారు వాడుకోగలరు. ముస్లిం స్త్రీలకూ ఆ హక్కు ఉన్నది. కాని క్రిమినల్

(iv) అతనికి మరోభార్య తీవించి ఉంటే,

(v) ఆమె కాపురమున్న ఇంటిలోనే భర్త తన ఉంపుడు కత్తెను తెచ్చి పెట్టే లేక తన ఉంపుడుకత్తెతో మరోచోట అలవాటుగా కాపురం ఉంటుంటే,

(vi) అతడు మతాంతరీకరణకు లోనయి హిందువుగా ఉండకపోతే;

(viii) ఆమె వేరుగా ఉండటానికి దోహదం చేసే మరే ఇతర కారణమైనా ఉంటే;

భార్య భర్త నుండి మనోవర్తి కోరవచ్చును. కాని ఆమె శీల రహితురాలయినా, వేరొక మరాన్ని స్వీకరించినా ఆమెకు ఆమె భర్త మనవర్తిని చెల్లించ నవసరం లేదు. (సెక్షను 13-హిందూ దత్తత మరియు మనవర్తి శాసనం 1956)

సమాజంలో పార్టీల హోదా, అంతస్తును గమనించి, మనోవర్తి కోరే భార్య ఆవసరాలను గుర్తించి, ఆమె భర్త నుండి వేరుగా ఉంటుంటే అలా చేయటం సమర్థ నీయమూ అరే అంశాన్ని పరిగణలోకి తీసుకొని, ఆమెకున్న ఆస్తిపై రాబడి ఆమె సంపాదన తెక్క రట్టుకుని పురుషుని వద్దనుండి భరణము రాబట్టుకోగలవారి సంఖ్యను సరిచూచుకొని ఆమెకు చెల్లించవలసిన మనోవర్తిని కోర్టు నిర్ణయిస్తుంది. (సెక్షను 23) కాల పరిస్థితులు మారితే కోర్టువారు తమ ఉత్తరువును మార్పుచేయగలరు. (సెక్షను 25) ఇడిగాక క్రిమినలు ప్రొసీజరు కోడ్ (1973) సెక్షను 125 క్రింద భార్య మనోవర్తి పొందవచ్చును: కాని ఆ మొత్తం-భర్తకు ఎంత ఆస్తి, సంపాదన ఉన్నా-నెలకు 500 రూపాయలకు మించదు.

ఇస్లాం:

ముస్లిం భార్యకు మూడురకాలుగా మనోవర్తి వస్తుంది. (i) ఇస్లాం భర్త శాస్త్ర ప్రకారం:

(ii) స్త్రీలు కాని వారి సంరక్షకులు కాని వివాహ కాలమందు వారిభర్తలతో చేసుకున్న ఒకంబడిక ప్రకారం;

(iii) క్రిమినల్ కోర్టులో ఆమెమనోవర్తిని పొందవచ్చు. భార్యవ్యక్తురాలై దాంపత్య జీవితానికి అర్హురాలు కాగల వయస్సును చేరుకుంటే, సహేతుకమైన కారణాలకు తప్ప ఆమెభర్త కైంగిక సంపర్కానికి అందుబాటులో ఉంటే, సహేతుకమైన కారణాలు ఉంటేతప్ప ఆమె భర్తతో కాపురం చేస్తూంటే ఆమెకు వేరే ఆస్తులు ఉన్నా ఆమెను భర్త మతవిధిగా పోషించాలి. కాకపోతే సర్వసామాన్యంగా వేరుగా ఉంటే చెల్లించ వలసిన మనవర్తిని గురించి ముందుగా ఏర్పాటు చేసుకోవటం జరగదు. అంత ముందుచూపు ఆమెకు ఉండదు. ఇకపోతే క్రిమినలు ప్రొసీజరుకోడ్ క్రింద ఉన్న హక్కును అన్ని మతాలవారు వాడుకోగలరు. ముస్లిం స్త్రీలకూ ఆ హక్కు ఉన్నది. కాని క్రిమినల్

ఇంత మనోవర్తి ఇవ్వాలని ముస్లిం మహిళలు ముందు జాగ్రత్తతో ఏర్పాటును చేసుకోవటం భారతదేశంలో జరగటంలేదు. అందువల్ల వారు నష్ట పోతున్నారు.

ఇదే 1956 ముస్లిం స్త్రీల రక్షణ చట్టం సంగతి. ఇది వారిని భక్షించే చట్టం, విడాకులివ్వబడిన స్త్రీ క్రిమినల్ ప్రొసీజరు కోర్టు ఇచ్చే రక్షణను తొలగించింది 1956 చట్టము. 'షాదానో' కేసులో మాజీ భార్యకు క్రిమినల్ ప్రొసీజరు కోడ్ సెక్షను 125 క్రింద సుప్రీం కోర్టు మనోవర్తిని ఇచ్చింది. 'మహర్' అనేది విడాకులకు పరిహారంగా ఇచ్చేది కాదని, వివాహకాల ముందు స్త్రీని గౌరవించి ఇవ్వనిర్ణయించుకున్నదని రాగా వివాహానికి ప్రతిఫలంగా ఇచ్చేదని కోర్టు తీర్పు చెప్పింది. విడాకులివ్వబడిన స్త్రీని సామాన్యమైన వదలివేయటం ఇస్లాం ధర్మం కాదని చెప్పింది. ఆమెకు కల్లించాల్సిన మహరు, ఇద్దరు గడువు పరకు మనోవర్తి భర్త చెల్లించినంత మాత్రాన భర్త బాధ్యత ఆమె ఎదురికే పోవని కోర్టు ప్రకటించింది. దీంతో 'సనాతన ముస్లింలు' అందరికీనా లేవతీశారు. 'మామతం విశిష్టం, మాశాసనాలు ప్రత్యేకం, అందరికీ వర్తించే శాసనాలు మాకు వర్తించరాదని సఫలూ సమావేశాలు, ఊరేగింపులు జరిపి కేంద్ర ప్రభుత్వంపై ఒత్తిడి తెచ్చారు. దాంతో ప్రభుత్వం భయపడింది. భార్యాభర్తలు పరస్పరం అంగీకరిస్తే తప్ప క్రిమినల్ కోర్టులో విడాకులివ్వబడిన స్త్రీ, లేక విడాకులు పొందిన స్త్రీ మనోవర్తి కోరరాదని ఆశాసనం యొక్క ముఖ్యభావం: ఆమె సంతానం, వారు కాకపోతే ఆమె తల్లి దండ్రులూ. వామా కాకపోతే ఆమె అస్తి ఆమె తదనం తరం ఎవరికి పోతుందో ఆ బంధువులు ఆమెను పోషించాలి. వారికి శక్తి లేకపోతే రాష్ట్ర పబ్లిక్ ప్రొటెక్షన్ (మనశ్శాంతి ధర్మ సంస్థ) ఆ బాధ్యతను స్వీకరించాలి. అంటే భర్త అయితే ఆమె వయస్సును, అందాన్ని, సాంగత్యాన్ని చూరగొన్నాడో అతడు గాన అందరూ ఆ విడాకులు పొందిన స్త్రీని పోషించాలి అహా! ఇది ఏమి న్యాయమో!

(C) అవివాహిత కుమార్తె:

మైందవం :

కుమార్తె అవివాహిత అయితే, తననుతాను పోషించుకోలేకపోతే ఆమెకు 18 సంవత్సరములకు—ఆమె తన ప్రమసంతానమైనా లేక అక్రమ సంతానమైనా—ఆమెను తండ్రి పెట్టిగా పోషించాలి.

ఇస్లాం:

అవివాహిత కుమార్తెను తండ్రి, అతడు బీదవాడుఅయిన పక్షంలో తల్లి, అది గాకపోతే తండ్రి తండ్రి పోషించవలెను క్రిమినల్ ప్రొసీజరు కోడుక్రింద ఆమె—ప్రమసంతానమైనా లేక అక్రమసంతానమైనా మనోవర్తినితండ్రినుండి పొందఅర్హురాలు. ఆమెకు పోషణకు కావలసిన ఆదాయం లేనప్పుడే తండ్రిబాధ్యత ఉదయిస్తుంది.

కైస్తవం :

తల్లిగాని, తండ్రిగాని కోర్టుద్వారా విడిపోయే పరిహారాన్నిగాని లేక విడాకులను గాని కోరినప్పుడు కోర్టువారు మైనరు సంతానం (కుమార్తెకు వర్తిస్తుంది) యొక్క స్వాధీనం, పోషణ, విద్య వీటి విషయమై ఏర్పాట్లుచేస్తూ తాత్కాలిక లేక శాశ్వత ఉత్తరువులను జారీచేయవచ్చును. (సెక్షన్లు 41-44) ఇదిగాక అదనంగా క్రిమినల్ ప్రొసీజరు కోడు క్రింద పరిహారం పొందవచ్చును.

పార్శ్వలు:

తల్లిదండ్రులు కోర్టుద్వారా విడిపోయే సందర్భంలో, విడాకులు పొందే సమయంలో 18 సంవత్సరాల లోపు వయస్సుగల కుమార్తె యొక్క పోషణ, చదువు వీటిని గురించి ఏర్పాట్లుచేస్తూ కోర్టువారు తాత్కాలిక లేక శాశ్వత ఉత్తరువులను జారీ చేయవచ్చును. (సెక్షన్లు 49, 50 పార్శ్వవివాహ మరియు విడాకుల చట్టం 1936). ఇదిగాక అదనంగా క్రిమినల్ ప్రొసీజరుకోడు క్రింద పరిహారం పొందవచ్చును.

తల్లి

హైందవం:

కుమారుడు లేక కుమార్తెపై ఆధారపడి జీవించే వారి జాబితాలో తల్లికూడా ఉన్నది. (సెక్షన్లు 21 హిందూ దత్తత మరియు మనవర్తి శాసనం 1956). అతడు ఆమె చనిపోయినా వారి ఆస్తిని పొందిన వారు ఆమెను తమకు సంక్రమించిన ఆస్తి యొక్క ఆదాయంలో నుండి పోషించాలి. (సెక్షన్లు 22) తల్లి వృద్ధురాలై అశక్తురాలయినపుడు మాత్రమే ఇది వర్తిస్తుంది. (సెక్షన్లు 20 హిందుదత్తత మరియు మనవర్తి శాసనం 1956)

ఇస్లాం:

కుమారుడు లేక కుమార్తె సందన్నులయితే బీదవారై సతమ తల్లిదండ్రులను పోషించాలి. తల్లిదండ్రులు కాస్తో కూస్తో సంపాదించుకోగలిగినా ఈ బాధ్యత పోదు. తల్లి బీదరాలై - ఆమెకు సరిర దార్శన ఉన్నా - కుమారుడు అర్హులగా తను కష్ట పరిస్థితిలో ఉన్నా తల్లిని కుమారుడు పోషించాలి. ఏదోకొంత సంపాదిస్తున్న కుమారుడు బీదవాడైనా ఏమీ సంపాదించలేని తండ్రిని పోషించవలెను. తల్లిదండ్రుల విషయంగా చెప్పిన ఈ తేడా గమనార్హం.

E వితంతు కుమార్తె, కోడలు:

హైందవం :

తన భర్త ఆస్తినుండి, తనకుమారుడు లేక కుమార్తె నుండి, వారు చనిపోతే వారి ఆస్తినుండి, లేక ఆమె భర్త తండ్రి, అతడు చనిపోతే అతని ఆస్తినుండి ఆమెకు పోషణ జరుగకపోతే వితంతు కుమార్తె ఆమె తండ్రిపై ఆధారపడే వ్యక్తిగా పరిగణింపబడును. సెక్షను [21 (vi)] తండ్రినుండి, అతడు చనిపోతే అతని ఆస్తి (ESTATE) నుండి ఆమె పరిహారం పొందగలదు. (సెక్షను 22)

వితంతు కోడలు కొన్ని పరిస్థితుల్లో భర్త తండ్రినుండి పోషణను కోరవచ్చును. తన ఆస్తినుండి లేక తన ఆదాయం నుండి తనను పోషించుకోలేక పోవాలి. ఒకవేళ తనకు ఆస్తిలేకపోతే తన భర్త 'ఎస్టేట్' (చనిపోయేనాటికి అతనికి ఉన్న ఆస్తి) నుండి లేక తన తల్లిదండ్రులనుండి, లేక తన కుమారుడు లేక కుమార్తెనుండి లేక వారు చనిపోతే వారి 'ఎస్టేట్' నుండి ఆమెకు పరిహారం రాకపోతే ఆమె భర్త తండ్రిపై హక్కును సాధించుకొవచ్చు. మామచేతిలో పితౄత్వపు ఆస్తి ఉండి దానిలో ఆమె వాటా తీసుకొననప్పుడు, ఆ ఆస్తిలోనుండి అతనికి ఆమెను పోషించటానికి తగిన ఆదాయం రానప్పుడు మాత్రమే మామకు ఆ బాధ్యత ఉంటుంది. పైగా ఆమె పునర్వివాహం చేసుకోగానే ఆ బాధ్యత నశిస్తుంది. (సెక్షను 19 హిందూ దత్తత మరియు మనవర్తి శాసనం 1956.)

ఇస్లాం:

కుమార్తెను కోడలును ఏ పురుషుడు వివాహం చేసుకోరాదు. వారి ఆస్తినుండి అతనికి ఏ మేరకు వాటా వారు చనిపోయిన తదుపరి) వస్తుందో ఆ మేరకు అతనికి వారి పోషణ బాధ్యత ఉన్నది. అందుచేతనే విడాకులు పొందిన ముస్లిం స్త్రీ తన బంధుగుల నుండి మనవర్తిని పొందనగునని ముస్లిం స్త్రీల (విడాకుల సందర్భంగా) హక్కుల పరిరక్షణ శాసనం 1986లో ఏర్పాటు చేశారు.

9. దత్తత

హైందవం:

పూర్వం దత్తత హిందువులలో మత స్వభావం కలిగియుండేది. వంశోద్ధారణ కోరకు కుమారుని దత్తుచేసుకునేవారు. వేళ్ళుమాత్రమే కుమార్తెను దత్తుచేసుకునేవారు. 1956లో హిందూ దత్తత మరియు మనవర్తి శాసనం వచ్చింది. దాంతో మాలికమ

యిన మూర్ఖులు వచ్చాయి. దత్తుకు మతపరమైన భావనలేనిదేని దానిని ప్రాకికం చేశారు. కుమార్తెనుగాని కుమారుని గాని దత్తు చేసుకోవచ్చును. భార్య అనుమతి లేకుండా భర్త దత్తు చేసుకోవటానికి వీలు లేదు. అవివాహిత, వివాహం రద్దు అయినస్త్రీ, విధవరాలు, సన్యాసి అయిన వానిభార్య, మతాతండునిభార్య, మతి స్తిమితంలేనివాని భార్య కుమారుని గాని కుమార్తెను గాని దత్తు చేసుకోవచ్చును. తల్లి అనుమతి లేకుండా ఏ తండ్రి తన సంతానాన్ని ఇతరులకు దత్తు ఇయ్యరాదు. తండ్రి మరణించి నపుడు, సన్యాసి యైన పుడు, మతాంతరుడయినపుడు లేక మతి స్తిమితం లేని వాడని కోర్టువారు నిర్ధారణ చేసి నపుడు తల్లి తన సంతానాన్ని దత్తు ఇవ్వవచ్చును. దత్తు ఇవ్వబడేది వ్యక్తి హిందువయి ఉండాలి, 15 సం॥ వయస్సుపూర్తి కాని వాడుగా ఉండాలి. అవివాహితుడై ఉండాలి. అచారం భిన్నంగా ఉంటే ఈ నియమాలకు సడలింపు ఉంది. కుమారుడు, మనుమడు (కుమారుని ద్వారా), మునిమనుమడు (అలాంటి మనుమని ద్వారా) కలిగిన వారు దత్తు చేసుకోరాదు. కుమార్తెను దత్తు చేసుకోదలచిన వారికి హిందూకుమార్తె కాని, కుమారుని కుమార్తె గాని ఉండరాదు. పురుషుడు స్త్రీని దత్తు చేసుకోదలిస్తే దత్తురాలి వయస్సు కన్న దత్తు తండ్రి వయస్సు 21 సం॥ పైగా ఉండాలి. ఆలాగే స్త్రీ పురుషుని దత్తు చేసుకోదలిస్తే దత్తు తల్లి వయస్సు దత్తుని వయస్సు కన్న 21 సం॥ పైగా ఉండవలెను. వివాహిత స్త్రీ భర్త సమ్మతితో తనకు దత్తు చేసుకోవటానికి శాసనంలో విసులుబాటు లేదు. వివాహితులలో దత్తు చేసుకునే అధికారం పురుషునిదే. అంటే వారిలో పురుషుని అధికృతను ఉంచినట్లే కన్పడుతుంది. దంపతులలో ఏ ఒకరైనా మరొకరి సమ్మతితో దత్తుచేసుకోవడానికి వీలు ఉండాలని స్త్రీల కోరిక కమిటీ 1974లో సూచించింది.

బిస్సాం:

అరేబియా దేశంలో మహమ్మదుకు పూర్వం దత్తు ఉండేది. మహమ్మదు జయిద్ ను దత్తు చేసుకున్నాడనే కథ ప్రచారంలో ఉంది. దత్తు కుమారుడు ఔరస పుత్రుడు (జుఫుసం నుండి పుట్టిన వాడు) కానేరడని మహమ్మదు చెప్పాడు. ఏదైనా కను పెంచిన జయిద్ భార్యను (విడాకుల తదుపరి) మహమ్మదు వివాహమాడాడు. అది గేబ్రియల్ అనుష్ఠితమే జరిగిందట. ఏదైనా అచారంగా ముస్లిం సమాజంలో దత్తు లేదు ఈనాడు. కాకపోతే పెంచుకుంటున్నారు. ప్రేమాభిమానాలతో ఆస్తులిస్తున్నారు. అంటే. హిందువులలో ఉన్నట్లు ముస్లింలలో దత్తత పద్ధతి లేదు.

1972లో దత్తత బిల్లు రాజ్యసభలో ప్రవేశపెట్టబడింది. దాంతో సనాతన ఛాందస ముస్లింలు విజృంభించి వ్యతిరేకించారు. ముస్లిం బాలబాలికలను ఇతర మతాల వారు దత్తు తీసుకొని వారి వారి మతాల పద్ధతిలో పెంచుతారని, అది తమకు తీరని అపచారమని ప్రచారం చేశారు. బీదలుగా, అనాథలుగా ముస్లిం బాలబాలికలు ఆకలి బాధకు తాళజాలక చనిపోయినా పరవా లేదుకాని ఇతర మతాల వారు ఆ బాలబాలిక

లను పెంచుకోరాదు. అసలు అభ్యంతరం ఆది కాదు. అన్ని మతాల వారికి వర్తించే దత్తత బిల్లు ఆమోదింపబడితే మెల్ల మెల్లగా మతపరమైన మత ధర్మశాస్త్రాల ప్రాబల్యం నశిస్తుందని ముస్లింలకు విపరీతమైన భయం. ఈ సందర్భంగా ముస్లిం దేశాల తీరును పరిశీలించటం అవసరం. ట్యూనీషియాలో దత్తు చెల్లుతుంది. అంటే ఆధునిక ప్రపంచంలో భాగస్వామ్యం పొందుతున్నదన్నమాట. మరి భారత ముస్లింల స్థితియో! ఎక్కడ వేసిన గొంగళి అక్కడే ఉన్నది. ఇది శోచనీయ పరిస్థితి.

కై) స్తవం మరియు పార్శ్వమతం: దత్తతలేదు

పెంచుకొని సంరక్షకుల శాసనం క్రింద కోర్టుద్వారా ఉత్తరువులు తెచ్చుకోవాలి.

10. సంరక్షకత్వం

1875లో భారత మెజారిటీ శాసనం ఆమోదింపబడింది. దాని ప్రకారము మామూలుగా 18సం॥ నిండిన వ్యక్తికి మైనారిటీ వెళ్ళిందని అంటాము. కోర్టువారు సంరక్షకుని నియమిస్తే అతని మైనారిటీ 21సం॥లు నిండేవరకు ఉంటుంది. ఈ శాసనం దత్తత, వివాహము, విడాకులు అనే మూడు విషయాలలో వర్తించదు. సంరక్షకులు నాలుగు రకాల వారు:- (1) సహజ సంరక్షకులు (2) వీలునామా ద్వారా నియమింపబడినవారు. (3) కోర్టు ద్వారా ఏర్పాటు చేయబడిన వారు (4) ఇతరుల నియామకం లేకపోయినా పరిస్థితుల వల్ల అనుభవంలో సంరక్షకులు (DEFACTO). 1890లో సంరక్షకుల సంరక్షితుల శాసనం ఏర్పడింది. దీని ప్రకారం మైనర్లకు కొన్ని పరిస్థితుల్లో సంరక్షకులను నియమించటానికి వెసులుబాటు సృష్టించబడింది. అలాంటి అధికారం న్యాయస్థానానికి సంక్రమించింది. కాగా అవిభక్త హిందూ కుటుంబంలోని బాలునిని వ్యక్తిగా పరిగణించి సంరక్షకుని నియమించవచ్చును. అంటే వ్యక్తి వేరు అతని ఆస్తి వేరు అని లెక్క. ఆస్తికాక తతిమా విషయాలన్నీ అతని వ్యక్తిగత విషయాల క్రింద పరిగణించాలి. అతని శారీరక, మానసిక ఆరోగ్యం, విద్య, వైద్యం మొదలగునవి వ్యక్తి సంబంధమైన సంరక్షకుని పరిధిలోనికి వస్తాయి.

తల్లి తండ్రి సహజ సంరక్షకులు. ప్రప్రథమంగా తండ్రి అలాంటి సంరక్షకుడు. తండ్రి జీవించి ఉండనిచో తల్లి సహజ సంరక్షకురాలు. వీరిరువురూ లేకపోతే న్యాయస్థానం ఒక మనిషిని సంరక్షకునిగా నియమిస్తుంది. అవిభక్త హిందూ కుటుంబంలోని అయుక్త వయస్కుడైన (మైనరు) పురుషునికి ఆస్తి సంబంధంగా కాక ఇతరత్రా తన వీలునామా ద్వారా తండ్రి సంరక్షకుని నియమించవచ్చును.

మైనరు బాలకు యుక్త వయస్కుడైన భర్త సంరక్షకుడు. అతడే ఆమెకు రెండు రకాల సంరక్షకుడు. కాగా దక్షిణాదిన ఆడపిల్ల ఈడేరు వరకు ఆమె తల్లి తండ్రుల ఇంట ఉండే ఆచారం ఉన్నది. అయినా 'లా' ప్రకారం భర్తయే సంరక్షకుడు.

అంటే ఆస్తికి వ్యక్తికి రెండికి అతడే సంరక్షకుడని భావం. మైనరు భార్యకు మైనరు భర్తయే సంరక్షకుడు. అంటే ఆస్తి సంబంధం కాక ఇతరత్రా అని అర్థం చెప్పకోవాలి. తల్లి పునర్వివాహం చేసుకుంటే తన సంతానానికి సహజ సంరక్షకురాలిగా ఉండే హక్కును ఆమె కోల్పోతుంది. ఒక వ్యక్తి కులం పోగొట్టుకుంటే సంరక్షకత్వం అర్హత పోతుంది. కుల సంబంధమైన అనర్హతల శాసనం (1850) వల్ల ఈ ప్రమాదం రప్పిపోయింది.

తండ్రి మతం మార్చుకున్నా తన సంతానానికి సంరక్షకుడిగా ఉండే హక్కును కోల్పోడు. తల్లి విషయంలో అలా కాదు. ఆమె సంరక్షకురాలిగా ఉండే హక్కు కోల్పోతుంది. “తండ్రి మతాన్నే పిల్లలు అనుసరిస్తారని-భారతదేశంలో-అనుకోవాలి. అలాగే తండ్రియొక్క వ్యవహార సంబంధమైన హోదా కూడా పిల్లలకు సంక్రమిస్తుంది. “ఇది ప్రివీ కౌన్సిలు తీర్పు.

భారతీయ ‘కంట్రాక్టు’ శాసనం ప్రకారం మైనర్లు చేసే ఒప్పందాలు చెల్లవు. కాగా చారి ముఖ్య ఆచసరాలను ఎవడైనా సమకూరిస్తే వాటి వెలను అతనికి అయిత్తవయస్కుల ఆస్తి నుండి చెల్లింపజేస్తుంది న్యాయస్థానం. సంరక్షకుడు సంరక్షితుని ఆస్తిని సక్రమంగా నిర్వహించి కాపాడాల్సిన బాధ్యత ఉంది. దుర్వినియోగం చేస్తే మైనరుకు కలిగే కష్ట నష్టములకు సంరక్షక హోదాలో ఉన్న వ్యక్తియే బాధ్యుడు. న్యాయస్థానం సంరక్షకుని నియమించేటప్పుడు కేవలం మైనరు శ్రేయస్సును మాత్రమే దృష్టిలో ఉంచుకుంటుంది. సహజ సంరక్షకుడు మైనరు వ్యక్తికి, ఆస్తికి రెండికి సంరక్షకునిగా వ్యవహరించవచ్చును. 1956 లో హిందూ మైనారిటీ మరియు సంరక్షకత్వ శాసనం అమలులోకి వచ్చింది.

1956 శాసనం ప్రకారం:- మైనరు బాలునికి, బాలికకు తండ్రి సహజ సంరక్షకుడు. మైనరు 5 సం॥ నిండేవరకు సర్వ సామాన్యంగా తల్లివద్ద ఉండవచ్చును. అక్రమ సంతానం అయితే తల్లియే సహజ సంరక్షకురాలు. ఆమె లేకపోతే తండ్రి సహజ సంరక్షకుడు. వివాహిత అయిన మైనరు స్త్రీకి భర్తయే సంరక్షకుడు. అతడు లేకపోతే తల్లియే సంరక్షకురాలవుతుంది. సహజ సంరక్షకునికి బిడ్డమీద, బిడ్డ ఆస్తిమీద అదుపు ఉంటుంది. హిందూ తండ్రి తన వీలునామా ద్వారా మరియుకరిని తన బిడ్డకు సంరక్షకునిగా నియమించవచ్చును. ఆ వీలునామా లోని నియామకం అతడు భార్య కన్నా ముందు చనిపోతే వర్తించదు. భర్త సంరక్షకుడిగా ఉండడానికి వీలులేని పరిస్థితుల్లో సహజ సంరక్షకురాలయిన భార్య లేక వితంతువు తన వీలునామా ద్వారా మరియుక వ్యక్తినితన బిడ్డకు సంరక్షకునిగా నియమించవచ్చును. ఇదిగొప్పవిశేషమట! వీలునామా ద్వారా నియమితుడైన వ్యక్తి ఆవిభక్త హిందూ కుటుంబంలోని మైనరు ఆస్తివిషయమై నిర్వహణహక్కు ఏర్పడదు. తండ్రి, తల్లి వీలునామాద్వారా నియమింపబడే సంరక్ష

కుడు లేకపోతే కోర్టువారు సంరక్షకుని నియమిస్తారు. కోర్టువారు సంరక్షకుని నియమించడంలో మైనరు శ్రేయస్సునే అత్యధిక విషయంగా పరిగణించాలి. మైనరు అంటే 18 సం॥ వయస్సు పూర్తిచేయని వ్యక్తి అని శాసనం నిర్వచనం చేసింది. తల్లిని సంరక్షకురాలిగా ద్వితీయ స్థానం. 5 సం॥లోపు వయస్సు వున్న బిడ్డను సర్వసామాన్యంగా ఆమె తనవద్దఉంచుకోవచ్చును. మరి బిడ్డను సాకాలికదా! అందుకు మాత్రం తల్లి అవసరమవుతుంది. ఈ అంశాలు శాసనంలోని లోపాలని 'స్టేటస్' కమిటీ (1974) పేర్కొన్నది.

ఇస్లాం:

పిల్లల సంరక్షకత్వం రెండు రకాలు. ఒకటి పిల్లల స్వాధీనానికి సంబంధించినది దీనిని 'హిజ్నత్' అంటారు. రెండవది పిల్లల అస్తులకు సంబంధించినది.

పిల్లల పెంపకం విషయం [హిజ్నత్]

(I) [i] బాలుడు 7 సం॥ వయస్సు నిండే వరకు, బాలిక వ్యక్తురాలు ఆయ్యే వరకు (వివాహిత అయినా కాకపోయినా) తల్లి, ఇతర బంధువుల ఆధీనంలో ఉండాలి. ఈదిగువ వరుస క్రమం ప్రకారం పోషణ బాధ్యతను స్వీకరించే వారు ఉంటారు. (i) తల్లి (ii) తల్లి తల్లి (iii) తండ్రి తల్లి (IV) సోదరి (V) సోదరి కుమార్తె (VI) పితల్లులు, పెత్తల్లులు (VII) మేనత్తలు (VIII) తల్లిదండ్రుల మేనత్తలు.

వీరు లేక పోతే (i) తండ్రి (ii) తండ్రి తండ్రి (iii) సోదరుడు (IV) తండ్రి కుమారుడు (సవతి సోదరుడు) (V) సోదరుని కుమారుడు (VI) సవతి సోదరుని కుమారుడు (VII) పెద తండ్రి, వినతండ్రి (VIII) తండ్రి సవతి సోదరుని కుమారుడు (IX) తండ్రి సోదరుని కుమారుడు తరువాత ఇతర బంధువులు, (2) బాలుడు 7సం॥ దాటిన వాడయినప్పుడు, బాలిక వ్యక్తురాలయిన తదుపరి అవివాహిత కుమార్తె పోషణ హక్కును తండ్రి పైన చెప్పిన తండ్రి తాలూకు బంధువులు వినియోగిస్తారు.

(3) ఈడేరిన బాలిక వివాహిత అయితే భర్త మాత్రమే ఆమెకు సంరక్షకుడు.

(4) అక్రమ సంతానం విషయంలో 7సం॥ వరకు తల్లి, 7సం॥ దాటిన వారి

బాలికలకు మైనరు కోరికను అనుసరించి తల్లి దండ్రులలో ఎవరో ఒకరు.

II పైన పేర్కొనిన సంరక్షకులు ఎవరూ లేకపోతే కోర్టుచేత నియమింపబడిన వారు ఆ పెంపకపు బాధ్యతను స్వీకరిస్తారు.

షియా 'లా'

1 రెండేండ్లలోపు వయస్సు కల బాలుడు, 7సం॥ లోపు బాలిక తల్లి ఆధీనంలో ఉండాలి. ఆమె లేకపోతే తండ్రి అతడూ లేకపోతే తండ్రి తండ్రి.

2 రెండు సం॥ వయస్సు దాటిన బాలునికి, ఏడు సం॥ వయస్సు కల బాలికలకు పెంపకపు బాధ్యత హక్కు తండ్రివి. అతడు లేకపోతే తండ్రి తండ్రివి. తరువాత కోర్టువారు నియమించే సంరక్షకునిది.

మైన పేర్కొనబడిన స్త్రీలు కొన్ని సందర్భాలలో పిల్లలను తమ ఆధీనంలో ఉంచుకునే హక్కును కోల్పోతారు.

(I) తల్లి విడాకులు పొందిన తరువాత రెండోపెళ్ళి చేసుకుంటే, (అప్పుడు పిల్లలు తండ్రి ఆధీనంలోకి పోతారు).

(II) పిల్లకు దగ్గర బంధువు కానివానిని అంటే పిల్లను వివాహమాడరాని పర్లంలో లేనివానిని వివాహమాడితే,

(IV) పిల్లవాని తండ్రియొక్క నివాసగృహానికి దూరంగా తన భర్తతో కాపురముంటే,

(V) ఆమె అవినీతికర జీవితం సాగిస్తుంటే, అంటే వ్యభిచారిణి అయితే

(VI) ఆమె పిల్ల, పిల్లవాడిని గురించి తగు శ్రద్ధ, జాగ్రత్త తీసుకోకపోతే.

మైనరు బాలిక ఈడేరకపోయినా లేక దాంపత్య జీవితం సాగించటానికి అనువైన వయస్సు పొందక పోయినా భర్త సంరక్షకుడుగా ఉండటానికి అంటే ఆమెను ఆధీనంలో ఉంచుకోటానికి అనర్హుడు. అప్పుడు ఆమె తల్లి ఆధీనంలో ఉండాలి. అలాగే బాలికను ఆధీనంలో ఉంచుకోటానికి అర్హుడైన పురుషుడు ఆమెకు దగ్గర బంధువుకాక పోతే అంటే వివాహ నిషేధపు పర్లంలోని వాడు కాకపోతే అతడు ఆ హక్కును కోల్పోతాడు.

పిల్లల ఆస్తి విషయమై సంరక్షక కర్తలు

వీరు మూడురకాలుగా ఉంటారు: - (i) లా ప్రకారం సంరక్షకులు (ii) కోర్టుచే నియమింప బడినవారు (iii) వాస్తవానికి గార్డయనులు.

(i) లా ప్రకారం సంరక్షకులు రెండురకాలవారు

(a) సహజ సంరక్షకులు

(b) వీలునామా ద్వారా నియమింప బడినవారు.

ఈ క్రింది వరసక్రమంలో వారు బాలబాలికల ఆస్తికి సంరక్షకులు: -

(ఎ) తండ్రి [బి] తండ్రి వీలునామాలో సంరక్షకునిగా పేర్కొనబడిన వ్యక్తి [సి] తండ్రి తండ్రి (డి) తండ్రి తండ్రిచేత వీలునామా ద్వారా సంరక్షకునిగా నియమింప బడిన వ్యక్తి

కోర్టువారు మైనరు శ్రేయస్సును దృష్టిలో ఉంచుకొని సంరక్షకుని [గార్డయనును] నియమిస్తారు.

వాస్తవానికి సంరక్షకునిగా ఉన్నవారు కొన్ని ప్రతేక పరిస్థితుల్లో, అంటే మైనరు అవసరాలు తీర్చే నిమిత్తం, మైనరు యొక్క చరాస్తిని తాకట్టు పెట్టవచ్చు లేక అమ్మవచ్చు. కోర్టువారిచే నియమితుడైన సంరక్షకుడు కోర్టు అనుమతి లేనిదే మైనరు ఆస్తిని అన్యాయాక్రమం చేయరాదు. 'లా' ప్రకారం గార్డియనుగా ఉన్న వ్యక్తి కొన్ని ప్రత్యేక పరిస్థితుల్లో మాత్రమే మైనరు స్థిరాస్తి విషయమై కోర్టు అనుమతి లేకుండా వ్యవహరించగలడు.

స్త్రీలు తమ సంతానాన్ని కొంతకాలమే ఆదీనంలో ఉంచుకోగలరని, తమపిల్లల ఆస్తికి ఏ పరిస్థితుల్లోను సంరక్షకులుగా ఉండటానికి (కోర్టు నియమిస్తే తప్ప) వీలు లేదని జేలుతుంది. ఇది ఇస్లాంలో తల్లికి ఇచ్చిన స్థానం, బంగ్లాదేశ్ లో, పాకిస్తాన్ లో ముస్లిం వనితలు ప్రతిపక్ష పార్టీలకు నాయకులుగా ఉంటున్న ఈ కాలంలో, ముస్లిం స్త్రీలు ఉద్యోగాలు చేసి సంపాదిస్తున్న ఈ రోజుల్లో, పదవీ బాధ్యతలు నిర్వహిస్తున్న ఈ యుగంలో వారు తమ పిల్లలకు హక్కుగా సంరక్షకులుగా ఉండటానికి వీలు లేదనడం హాస్యాస్పదం.

కై 9 స్త్రీలు : పార్శ్వలు :- వీరికి గార్డియన్ వార్షియంట్టు వర్తిస్తుంది.

11. ఆస్తిహక్కు: వారసత్వం

ఆస్తిహక్కు:

స్త్రీకి ప్రథమంగా ఆస్తి హక్కును కల్పించిన ఘనత హిందూ సమాజానికి దక్కింది 19, 20 శతాబ్దాలవరకు కై స్తవ వివాహత స్త్రీయొక్క ఆస్తిపై పురుషునికే హక్కు ఉండేదని, ఆమె సంపాదనను కొన్ని ఐరోపా దేశాలలో భర్తలు వసూలుచేసుకునే వారని మనంగ్రహిస్తేదీని గొప్పతనం స్పష్టపడుతుంది. ఈనాడు స్త్రీ తన స్వంత హక్కుగా ఆస్తినికలిగి ఉండటానికి అన్ని మత ధర్మ శాసనాలు అంగీకరిస్తున్నాయి.

వారసత్వం:

స్త్రీకి బహువిధాలుగా వారసత్వరీత్యా ఆస్తిరావచ్చును. తల్లి, తండ్రి, భర్త, కుమారుడు, కుమార్తె, సోదరుడు కొన్ని పరిస్థితుల్లో మామ (భర్త తండ్రి) వీరివద్దనుండి ఆమె వారసత్వరీత్యా ఆస్తిని పొందవచ్చును. హిందూ ధర్మ శాస్త్రరీత్యా ఆమెకు వచ్చు వాటాల సంగతి ఎలా ఉన్నా ఇప్పుడు 1956 నాటి హిందూ వారసత్వ శాసనం ప్రకారం మాత్రమే స్త్రీయొక్క వారసత్వ హక్కులు నిర్దేశించబడుతున్నాయి.

ఈ శాసనం చేసిన మౌలికమయిన మార్పులు: -

(i) కొన్ని సందర్భాలలో కుమార్తెలను కుమారులను సమంగా చూచింది (షెడ్యూలు 1వ వర్గం) ఒక పురుషుడు చనిపోతే అతని స్వాధీనతపు ఆస్తి విషయంగాను, మిళితాక్షర

కోపార్సనరీలో అతనిపై దా ఆస్తివెషయంగాను వారసత్వ విషయంగా కుమారులు, కుమార్తెలు, తల్లి భార్య సమంగా పంచుకుంటారు.

(ii) కోపార్సనరీ కుటుంబంలో ఒక సభ్యుడు చనిపోతే 1957 భూభార్యం అతని హక్కులు తతిమ్మా సభ్యులకు చెందేవి. ఆ నిబంధన కొంత మారింది 1957లో - ఇప్పుడు ఈ శాసనంవల్ల పూర్తిగా మారింది (సెక్షన్ 6)

(iii) పురుషుని ఆస్తికి వారసులను నాలుగు వర్గాలుగా చేసి ఒక వర్గం తరువాత మరొక వర్గాన్ని వీలునామా వ్రాయకుండా చనిపోయిన అతనికి వారసులనుగా చిత్రించింది. (సెక్షన్ 8)

(iv) స్త్రీ స్వాధీనంలో ఉన్న ఆస్తికి స్త్రీకి సంపూర్ణ హక్కులు ఇచ్చింది. అలాగే స్త్రీకి స్వాధీనానికి హక్కుగల ఆస్తి ఆమెకు వారసత్వంవల్ల సంక్రమించినా, మనోవర్తిగా వచ్చినా దానియందు ఆమెకు సర్వహక్కులు ఏర్పడతాయి. (సెక్షన్ 14)

(v) 1958 భూభార్యం స్త్రీయొక్క స్త్రీధనపు ఆస్తి కుమార్తెలకు చెందేది. ఈ శాసనం వలన కుమారులు కుమార్తెలు భర్త సమంగా పొందుతారు సెక్షన్ (15)

(vi) హిందూ పురుషుని ఆస్తికి స్త్రీలు కూడా వారసులైనపుడు పురుష వారసులు పంచుకునేవరకు కాపురపు ఇంటిని స్త్రీవారసు భాగపంపిణీ కోరరాదు. (సెక్షన్ 23)

(vii) వారసత్వం మొదలయినవిషయంలో పునర్వివాహం చేసుకున్న స్త్రీ (ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని విధవ. ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని వితంతువు, సోదరుని వితంతువు) పునర్వివాహంచేసుకొన్నచో ఆమెకు వారసత్వంగా ఆస్తిరాదు (సెక్షన్ 24)

(viii) ఎవరైనా ఏ వ్యక్తినైనా ధూనించేసినా, చేయటానికి సహాయం చేసినా ఆ చనిపోయిన వ్యక్తి ఆస్తికి అలాంటివారు వారసులు కారాదు. (సెక్షన్ 25)

(ix) ఏ వ్యక్తి అయినా మతాంతరుడయితే అతని లేక ఆమెయొక్క సంతానం వారి సంతానం వారి హిందూబంధువుల ఆస్తులకు - ఆ సంతానం వారి సంతానం హిందువులయితే తప్ప - వారసత్వరీత్యా యజమానులు కాలేరు. (సెక్షన్ 26)

(xi) ఈ శాసనంలో పేర్కొన్న రీతిగా కాక ఏ వ్యక్తి అయినా వ్యాధిరోపం, అంగవైకల్యం వలన వారసత్వానికి అనర్హతచేత బాధపడరాదు (సెక్షన్ 28).

(xii) శాసనంలో పేర్కొనబడిన వారసులు ఎవరూ లేకపోతే ఆస్తి ప్రభుత్వానికి సంక్రమిస్తుంది. (సెక్షన్ 29)

పితౄత్వపు ఆస్తిలో కుమారులకు జన్మతః హక్కువున్న మితాక్షర పద్ధతినీ ఈ శాసనం తీసివేయలేదు. పితౄత్వపు ఆస్తిలో పురుషుని వాటాను (అతడు ఆనాడు విభక్తుడుగా చనిపోయినట్లు భావించుకొని) శాసనపు షెడ్యూలులో 1వ వర్గం వారంతా

పంచుకుంటారు. కుమారుడు, కుమార్తె, భార్య, తల్లి, ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని కుమారుడు, ముందుగా చనిపోయిన కుమార్తె కుమారుడు, ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని కుమార్తె, ముందుగా చనిపోయిన కుమార్తె కుమారుడు, ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని కుమారుడు, ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని కుమార్తె, ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని వితంతువు, ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని, ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని కుమారుడు, ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని కుమార్తె, ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని వితంతువు షెడ్యూలు 1వ వర్గం వారసులు.

వీలునామా వ్రాయకుండా చనిపోయిన హిందూ పురుషుని ఆస్తి శాసనపు షెడ్యూలులోని 1వ వర్గంవారికి చెందుతుంది. వారూ లేకపోతే అతని రక్తసంబంధీకులైన శాఖలకు చెందుతుంది (సెక్షన్ 8). 1వ వర్గంలోని వారసులు ఒక్కసారిగా ఆస్తిని తీసుకుంటారు. వారితరువాత 2వ వర్గంలోని 1వ వరుసవారికి వస్తుంది. తర్వాత 3వ వరుస తరువాత 4వ వరుస అదేక్రమం చివరివరకు వర్తిస్తుంది (సెక్షన్ 9) 1వ వర్గంలోని వారసులు ఈ విధంగా పంచుకుంటారు. చనిపోయిన అతనికి అచేక మంది భార్యలుంటే వారంతా కలిసి ఒక వాటా తీసుకుంటారు. రూలు (1). తండ్రి చనియేనాటికి ఉన్న కుమారులు, కుమార్తెలు, తల్లి తలా ఒక వాటా తీసుకుంటారు (రూలు 2). ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని లేక ముందుగా చనిపోయిన కుమార్తె శాఖలకు సంబంధించిన వారసులు వారంతా కలిసి శాఖకు ఒక వాటా తీసుకుంటారు. (రూలు 3). ముందుగా చనిపోయిన కుమారునికి శాఖకు సంబంధించిన వాటాలో అతని వితంతువు ఒక వాటా, కుమారులు, కుమార్తెలు తలా ఒక వాటా పొందుతారు (రూలు 4 [i]). ముందుగా చనిపోయిన కుమార్తెకు శాఖకు సంబంధించిన వాటాలో ఆమె కుమారులు, కుమార్తెలు తలా ఒక వాటా తీసుకుంటారు (రూలు 4 [ii]) సెక్షన్ 10. షెడ్యూలు 2వ వర్గంలోని ఏవరుసలోని వారసులయినా సమానంగా తీసుకుంటారు (సెక్షన్ 11). సపిండులు, రక్తసంబంధీకుల వారసత్వ విధానం 12వ సెక్షన్ లో చెప్పబడింది. వీలునామా వ్రాయకుండా చనిపోయిన పురుషునికి అవిభక్త హిందూ కుటుంబంలో ఉన్న హక్కు (వాటా) అతని ఆస్తిగా ఎంచబడును. అంటే దానికి, అతని స్వార్జితపు ఆస్తికి 8వ సెక్షన్ లో చెప్పబడిన వారసత్వ విధానం అమలు లోకి వస్తుంది.

1985 లో హిందూ వారసత్వానికి ఆంధ్రప్రదేశ్ శాసనసభ సవరణ తెచ్చింది. అది శాసనమయింది. దానిప్రకారం కుమార్తెలకు కుమారులకువలె పితృార్జితపు ఆస్తిలో జన్మతః కుమారులతో సమానంగా హక్కు వచ్చింది. దీనివల్ల వచ్చిన మార్పులు చరిత్ర లిద్దాము.

ఒక పురుషుడు ముగ్గురు కుమారులు, ముగ్గురు కుమార్తెలు, తల్లి, భార్యలను చదివీ చనిపోయినాడను కుందాము. ఆ కుటుంబానికి పితృార్జితపు ఆస్తి ఉందని భావిద్దాము.

(i) కేంద్ర శాసన ప్రకారం:- అతని నాల్గవ పంతు వాటాను (చనిపోయేరోజున పితౄత్వపు ఆస్తిలో ముగ్గురు కుమారులకు అతనికి వాటా ఉంది. కనుక ఆనాడు అతడు విభక్తుడై చనిపోయినాడని భావిస్తే) అతని కుమారులు ముగ్గురు కుమార్తెలు ముగ్గురు, తల్లి, భార్య ఎనిమిది మంది పంచుకుంటారు.

$$\text{భార్యకు } 1/4 \times 1/8 = 1/32$$

$$\text{తల్లికి } 1/4 \times 1/8 = 1/32$$

$$\text{కుమార్తెకు ఒక్కొక్కరికి } 1/4 \times 1/8 = 1/32$$

$$\text{ముగ్గురు కుమార్తెలకు } 3/32$$

$$\text{ఒక్కొక్క కుమారునికి జన్మతః } 1/4 (8/32) + \text{వారసత్వరీత్యా } (1/4 \times 1/8 = 1/32) \\ 8/32 + 1/32 = 9/32 \text{ వస్తుంది.}$$

$$\text{ముగ్గురు కుమారులకు } 3 \times 9/32 = 27/32$$

(ii) ఆంధ్రప్రదేశ్ సవరణ చట్టం క్రింద:-

కుమారునికి గాని లేక కుమార్తెకుగాని

పితౄత్వపు ఆస్తిలో $1/7$.

చనిపోయిన వానివాటా (అనుకుందాం) $1/7$

వారసత్వరీత్యా

$$\text{తల్లికి } 1/8 \times 1/7 = 1/56$$

$$\text{భార్యకు } 1/8 \times 1/7 = 1/56$$

$$\text{ఒక్కొక్క కుమార్తెకు } 1/8 \times 1/7 = 1/56$$

$$\text{కుమార్తెకు జన్మతః } 1/7 = 8/56$$

$$\text{కుమార్తె మొత్తం } 1/56 + 8/56 = 9/56$$

$$\text{ముగ్గురు కుమార్తెలకు } 3 \times 9/56 = 27/56$$

$$\text{కుమారునికి జన్మతః } 1/7 = 8/56$$

$$\text{వారసత్వరీత్యా } 1/56 \text{ వెరళి } 8/56 + 1/56 = 9/56$$

$$\text{ముగ్గురు కుమారులకు } 3 \times 9/56 = 27/56$$

అంటే తల్లికి $1/56$ భార్యకు $1/56$ సర్వహక్కులతో వస్తుంది.

(II) ఇదే పురుషుడి స్వార్థితపు ఆస్తి ఇలా వస్తుంది. పై చెప్పిన విధంగా ముగ్గురు కుమారులు ముగ్గురు కుమార్తెలు తల్లి, భార్య ఉందని తలుద్దాము. కుమార్తెలు కుమారులు, తల్లి, వితంతువు సమానంగా పంచుకుంటారు. తలా $1/8$ వంతు ఆస్తి వస్తుంది. ఆంధ్రప్రదేశ్ సవరణ చట్ట ప్రకారం ఈ వాటాలలో మార్పు ఉండదు.

కుమారునికి హక్కు. అది హక్కు ఉన్నదేయాలని స్త్రీల హోదా కమిటీ వారు 1974లో సూచించారు. కాగా అది జరగకపోగా ఆంధ్రప్రదేశ్ శాసనసభవారు కుమార్తెలకు కూడా జన్మతః హక్కు ఇచ్చారు. దీని ఫలితంగా వితంతువుకు, తల్లికి కిచ్చాడతపు ఆస్తి ఉన్న పురుషుని ఆస్తిలో వారసత్వపు వాటాలు తగ్గిపోయాయి. పైన చెప్పిన ఉదాహరణ ప్రకారం భార్య వాటా 1/32 నుండి 1/56కు తగ్గుతుంది తల్లికి అంతే.

iii) హిందూ స్త్రీ పిలునామా ప్రాయశుండా చనిపోతే ఆమె ఆస్తి కుమారులకు, కుమార్తెలకు. భర్తకు వస్తుంది. ముందుగా చనిపోయిన కుమారుని సంతతి. ముందుగా చనిపోయిన కుమార్తె సంతతి కూడా వాటాలు పొందుతారు. వీరెవరూ లేకపోయినా భర్త మాత్రమే ఉన్నా ఒక పరిస్థితిలో ఆస్తి భర్తకు రాదు. (సెక్షను 15). ఆ ఆస్తి ఆమెకు అంతకు క్రితం తండ్రి వల్ల వచ్చి ఉంటే తండ్రి వారసులకు వస్తుంది. (సెక్షను 15 (2) ఎ] అలాగే ఆస్తి ఆమె భర్త వల్ల మామ వల్ల వచ్చి ఉంటే పైచెప్పిన సంతతిలేన పురుష భర్త వారసులకు వస్తుంది. (సెక్షను 15 (2) బి]. స్త్రీధనం సంతానానికి భర్తకు ముందుగా - మామూలుగా - వస్తుంది. వారు లేకపోతే భర్త వారసులకు, ఆ తర్వాత తల్లికి తండ్రికి, వారు లేక పోతే తండ్రి వారసులకూ వారు లేకపోతే తల్లి వారసులకూ వస్తుంది. (సెక్షను 15 (1)). పైన ఉటంకించబడిన ప్రత్యేక నిబంధనల వల్ల (సెక్షను 15 (2)) 'అందరికీ ఒకేసూత్రం వర్తించాలి' అనేది దెబ్బతిన్నది.

కావున ఇంచిన భాగపంపిణీ చేసుకునే విషయంలో స్త్రీ వారసుల యెడ వివక్ష ఉన్నది. అంతేకాక కాపురపు ఇంటిలో నివాసముండే హక్కు అవివాహిత కుమార్తెకు, వితంతువైన కుమార్తెకు, భర్తనుండి విడివడిన కుమార్తెకు పరిమితం చేసింది.

(2) ఏ హిందూ పురుషుడైనా స్త్రీ వారసుల హక్కులను త్రోసి రాజనటానికి పిలునామా ప్రాయశుండా అది మంచి పద్ధతి కాదు. కనుక అలా చేయకుండా హిందూ పురుషుడు తన ఆస్తిలో కొంత మాత్రమే పిలునామా ద్వారా చెంద జేయనగును అని సవరించారు.

ఈ పై సూచనలను స్త్రీల హోదా కమిటీ వారు 1974లో సూచించారు. హిందూ వారసత్వ శాసనంలో ఇలా మార్పులు రావలసి ఉన్నది.

హిందూ స్త్రీ వితంతువుగా, తల్లిగా, సోదరిగా, కొన్ని పరిస్థితులలో కోడలుగా వారసత్వరీత్యా ఆస్తిని పొందుతుంది.

ఇస్లాం :-

మహమ్మదు స్త్రీలకు ఎంతో మేలుచేశాడు. ఆడ పిల్లలను చంపకుండా కట్టిడి చేశాడు. వారికి వారసత్వ విషయంలో వెసులుబాట్లు కల్పించాడు. ఒక పురుషుడు

చనిపోయిపోయింది. అలాగే అన్ని పనులలోనూ గురించి అనేక రకాలుగా భర్త సూత్రాలను చెప్పాడు. ముఖ్యమైనవి మనకు గమనార్హాలు నిశ్చితమైన భాగాన్ని పొందేవారిని భాగస్తులు (SHARERS) అని పేర్కొన్నాడు. మిగతా వారిని రెండు రకాలుగా విభజించాడు. (i) మిగతాది పుచ్చుకునే వారు (ii) దూరపు బంధువులు

ముస్లింలా సున్నీలకు వేరుగాను షియాలకు వేరుగాను ఉంటున్నది. భారతముస్లింలలో సున్నీలు అత్యధిక సంఖ్యాకులు. షియాల ధర్మశాస్త్రాన్ని ఇచ్చట పూర్తిగా వ్రావడం లేదు.

నిర్ణీతమయిన వాటాలు పొందే వారిలో కొందరు: - 1 (ఎ) కుమారుడు కాని కుమార్తె కాని ఉన్నా లేక కుమారునికి, కుమారుని కుమారునికి బాల బాలికలున్నా భార్యకు భర్త ఆస్తిలో $1/8$ వంతు వాటా వస్తుంది. అలాంటి వారు లేనప్పుడు భార్యకు $1/4$ వంతు. అనేక మంది భార్యలుంటే పై పరిస్థితులను బట్టి వారందరికీ కలిసి $1/8$ లేక $1/4$ వంతు వస్తుంది.

ఒక స్త్రీ చనిపోయింది అనుకోండి. భర్త వాటా ఎంతో పరిశీలిద్దాం. కుమారుడు గాని కుమార్తె గాని ఉన్నా లేక కుమారుడు మనుమడు వీళ్ళ సంతానం ఉన్నా భర్తకు $1/4$ వంతు వాటా అలా కాక పై చెప్పిన వారు ఎవరూ లేక పోతే భర్తకు $1/2$ వాటా. ఇది సున్నీలకు వర్తించే ధర్మసూత్రం. షియా ధర్మసూత్రం ప్రకారం వాటాలు మారవు. కాగా చనిపోయిన మనిషి సంతానం, వారి సంతానం ఉంటే $1/4$ వాటా వారు లేకపోతే $1/2$ వాటా.

అలాగే చనిపోయిన పురుషుడికి సంతానం, సంతానానికి సంతానం ఉంటే భార్యకు $1/8$ అలాంటి వారు లేకపోతే $1/4$ అనేక మంది భార్యలున్నా అందరికీ కలిపి $1/8$ వాటా లేక $1/4$ వాటాయే భర్త ఆస్తిలో భార్యకు వచ్చే వాటా. భార్య ఆస్తిలో భర్తకు వచ్చేవాటాలో సగం అన్నమాట.

భర్తవాటా = $2 \times$ భార్యవాటా.

(2) కూతుళ్ళు, కుమారులు :-

[i] కుమారుడు లేనప్పుడు ఒక కూతురు ఉంటే ఆమెకు $1/2$ వాటా కూతుళ్ళు ఉంటే అందరికీ కలిపి $2/3$ వంతు.

[ii] కుమారుడు లేక కుమారులు ఉంటే వారితో కలిసి నిశ్చితమైన వాటాలు తీసివేసి మిగతా ఆస్తిని పంచు కుంటారు కుమార్తెలు. ఈ సూత్రం హనాఫీ, షియా శాఖలకు రెంటికీ వర్తిస్తుంది.

ఒక కుమార్తెలు, కుమారులు ఎలా పంచుకుంటారో చూద్దాం.

ఒక ముసల్మాను పురుషుడు చనిపోయాడు అనుకుందాం. అతనికి భార్య, ఒక కుమారుడు, ఒక కుమార్తె ఉన్నారు. అప్పుడు భార్యకు $1/8$ వంతు మిగతాది $1 - 1/8 = 7/8$. ఇందులో కుమారునికి $2/3 \times 7/8 = 14/24$ కుమార్తెకు $1/3 \times 7/8 = 7/24$ అంటే కుమారునికి కుమార్తెకన్నా రెట్టింపు వాటా.

ఒక కుమారుడు = ఇద్దరు కుమార్తెలు [వాటాల విషయంగా] అంటే ఒక పురుషుడు = ఇద్దరు స్త్రీలు.

చనిపోయిన వ్యక్తికి సంతానం, కుమారునికి సంతానం లేకపోతే తల్లికి $1/3$ వంతు (కొన్ని పరిస్థితులకు లోబడి) చనిపోయిన వ్యక్తికి సంతానం, కుమారునికి సంతానం లేకపోతే తండ్రి వాటా దారుల వాటాపోను మిగతా దానికి ఇతరులతో పంచుకునే హక్కు పొందుతాడు. ఉదాహరణకు ఒక వ్యక్తి చనిపోయాడని భావిద్దాం. అతనికి భార్య, తల్లి తండ్రి ఉన్నారు అంటే సంతానం లేదు.

భార్యకు $1/4$ మిగతాది $1 - 1/4 = 3/4$.

తల్లికి $1/3 \times 3/4 = 1/4$

తండ్రికి మిగతాది అంటే $1 - 1/4 - 1/4 = 1/2$. అంటే తల్లికన్న తండ్రికి ఎక్కువ వస్తుంది.

ఇలాకాక తల్లి తండ్రి మాత్రమే ఉన్నప్పుడు, భార్యలు, సంతానం లేనప్పుడు తల్లికి $1/3$ వంతు, మిగతాది $1 - 1/3 = 2/3$ తండ్రికి ఇలా సర్వోసర్వత్రా 1 పురుషుడు = ఇద్దరు స్త్రీలతో సమానం అనే సూత్రం (ఒక్క తల్లితండ్రి విషయాలలో తప్ప) సర్వత్రా వర్తిస్తుంది.

ఇదే సూత్రం అన్నదమ్మలకు, అక్కచెల్లెళ్ళకూ వర్తిస్తుంది. ఇది ఎంతవరకు సబబో అందరూ ఆలోచించాలి.

క్రైస్తవం:-

భారత క్రైస్తవులకు భారతీయ వారసత్వం శాసనం (1925) వర్తిస్తుంది. 1వ భాగం 2వ అధ్యాయం ఆమలులోకి వస్తుంది. క్రైస్తవుడు వీలునామా వ్రాయకుండా చనిపోతే అతని భార్యకు అతని ఆస్తిలో (ESTATE) వాటా వస్తుంది. అయితే పెండ్లికి ముందు చెల్లుబాడి అయ్యే వాటా రాదనే కంట్రాక్టు చేసుకొనియుంటే ఆమెకు అతని 'ఎస్టేట్'లో వాటా రాదు. (సెక్షను 32). ఒక పురుషుడు చనిపోయే నాటికి అతనికి భార్య సంతానం ఉంటే భార్యకు $1/3$ వంతు వాటా వస్తుంది. మిగతా

మూడింట రెండువంతుల ఆస్తి సంతానానికి (కుమార్తెలకు, కుమారులకు) చెందుతుంది [సెక్షను 33 (a)]. అతనికి సంతానం లేక భార్య, దగ్గర బంధువులు మాత్రం ఉంటే మరియుక నిబంధన అమలులోకి రానపుడు ఆమెకు సగం ఆస్తి వస్తుంది. మిగతా సగం సమీప బంధువులకు పోతుంది. [సెక్షను 33 (b)] చనిపోయిన సమీప బంధువులు లేకపోతే మొత్తం ఆస్తి ఆమెకు చెందుతుంది. [సెక్షను 33 (సి)]. ఈ పైరెండు నిబంధనలు చనిపోయిన అతడు మొత్తం ఆస్తికి వీనునామా వ్రాయకుండా చనిపోతేనే వర్తిస్తుంది. చనిపోయిన అతనికి భార్య లేకపోతే అతని ఎస్టేట్ అతని సంతానానికి పోతుంది. సంతానం కూడా లేకపోతే దగ్గరబంధువులకు సంక్రమిస్తుంది (సెక్షను 34). పురుషుని ఎస్టేట్ లో అతని భార్యకు ఎటువంటి హక్కులున్నాయో అలాంటి హక్కులే అతని భార్య ఎస్టేట్ లో భర్తకు ఉన్నాయి (సెక్షను 35).

చనిపోయిన అతనికి భార్య, ఒక కుమార్తె లేక కుమారుడు మాత్రమే ఉంటే భార్య వాటా పోను మిగతా ఆస్తి ఆ ఒక్క సంతానానికి సంక్రమిస్తుంది. ఎక్కువ మంది సంతానం ఉంటే వారందరూ భార్య వాటా పోను మిగతా దానిని సమానంగా పంచుకుంటారు. అయితే ఈ పై రెండు నిబంధనలు అతనికి ముందుగా చనిపోయిన కుమారుడు లేక కుమార్తె ద్వారా మనుమలు మనుమరాండ్రు లేనపుడే పని చేస్తాయి. (సెక్షను 37). అలాగే అతడు భార్యను, సంతానం లేకుండా మనుమలను మనుమరాండ్రు వదలి చనిపోతే-అంతకుముందు చనిపోయిన మనుమనికి మనుమరాలికి సంతానం లేకపోతే-భార్య వాటా పోను మిగతా ఆస్తిని బ్రతికివున్న ఆ ఒక్క మనుమడు లేక మనుమరాలు తీసుకుంటారు. ఆలాకాక ఎక్కువ మంది మనుమలు, మనుమరాండ్రు ఉంటే వారందరూ సమానంగా తీసుకుంటారు (సెక్షను 38). అదే విధంగా ముని మనుమలను, ముని మనుమరాండ్రు లేక వారి సంతానం ఉంటే పై చెప్పిన విధంగా (భార్య వాటా పోను, ఆమె బ్రతికి ఉంటే) అతని ఆస్తిని ముని మనుమలు, మనుమరాండ్రు సమానంగా పంచుకుంటారు (సెక్షను 39). చనిపోయిన అతనికి ఉదాహరణకు ఇద్దరు సంతానం ముందుగా చనిపోయి ఒక కుమారుడు లేక ఒక కుమార్తె కలిగి ఉంటే బ్రతికియున్న కుమారుడు లేక కుమార్తెకు $\frac{1}{3}$ (భార్య వాటా పోను), చనిపోయిన సంతానపు సంతానానికి వారి తండ్రి లేక తల్లి వాటా ఒక్కొక్క శాఖకు $\frac{1}{3}$ వస్తుంది. (సెక్షను 40). అలాగే మనుమలు మనుమరాండ్రు లేక ముని మనుమలు ముని మనుమరాండ్రు విషయంలో కూడా జరుగుతుంది. చనిపోయిన వ్యక్తికి భార్య/భర్త లేక సంతానం లేకపోతే అతని/ఆమె ఆస్తి తండ్రి బ్రతికి యుంటే అతనికి సంక్రమిస్తుంది. [తల్లికి కాదు సుమారుడి] [సెక్షను 41]. చనిపోయిన వ్యక్తికి తండ్రి లేకపోయి, భార్య, సంతానం కేవలం తల్లి, సోదరుడు/సోదరులు సోదరి/సోదరిలు మాత్రం ఉంటే-ముందుగా చనిపోయిన సోదరునికి సోదరికి సంతానం లేకపోతే-ఆస్తి తల్లికి బ్రతికి ఉన్న సోదరి సోదరులకు వస్తుంది. [సెక్షను 43]

అంతఃపురమునందును సంతానమునకు వారి తల్లి/తండ్రి యొక్క
సంతానమునకును [సంతానము 44]. తల్లి మాత్రం బ్రతికి
ఉండినప్పుడు వారి సంతానం మాత్రం ఉంటే ఆమె చనిపోయిన
పుట్టినప్పుడు కుటుంబంగా ఆస్తిని పంచుకుంటుంది [సంతానము 45]. చని
పోయినప్పుడు వారి తండ్రి/తల్లి బ్రతికిఉండి, సోదరి/సోదరులు లేకపోతే - లేక
పోయినప్పుడు సోదరి/సోదరుల సంతానం లేకపోతే - ఆస్తి తల్లికి పూర్తిగా
పంచబడు [46]. చనిపోయిన అతనికి తల్లి తండ్రి [భార్య ఉంటే భార్య
ఉంటే] ఉంటే సోదరి/సోదరులు లేక ముందుగా చనిపోయిన సోదరి/సోద
రులకు ఉంటే వారు బ్రతికి ఉన్న సోదరి/సోదరులు, చనిపోయిన సోదరి
/సోదరుల వారసుల వారి కాపుండు బట్టి [వారి తల్లిదండ్రులు బ్రతికి ఉన్నట్లే
ఉంటే] ఉంటే మొత్తం సోదరి/సోదరులు సమానంగా ఆ ఆస్తిని పంచు
కుంటారు [47].

[illegible]

చనిపోయిన ఆతని సోదరి సోదరులకు
అమెవాడ సగానికి పరిమితం చేయటం, చనిపోయిన ఆతనికి
అమెకు $\frac{1}{3}$ వంతు మాత్రం ఇవ్వటం అన్యాయం.

తానం లేకుండా చనిపోయిన అతనికి తండ్రి బ్రతికి ఉంటే తల్లికి ఏమీ
అర్థమే లేదు. చేయడం గమనించవలసి యున్నది.

పరమాత్మలు కుమారైతిమధ్య, మనుమలు మనుమరాండ్రమధ్య,
పెండ్ల పెండ్లు.

అందుచేత మనము వచ్చిన పురుష ప్రాధాన్యత కల సమాజంయొక్క-

అయితే అయితే అయితే ఈ కారణం ఇంతవరకు సవరణ కాలేదు మాలి
 ముందు మామయ విలువ 1925 లెక్కల ప్రకారం 2 పైసలకు
 ముందు మామయల నిబంధన ఇంకా ఉంచటం అవివేకం.

[Faint, illegible handwritten notes]

[illegible]

వగైరాలతో ఎవరైనా భార్యను, భర్తను లేక సంతానాన్ని వదలకుండా చనిపోయిన వ్యక్తి మరణకాలానికి ముందుగా చనిపోతే వారిని ఆస్తి పంపకంలో లెక్కలోకి తీసుకోరు. (iii) చనిపోయిన వ్యక్తియొక్క బంధువులలో ఏ వితంతువు అయిన చనిపోయిన వ్యక్తి జీవిత కాలంలో పునర్వివాహం చేసుకుంటే ఆమెను పరిగణించరు; ఆమెకు ఆస్తి ఏమాత్రం రాదు. (సెక్షను 50)

పార్శ్వ పురుషుడు చనిపోయేనాటికి అతని తల్లి లేక తండ్రి లేక ఇరువురు, సంతానం, భార్య బ్రతికి ఉంటే తండ్రికి కుమారుని వాటాలో సగం, తల్లికి కుమార్తె వాటాలో సగం వస్తుంది [సెక్షను 51 (1)] ఈ సూత్రానికి లోబడి ఆస్తిని ఇలా పంచుతారు. భార్యను, పిల్లలను వదిలిపోతే కుమారునికి, వితంతువుకు ఒకొక్కరికి కుమార్తె కన్నా 2 రెట్లు వాటా ఇవ్వాలి. [సెక్షను 51 (i)(a)]. సంతానం మాత్రం ఉండి వితంతువు లేకపోతే కుమారునివాటా కుమార్తె వాటాకు రెండింతలు [సెక్షను 51 (i)(b)]. అంటే తల్లి ఇద్దరు కుమార్తెలతో సమానం. కుమారుడు ఇద్దరు కుమార్తెలతో సమానం. రెండవ సూత్రం అన్యాయం, అక్రమం. సూక్తిగా పురుషాధిపత్య చిహ్నం. కేవలం వివక్షతో కూడియున్నది.

పార్శ్వ స్త్రీ విలునామా వ్రాయకుండా చనిపోతే భర్త సంతానం ఉంటే ఆస్తి ఈ దిగువ విధంగా సంక్రమిస్తుంది. భర్త, సంతానం ఉంటే భర్త కుమారులు కుమార్తెలు సమానంగా పంచుకుంటారు. అలా కాక భర్త లేకపోయి కేవలం సంతానం ఉంటే సంతానం సమానంగా తలా ఒకవాటా తీసుకుంటారు. (సెక్షను 52). ముందుగా చనిపోయిన కుమారునిద్వారా లేక కుమార్తెద్వారా మనుషులు మనిషుమనుషులు ఉంటే గీతీ చేయాలో 53, 54 సెక్షనులలో చెప్పబడింది.

పార్శ్వవ్యక్తి చనిపోయేనాటికి భార్య, భర్త, సంతానం, సంతానపు సంతానం వగైరా వారి భార్య/భర్త లేకుండా చనిపోతే ఆస్తి శాసనంయొక్క 2వ షెడ్యూలులోని 2వ భాగంలోని వరుసలనుబట్టి సంక్రమిస్తుంది. దీదాహరణకు పై పరిస్థితిలో తల్లి, తండ్రి మాత్రం ఉన్నారనుకుందాము. ఆస్తివారికి సంక్రమిస్తుంది. కాగా పురుషుని వాటా స్త్రీవాటాకు రెట్టింపు ఉంటుంది కనుక తండ్రికి $\frac{2}{3}$ వంతు, తల్లికి $\frac{1}{3}$ వంతు. తల్లిదండ్రులు 2వ విభాగపు మొదటిపకుతో ఉన్నారు. మొదటి వరుసవారి తర్వాత రెండవ వరుసవారు, అలా సాగిపోతుంది 18వరుసలదాకా పార్శ్వవ్యక్తికి పైన పేర్కొన పరిస్థితిలో తండ్రి కూడా లేకపోతే సోదరి సోదరులు [కేవలం తల్లి ద్వారా కాక] చనిపోయిన వ్యక్తికి ముందుగా సోదరి సోదరుల సంతానం [వారి శాఖకు ఒక వాటా చొప్పున] సమానంగా పురుషునికి స్త్రీ వాటాకన్న రెండురెండు వాటా అనే సూత్రానికి లోబడి పంచుకుంటారు.

తేలిక అంశాలు: [ఎ] పురుషుని ఆస్తిలో

(i) కుమారుడు = ఇద్దరు కుమార్తెలు.

(ii) తల్లివాటా = కుమార్తె వాటాలో సగం.

(iii) తండ్రివాటా = కుమారుని వాటాలో సగం
= కుమార్తెతో సమానము

(వి) తల్లి ఆస్తిలో కుమారులకు కుమార్తెలకు సమానం

(సి) పార్శ్వ పురుషుడు లేక స్త్రీ ఆస్తిలో సంతానం, భార్య భర్త
లేనపుడు పురుషుని వాటా = స్త్రీ వాటాకు రెట్టింపు.

ఇవి పురుష ప్రాధాన్యత కల సమాజపు తీరు, అంతేకాదు తల్లికి తీరని అన్యాయం. భార్య యెడ కొంతగా కొంత చిన్నచూపు.

అన్నిమతాలకు సంబంధించి : (1) ఏభార్యఅయితే భర్త ఆస్తిని, సంపాదనను పదిల పరిచిందో, వృద్ధి పొందడానికి దోహదంచేసిందో, ఏవ్యక్తి లేకపోతే సంతానంకలుగదో ఏవ్యక్తి భర్తకు సర్వవిధాల సహచరిగా, స్నేహితురాలిగా, ప్రేమికురాలుగా, భార్యగా పేవచేసిందో ఆవ్యక్తికి సరియైన వాటా ఇవ్వకుండా సంతానానికి ఆస్తి కట్ట పెట్టడం అన్నిమతాల ధర్మశాసనాలుచేసిన ఘోరం. హిందూమతం కుమారులకు (ఆం. ప్ర.లో కుమార్తెలకు కూడా) జన్మతః పితృత్వతపు ఆస్తిలో హక్కులిచ్చి, చనిపోయినవాని కొద్దిపాటి వాటాను (ఆయన విభక్తుడుగా చనిపోయాడని న్యాయశాస్త్రపు అంచనా వేసుకొని) మరల తల్లికి. భార్యకూ సంతానానికి సమానంగా పంచింది. ఇస్లాం భార్యకు నిజ్జీ తమైన వాటా (1/8 లేక 1/4) ఇచ్చింది. క్రైస్తవం-సంతానం ఉన్నపుడు భార్యకు 1/3 వంతు, సంతానం లేనపుడు 1/2 ఇచ్చింది. పార్శ్వమతశాసనం ప్రకారం-కుమారునితో సమంగా ఇద్దరు కుమార్తెలతో దీటుగా వాటా ఇచ్చింది. అంటే భార్యను నిరావరణచేయటం ఆరగిందన్నమాట. సంతానంకన్న ఆమెకి తక్కువస్థాయి అన్నమాట. దీనివిషయం విజ్ఞులు ఆలోచించాలి.

[ii] ఇస్లాం మత ధర్మశాసనం 641 A.D నాటిది. క్రైస్తవ వివాహశాసనం 1872 నాటిది; విడాకుల శాసనం 1569 నాటిది క్రైస్తవులకు పార్శ్వలకూ వర్తించే భారతీయ వారసత్వ శాస్త్రం 1925 నాటిది. ఇంత పురాతనపు శాసనాలతో ఆధునిక సమాజాన్ని ఎలా నియంత్రిం చేయటం? అభ్యుదయ సాధనకు, దేశపురోగతికి, వ్యక్తి వివాసానికి ఇవి నిరోధాలుగా ఉంటున్నాయి. ఇవి మారాలి; మార్చాలి.

12. ముంగిపు

మతధర్మ శాసనాలు సర్వసామాన్యంగా న్యాయవ్యతిరేకంగాను, ముఖ్యంగా స్త్రీలయెడ వివక్షతోను ఎలా రూపొందించ బడినాయో గ్రహించాము. మతాలు పురుష ప్రాధాన్యతకు సమాజాలలో ఉద్భవించాయని, భూస్వామ్య పెట్టుబడిదారీ ఆర్థిక వ్యవస్థలను సమర్థించి పోషిస్తున్నాయని, మతధర్మశాసనాల న్యాయసూత్రాల వెనుకయున్న విలువలు, ఆలోచనలు సమాజాన్ని ముందుకు పోషియకుండా అవరోధాలు కల్పిస్తున్నాయని, అన్నింటికన్నా ముఖ్యమైనది దేశప్రజలలో చీలికలు, విభజనలు వేర్పాటులు కల్పించి వాటికి శాశ్వతం కలుగ జేసిదేశ అనైత్యతకు దోహదం చేయడమే కాకుండా మానవాళిలో వివక్ష విధానాన్ని ప్రవేశ పెట్టున్నాయని మనం తెలుసుకోవాలి. ఆనాడు దేశ ప్రజలందరికీ హోదా, వివాహం, విడాకులు మనోవర్తి, సంరక్షకత్వం, దత్తత, అస్తి హక్కు, వారసత్వం మొదలగు విషయాలలో దేశ ప్రజలందరికీ వర్తించే ఒకే ఒక వ్యవహార సంహితను రూపొందించటం అవసరమూ, న్యాయమూ కూడాను. ఈ అంశాన్ని రాజ్యాంగ సిర్మాలకు గుర్తించి ఒకే ఒక వ్యవహార సంహితను తయారుచేయడం రాజ్యం యొక్క విధి అని రాజ్యాంగం యొక్క ఆదేశ సూత్రాల అధ్యాయంలో 44వ అధికరణంలో స్పష్టంగా పేర్కొన్నారు. ఆ ప్రయత్నాన్ని చేయకపోగా అందరికీ వర్తించే క్రిమినలు ప్రొసీజరు కోడ్ లాంటి శాసనాల పరిధి నుండి ఒకమతాన్ని ---ఇస్లాంను--- తొలగించారు. ఇది తిరోగమన సూచకం. మతతత్వవాదానికి, వేర్పాటువాదానికి పరోక్షంగా బలం చేకూర్చటం. ఏమతానికి చెందని వారికి మాత్రం ఒకే ఒక వ్యవహార సంహిత తయారుచేస్తారట. ఇది రాజ్యాంగ విరుద్ధం. 44వ అధికరణంలో పేర్కొన్న దానికి విరుద్ధం. రాజ్యాంగ సూత్రాలకు, విశ్వ మానవ హక్కుల ప్రణాళికకు భంగపాటు కల్పించటం.

ఒకే ఒక వ్యవహార సంహిత కోసం-అందరు ప్రజలకు వర్తించేలా ప్రచారం చేయటం, ప్రబోధం చేయటం, ప్రజాభిప్రాయాన్ని సృష్టించటం, తయారుచేయటం అవశ్యకరత్వం. అది విశ్వ మానవ హక్కుల ప్రణాళికకు అనుగుణంగా ఉండాలి. కానీ ఏ ఒక్క మత ధర్మ శాసనానికి లేక వాటి సూత్రాలకు పాబల్యం కలుగజేసేదిగా ఉండరాదు. తద్వారానే స్త్రీ విమోచన సాధ్యం కాగలదు. ఇదే కేంద్ర ప్రభుత్వం చేసిన మొదటి పని. స్త్రీల హోదా కమిటీ (1974) వారి అభిప్రాయం.

అనుబంధం:-

[i] ప్రత్యేక వివాహ శాసనం [1954] దాని క్రింద వివాహం చేసుకునే వారికి వర్తిస్తుంది. ఏ మతానికి చెందిన వారయినా స్త్రీ పురుషులు దీని క్రింద ప్రభుత్వంచేత నియమింపబడిన రిజిస్ట్రార్లు ఎదుట వివాహమాడ వచ్చును. వారు సంతకాలు చేసిన దరఖాస్తును వివాహ సమయానికి 30 రోజులు తక్కువ కాని వ్యవధితో రిజిస్ట్రార్లకు ఇవ్వాలి. వారు అవివాహితులు గానో లేక విడాకులు పొందిన వారు గానో లేక వితంతువు, విధురుడు గానో ఉండాలి. వయస్సు పురుషునికి 21 సం॥ వధువుకు 18సం॥ నిండాలి. పెండ్లిరోజున శిగ్గురు సాక్షులతో రిజిస్ట్రార్లు ఆఫీసుకు వెళ్ళి, తమ వయస్సును రుజువు చేసే దస్తావేజులు చూపించి, రిజిస్ట్రార్లు ఇచ్చే ప్రమాణాలు చేసి, రిజిస్ట్రారులో సంతకాలు చేసి, ముగ్గురు సాక్షులచేత దస్కతులు చేయించి వివాహం పూర్తి చేసుకోవచ్చును. (సెక్షను 13) రిజిస్ట్రార్లు వారు వివాహ ధృవ పత్రం ఇస్తారు. ఏదో పెండ్లి తంతును జరుపుకొని, ఆలుమగలుగా జీవిస్తున్న స్త్రీ పురుషులు పెండ్లిని రిజిస్ట్రారు చేయమనే దరఖాస్తును సెక్షను 15 క్రింద దాఖలు చేయవచ్చును. పురుషునికి స్త్రీకి ఇరువురికి 21 సం॥ వయస్సు నిండాలి. పెండ్లి తంతు ఇద్దరికీ ఒకటే.

(ii) ప్రత్యేక వివాహ శాసనం క్రింద వివాహం చేసుకున్న వారి విడాకుల హక్కులు, విడిగా ఉండే ఏర్పాటు, కాపురానికి రమ్మనమనే హక్కు, మనోవర్తి ఇవన్నీ ఆ శాసనంలోనే పొందు పరచబడినాయి.

(iii) ప్రత్యేక వివాహ శాసనం క్రింద వివాహం చేసుకున్న పురుషుడు లేక స్త్రీ అవిభక్త హిందూ గుటుంబంలో నుండి విడివడటం జరుగుతుంది. వారు పెండ్లి నాడే విభక్తులుగా పరిగణింపబడతారు.

[iv] ప్రత్యేక వివాహ శాసనం క్రింద వివాహ మాడిన వారికి వారసత్వ విధానాలు భారత వారసత్వ చట్టం [1925] లోనే పొందు పరచబడినాయి. 5వ విభాగం 2వ అధ్యాయం వీలునామా వ్రాయకుండా చనిపోయిన అట్టి వారికి వర్తిస్తుంది. తతిమ్మాకొన్ని భాగాలలో వీలునామా వ్రాసిన వారికి వర్తించే నిబంధనలు ఉన్నాయి,

(v) సంరక్ష కత్వానికి సంబంధించిన సూత్రాలు 'గార్మియన్స్ ఆండ్ వార్డుస్ ఆక్టు' [1890] లో వాయబడినాయి.

[vi] దత్తతకు సంబంధించి శాసనం ఇంకా పుట్టలేదు.

ఇలా ఏమతానికి చెందని, చెందినా ప్రత్యేక శాసనాల పరిధిలోకి వచ్చేవారికి వర్తించే శాసనాలను గురించి సమగ్రంగా, సాకల్యంగా అధ్యయనం చేయవలసి ఉంటుంది.

వరకట్న మరణాలు : నిషేధ శాసనాలు

వ్రవిక్రయం, నర విక్రయం జంతుదశ నాటి వారసత్వం కాదా, తెల్లారే సరికి వరకట్న మరణం లేని రోజు లేదు. వరకట్న మరణాల సంఖ్య విపరీతంగా పెరిగి పోతోంది. విమల విషం త్రాగిందని, కమల కిరస నాయిల్ పోసుకుందని, ఊర్మిక ఉరి పోసుకుందనే వార్తలు వింటున్నాం. ఇలా రోజూ అనేక మంది అబలలు ఆత్మాహుతి అయిపోతున్నారు. వర కట్నాల హత్యలన్నీ ఆత్మహత్యలుగా మారిపోతున్నాయని మహిళాలోకం అలమటించి పోతోంది. అందువల్ల అసలు వరకట్నమంటే ఏమిటి? అది ఎప్పుడు పుట్టింది? ఎందుకు పుట్టింది? దానికి పునాదులు ఏనాడు పడ్డాయి? దాన్ని పెంచింది ఎవరు? పోషిస్తున్నవారు ఎవరు? కేవలం పరుడు, అత్తమామలే ఇందుకు కారణమా? లేక అమ్మాయి తల్లిదండ్రులకు కూడా ఇందులో భాగస్వామ్యం వుందా? ఈ దుస్సంఘటనలకు కారణం సమాజమా? పురుషుల దురాశా దురహంకారాలా? ఆడవారి అజ్ఞానమా? లేక వారి నిస్సహాయ పరిస్థితా? అసలు ఆడపిల్లను కనడం తల్లిదండ్రుల నేరమా? చిట్టమిచ్చి పెళ్ళి చేయడం అమ్మాయి సుఖం కొరకా? లేక ఇచ్చి పుచ్చుకునే వారి హోదాలకు చిహ్నమా? ఆస్తిలో అమ్మాయి వాటాను తప్పించటానికి ఇదొక పన్నాగమా? ఇందులో అమ్మాయి బాధ్యత కూడా వుందా? ఈ అంటు జాడ్యం ఇతర మతాలకు కూడా వ్యాపిస్తోందా? ఈ వ్యాధి నిర్మూలనకు దివ్య ఔషధం ఏ 'సైంటిస్టు' కనిపెట్టలేడా? ఏ 'ఫిలాసఫర్' ఆలోచించలేడా? వరకట్న నిషేధ శాసనాలు వున్నాయా? ఇచ్చి పుచ్చుకునే వారికి శిక్షలు, జరిమానాలు విధిస్తున్నారా? ఈ చట్టాలను సవరించడం జరిగిందా? అందువల్ల మార్పులు ఏమయినా వచ్చాయా? అనే విషయాలు నేడు మన ముందు కొచ్చాయి. కనుక అసలు విషయాన్ని, దాని పుట్టు పూర్వోత్తరాలను చర్చించే ముందు కొన్ని వరకట్న మరణాల వివరాలు గమనిద్దాం.

దేశంలో అన్ని ప్రాంతాల్లో వరకట్న మరణాలు యధేచ్ఛగా కొనసాగుతున్నాయని రోజుకు 22 మంది వనితలు బలి అవుతున్నారని పి. టి. ఐ. వార్తా సంస్థ జరిపిన ఒక సర్వేలో తేలింది. 1975లో రోజుకు సగటున 12 మంది

అయితే 1980 సం॥లో 4394 మరణాలు సంభవించాయని ఆ సంస్థ చెప్పింది. ఆంధ్రదేశంలో 1983లో 1388 చావులుంటే 84లో 152, 85లో 174 కు పెరిగాయని తెలిసింది.

వరకట్నం ఎందుకు ఇస్తున్నాం? అమ్మాయి జీవితం సుఖంగా జరిగి పోవటానికా? లేక కన్నవారు తమ బరువు బాధ్యతలు దిండుకోవటానికా? కాక అస్త్రీలో భాగం ఆమెకు దక్కకుండా చెయ్యటానికా? తన బరువును భర్త స్వీకరిస్తున్నందుకు తండ్రి కట్నం చెల్లిస్తున్నాడా? అమ్మాయి మళ్ళీ పుట్టింటి ముఖం చూచే హక్కు పోగొట్టుకుంటున్నదా? ఈ డబ్బుతో అమ్మాయికి వచ్చేవి కష్టాలా లేక సుఖమయ జీవితమా? కట్నం ఇచ్చిన ఆ డబ్బు మీద హక్కు అమ్మాయికి వుంటుందా? మరి తల్లిదండ్రులు ఎగబడి కట్నం ఎందుకీస్తున్నారు అనేవి మరికొన్ని మౌలికమైన ప్రశ్నలు వున్నాయి.

ఈనాడు అన్ని రకాలయిన సంస్కరణలలో వరకట్న నిర్మూలన ముఖ్యమైనదిగా ఎంచబడుతోంది. గత పది సంవత్సరాలుగా దీని ప్రచారం భారీఎత్తున జరుగుతోంది. సభలు జరుగుతున్నాయి. చర్చావేదికలు అనంతంగా సాగిపోతున్నాయి. సెమినార్లు హెచ్చు స్థాయిలోనే నిర్వహిస్తున్నారు. ఇక సాహిత్యం అనంతంగా వస్తోంది. కథలు, నాటకాలు, సవలలు, వ్యాసాలు విపరీతంగా వెలువడుతున్నాయి. ముఖ్యంగా పత్రికాధిపతులు ఏ మూల ఏ వరకట్న హత్య జరిగినా పెద్దపెద్ద పతాక శీర్షికలతో వార్తలు వెలువరిస్తున్నారు. మహిళా సంఘాలవారు వరకట్న నిర్మూలనా కార్యక్రమాలు జరపనివారు లేరని గర్వంగా చెప్పుకోవచ్చు. టి. వి., రేడియోల లాంటి ప్రసార సాధనాలు వరకట్న నిర్మూలనపై నొక్కుపెట్టి తరుమా నాటకాలు, చర్చలు, ప్రబోధనల ద్వారా వినిపిస్తున్నారు. వరకట్న మరణాలపై సర్వేలు చేసి ఏటా ఎంతమంది బలి అవుతున్నారో ఎక్కడెక్కడ ఎలా ఈ హత్యలు, ఆత్మ హత్యలు జరుగుతున్నాయో 'డేటా' లతో సహా వివరిస్తున్నారు. దర్మాపు కమిటీలు వేస్తున్నారు. ప్రత్యేక విభాగాలు (సెల్స్) పోలీసు స్టేషన్లలో నెలకొల్పుతున్నారు. రిసెర్చి విభాగాల్లో ఇదొక సబ్జెక్టు అయి దీనిమీద థీసెస్ చేసి కొందరు డాక్టరేట్ (పిహెచ్. డి.) ను పొందుతున్నారు. ఇక వరకట్నం మీద చట్టాలు, సవరణలు, శిక్షలూ చాలా వున్నాయి. ఇక యువతీ యువకులు వరకట్న పిశాచాన్ని నిర్మూలించాలని ప్రతిజ్ఞలు చేస్తు

న్నారు. యువజన సంఘాలు సభలు, సమావేశాలు ఒరిపి తీర్మానాలు చేస్తున్నారు. మరి వీరిలో చివరి వరకు ఎంతమంది నిలుస్తా రనే దొక శేష ప్రశ్నగా మిగిలి పోతోంది.

గత మూడేళ్ళుగా హైదరాబాదులో న్యవ్చందంగా, సేవచేస్తున్న వర కట్న మరణాల దర్యాప్తు కమిటీ (DOWRY DEATH INVESTIGATION COMMITTEE) వరకట్న మరణాలను విచారించటానికి పోలీసు స్టేషన్లలో, ఒక ప్రత్యేక విభాగం (సెల్) ను ఏర్పరచమని ప్రభుత్వాని కొక వినతి పత్రం సమర్పించింది. వారి కృషి ఫలితంగా ప్రభుత్వం ఒక సెల్ను ఏర్ప రచడం హర్షదాయకం. వీరియినా ఇన్ని వర్గాల వారిని ఇంతగా కలిపర పెడుతున్న ఈ సమస్యను, ఇన్ని కుటుంబాలను సర్వనాశనం చేస్తున్న ఈ దుర్మీతిని, ఎందరో అమ్మాయిలను అగ్నికి అహుతి చేస్తున్న ఈ విష జాడ్యాన్ని, అనేకమంది తల్లిదండ్రుల కడుపులో చిచ్చుపెడుతున్న ఈ వర కట్న దురాచారానికి కారణా లేమిటి? దానిని ఎలా నిర్మూలించాలి? అనేవి నేటి ముఖ్యాంశాలయినాయి. కనుక తెలిసికొనుట అవసర మయింది; పరిష్కరించుట ముఖ్య కర్తవ్య మయింది.

పూర్వకాలం సువర్ణ యుగమని ఇది కలియుగం కనుక భౌతిక సుఖాలను ఈ కాలపువారు ఆశిస్తున్నారని, అతి తేలిగ్గా లభించేది వరకట్నం కనుక కట్నం అడుగుతున్నారనే వాదం ఒకటి వుంది. ధనవాహం, దురాశ మిక్కుట మవటం వల్లనే నసి కొందరు అంటున్నారు. పాశ్చాత్య సంస్కృతి ప్రభావం వల్ల పాశ్చాత్య వస్తువులపై వ్యామోహం వల్ల ఇది జరుగుతోందని మరి కొందరూ అంటున్నారు. ఇంటిపని సులభంగా, సౌలభ్యం చేసే సాధనాలకు ఆకర్షితులై అలా భార్యలను, అత్తమామలను హింసిస్తున్నారనే భావం ప్రబలంగా వుంది. కన్యాదానం సమయంలో ఏదో రూపంలో ముట్టచెప్పాలని అది సంప్రదాయమని చాలామంది భావిస్తున్నారు. పితౄర్జితపు ఆస్తిలో వాటా వుండదు కనుక పసుపు కుంకుమల క్రింద ఇవ్వాలనే ఆచారం వుందని అంటారు. పెళ్ళయ్యాక దమ్మిడి ముట్టచెప్పరు; తర్వాత అన్నదమ్ములు అసలే రాల్యరు కనుక అప్పుచేసి అయినా కట్నంఇచ్చి పెళ్ళిచేయాలనే దొక ఆచారం అయింది. చట్టప్రకారమైనా అమ్మాయి పెళ్ళి ఖర్చులకు భాగ పంపిణీల సమయంలో

కేటాయిస్తారు. ఆ బాధ్యత చట్టరీత్యా అన్నదమ్ములకు కూడా వుంది. అలా ఆ పెళ్ళి కట్నకానుకలతో చెయ్యటం జరుగుతోంది. తమ చెల్లెలి పెళ్ళికి కట్నం, భర్తలూ వుంటాయి కనుక తాము కట్నం తీసుకోక తప్పటం రేదని అంటూ మిష పెడతారు అబ్బాయిలు ఆడది అంటే ఆజన్మాంతం ఆధారపడి బీవించే ప్రాణి (పేరానెట్); ఆమెను బ్రతికినన్నాళ్ళూ పోషించాల్సి పరిస్థితి భర్తకు వుంది. కనుక ఈమాటమైనా ఆర్థిక సహాయం చెయ్యక తప్పదనేవారు అనంతంగా వున్నారు. అలా ఏదో ఒక సాకుతో కట్నం ఇవ్వడం, పుచ్చుకోవడం జరిగిపోతోంది.

కట్నం ఇచ్చి భర్తను కొన్న అమ్మాయి హోదా అయినా కనీసం నిలుస్తోందా? ఆ పిల్లకు ఆ కుటుంబంలో వుండే స్థానం ఎలాండీది? తండ్రిద్వారా సంక్రమించిన ఆ కట్నం మీద ఆమెకు ఏమైనా హక్కు వున్నదా? మరి ఎందుకిస్తున్నారు అంటే ఆమె తక్కువ అతను ఎక్కువ అనే భావం అందరిలోనూ వుంది. భరింపబడేది భార్య అనేది సర్వత్రా ఆమలు జరుగుతోంది. అందువల్లే వరుడు ధనవంతుడు, పెద్ద ఆఫీసరు, గొప్ప విద్యావంతుడు అయ్యే కొద్దీ అతని రేటు పెరగటం జరుగుతోంది. అతని అందం, విద్య, ఉద్యోగం, అస్తి, అంతస్తు చూచి మోజుపడతారే గాని, పైపైమెరుగులకు వ్యామోహపడతారే గాని, అతని యోగ్యత, సంస్కారం గురించి ఆలోచించరు. తన బిడ్డకు ఆ ఇంట్లో అంగుళం చోటు ఇస్తేనే చాలు అని కన్నవారు పరుగు లెత్తుతారు. అది చూచిన వరుడు పైపైకి లంఘించి పైమెట్టు పైకి ఎక్కి ఇక దిగనంటాడు. అంతే ఇంక అమ్మాయి పతనం మొదలవుతుంది. అంతేకాని ఆ కట్నం ఇచ్చే డబ్బుతో అమ్మాయికి విద్య చెప్పించరు. ఆమె పేర ఆ కట్నం డబ్బు బ్యాంకులోనూ వెయ్యరు; ఇటు కట్నం, అటు విద్యా రెండూ భరించలేమని బాధపడతారు. పిల్లకు పెళ్ళిచేసి పదిలించుకోవాలి అనే భావం అన్ని తరగతుల వారిలో వుంది. పయస్సు ముదిరితే మరి పెళ్ళికాదని అనుక్షణం భయంతో వరాన్వేషణ సాగిస్తూ వుంటారు. వచ్చేపొయ్యే వారికి అమ్మాయిని వొక బొమ్మలా అలంకరించి కూర్చోపెట్టి చూపిస్తారు. ఒక సంతలో పశువుల శ్రేష్ఠతను పరీక్షించవచ్చు. మార్కెట్లో వస్తువుల నాణ్యతను నిర్ణయించవచ్చు. కాని వివాహ విషణి వీధిలో చైతన్యం మూర్తీభవించిన ఒక వధువు న్యక్తి త్యాన్నే పణంగా పెట్టే పెళ్ళి చూపుల తంతు జరుగుతుంది. ఇది ప్రగతి శీల

మైన మన జాతికే సిగ్గుచేటు. వదువు ఎంపికలో పరుని తల్లిదండ్రుల పాత్ర కూడా వుంది. వారికి కావల్సింది తమ కుమారునిపై తాము పెట్టిన పెట్టుబడి చక్రవర్తితో పుచ్చుకోవాలని ప్రయత్నించి సఫలత చెందడమే. అంటే రేటు ఎవరు ఎక్కువ ఇస్తే వారి పిల్లను అంగీకరిస్తారు. వదువు కంటే ఆమె తెచ్చే డబ్బు మొదట నచ్చాలి. అడిగిన కట్నం ఇస్తే అనాకాది అమ్మాయి అయినా వెంటనే సుందరానికిగా మారిపోతుంది.

కట్నం ఎక్కువ ఇస్తే సుఖపడుతుందనుకుంటే అదిలేదు. కట్నం కేవలం పుట్టింటి ఆత్మింటి హోదాలను తెలుపుతుంది కాని కోడలి నిస్సహాయ తను ఏ మాత్రము తగ్గించదు. పెగా వరకట్నం కోరండికానికి మూలమా అనిపిస్తుంది. నిశ్చయ తాంబూలం (ఎంగేజిమెంటు) తో మొదలవుతుంది కాన్కలు చెల్లించడం. ఇక పండుగలని, పురుళ్ళని, వేడుకలని పెట్టే ఖర్చులకు తుడి మొదలూ వుండవు. అమ్మాయికి విద్యా వుద్యోగం వున్నా కట్నం తప్పటంలేదు. ఆసలు పిల్లనిస్తామని అడగటంలోనే కట్నం ఇమిడి వుంటుంది. వేరుగా చెప్పాల్సిన పనిలేదు. మంచి కుటుంబములో పిల్ల అంటేనే “కులీనులు” అని అర్థంచేసుకోవాలి. ఇంకా అంత డబ్బుతో అమ్మాయి వచ్చినా అత్తవారు ఆమెను గౌరవించరు. సుఖపెడతారు అనే గ్యారంటీ లేదు. వర కట్నం ఏ అర్థిక సూత్రానికి కట్టుపడదు. ‘సపై డిమాండ్ సిద్ధాంతానికి’ ఇది ఆసలే వర్తించదు. అంటే మార్కెట్ లో వస్తువులు హెచ్చుగా వుంటే ధరలు తగ్గుతాయి. కాని ఇక్కడ పురుషులు అధికంగా వున్నా ధరతగ్గటం లేదు.

కట్నం స్త్రీ కొరకు ఉద్దేశింపబడింది అనే ప్రచారం వుంది. కాని ఆ డబ్బుతో ఆమెకు అసలు సంబంధం వుండనే వుండదు. తన తల్లిదండ్రులు ఇవ్వటంలో ఒక నిగూఢ భావంవుంది. భర్త పుచ్చుకోవటంలో మరో భావం వుంది. అదే ఆడ మనిషివల్ల ఏరకమైన ఉత్పత్తి వుండకపోగా ఖర్చుమాత్రం అమితంగా వుంటున్నందువల్ల; ఇంకా చెప్పాలంటే ఆడపిల్లను కన్నందుకు తండ్రికి ‘ఫైను’ అని చెప్పుకోవచ్చు. అందుకే ఎందుకై నా మంచిదని పుట్టినప్పటి నుండి పదో వరకో, అమ్మాయి పెళ్ళికంటూ దాస్తారు. ఇక ఆమె చదువు సంధ్యలకు మాత్రం ‘గుడ్ బై’ చెప్తారు. ఎక్కడయినా కట్నంలేని పెళ్ళి జరిగితే విడ్డూరంగా చెప్పుకుంటారు. అంటే అబ్బాయికి ఏదో లోపం వుంటుందనే చెడు ప్రచారం జరుగుతోంది. ఈ పరిస్థితి వెంటనే పోదని కొందరు, ఒక్కనాటితో

కావని కొందరూ, ఏచేస్తాం మనం ఇవ్వకా తప్పదు పుచ్చుకోకా తప్ప దంటూ
 కొందరూ సమర్థిస్తారు. ఏ పరిస్థితిలోనైనా సరే కట్నం పుచ్చుకుంటాము అని,
 ఏ పరిస్థితిలోనైనా సరే కట్నం పుచ్చుకోము అని చెప్పి ఆచరించేవాళ్ళు బహు
 కొద్దిమందే వున్నారు. మిగతా వారంతా తాము ఇచ్చేటప్పుడొక నీతి (బాధ)
 పుచ్చుకొనేటప్పుడు మరొకరకం భావం (సంతోషం) వెలిబుచ్చుతారు. వయస్సు
 వచ్చిన పిల్లను ఇంట్లో వుంచుకోవాల్సిన అవసరం లేకుండా మగడు పుస్తైతటి
 లాక్కెడుతున్నందుకు కట్నం రూపంలో ఇచ్చే లంచమే ఆ డబ్బు. ముఖ్యమైన
 విషయం మరోటి వుంది. 'ఆడది' అంటే పనికిరానిదిగా భావించడం వల్లనే,
 ఆమె తెచ్చే ధనమూ వస్తువాహనాల బేరం వల్లనే ఆమెను పెళ్ళాడడం జరుగు
 తోంది. దానివల్ల ఆమె వ్యక్తిత్వానికి విలువే వుండదు. అందువల్లే కట్నం
 డబ్బు పెరిగేకొద్దీ అనాకారి అమ్మాయి అందం పెరిగిపోతూ వుంటుంది.
 సంతలో బేరమాడినప్పుడు ఎవరెక్కువ ధరపెడితే వారికి అబ్బాయిని అమ్మటం
 జరుగుతోంది. ఆ ధనం ఖర్చుకాగానే, క్రొత్తమోజు తగ్గగానే వధువుకు కోరం
 టికం మొదలవుతుంది. అది పత్రా ! ఇది తే ! అంటూ అమ్మాయిని రాచి
 రంపాన పెట్టటం, కొట్టటం, వెళ్ళగొట్టటం చేస్తున్నారు. అదీచాలక అమ్మా
 యిని చంపితే మళ్ళీ మళ్ళీ ధనధాన్యాలతో, వస్తువాహనాలతో మరో అనాఘాత
 పుష్పాన్ని పెళ్ళాడవచ్చని ఆశతో చంపుతున్నారు. కేసుల్లేకుండా తప్పించు
 కుంటున్నారు. ఇలా ఎన్నో వంచల వరకట్న హత్యలు జరుగుతుంటే ఏ ఒక్కటో
 రెండో బైటికొస్తున్నాయి. మిగతావి అన్నీ ఆత్మహత్యలుగా మారిపోతున్నాయి.
 మరోవర్గం అబ్బాయిల మనస్తత్వం చాలా వింతగా వుంటుంది. వారు మాకు
 కట్నం అఖర్లేదు కాని విదేశాలు పంపి చదివించమని డిమాండు చేస్తారు. అది
 ఎంత అసాధ్యమో మనకు తెలుసు. కొందరు అమ్మాయికి చదువు లేకపోయినా
 చాలినంత కట్నం తెస్తే చాలు అని స్పష్టంగా చెప్పుకోటానికి సిగ్గుపడటంతేదు.
 వారిదృష్టిలో ఇంటిని, పిల్లల్ని, భర్తను సరిదిద్దుకుంటేచాలునని. కొందరు తమ
 భార్యలు గొప్ప డిగ్రీలు కలవారై వుండాలని, డాక్టర్లు, పి.హెచ్.డి.లు
 కలెక్టర్లు అయినా ఉద్యోగాలు చెయ్యరాదని శాసించి మానిపిస్తారు. ఇద్దరూ
 డాక్టర్లు అయినా అమ్మాయి విధిగా కట్నం చెల్లించాలి. ఒక లేడీడాక్టరు తాను
 ఉద్యోగం చేసిన డబ్బుతో తన భర్తకు కట్నం ఇచ్చి పెళ్ళాడింది. ఇలా చెప్పు
 కుంటూ పోతే ఎన్నో మరెన్నో ఉదాహరణలు వున్నాయి. ఏదైనా మొత్తంమీద

అమ్మాయి తక్కువ, అబ్బాయి ఎక్కువ అనేదే వరకట్నానికి ముఖ్య కారణం అని చెప్పక తప్పదు.

ఇన్నాళ్ళుగా మనం గమనించని మరో ముఖ్య విషయం వుందీ పిల్ల తల్లి దండ్రుల పాత్ర ఈ విషయంలో తక్కువేమీ కాదు. కట్నం ఇవ్వటంలో అనేక భావాలు వారి మనస్థిక్కలనిండా వుంటాయి. కొన్ని కేసుల్లో వీరు తెలిసి చేసే పొరపాట్లు వుంటే కొన్ని వీరి పరోక్షంలో జరిగిపోతూవుంటాయి. తలకు మించిన సంబంధంకై ఎగబడి వారి కోర్కెలన్నీ తీరుస్తామని శాబ్ది చేస్తారు. వాటిని (టి.వి, కారు, 'ప్లాట్సు' వగైరా) సమయానికి ఇవ్వలేక గడువు ఇవ్వమని అర్థిస్తారు. ఇక భర్త, అత్తమామలు అమ్మాయిని వేధించడం, బాధించడం జరుగుతూ వుంటుంది. ఇక్కడ మరోవిషయం గమనార్హం. అమ్మాయి వచ్చి అత్తవారు తనను హింసిస్తున్నారని మొరపెట్టుకున్నా పట్టించుకోరు. పైగా “పెళ్ళి ఆయ్యాక నీ స్థానం అక్కడే ఇక్కడలేదు పో!” అని కసురుకుంటారు. “విడాకులు పుచ్చుకొని వచ్చేకంటే వచ్చేది మేలు” అని హెచ్చరించి పంపిస్తారు. ఆ పిల్ల కూడా తన పెళ్ళికి ఇంత ఖర్చయింది కదా అని మిన్నకుంటుంది. వ్యాపారం పెట్టి నప్పుడు మధ్యలో మానుకుంటే నష్టపడ్డట్టు అంటే తనకు పెళ్ళి కావటమే జీవిత ద్యేయమని, అది విఫలమైతే ఇక జీవితాంతం జీవచ్ఛవంలా బ్రతకాలని భావిస్తుంది. కష్టపడటం తల్లిదండ్రులయెడ తనకు వుండే విద్యుక్త ధర్మమని నమ్ముతుంది. తీరా వుట్టించికెళ్ళినా అక్కడ అన్నతమ్ములు, మరదళ్ళు తనను హీనంగా చూస్తారనే నిరాశతో నిరాధారంగా నిస్సహాయురాలై పడివుంటుంది. పరిస్థితులు విషమించినప్పుడు చావడమో, చంపబడటమో జరుగుతున్నది. ఇది జరుగుతున్న చరిత్ర.

కట్నం స్త్రీ కొరకా?

తమ పిల్ల జీవితాంతం సుఖపడుతుందనే ఆశతో తలకు మించిన కట్నం ఇచ్చి, తాహతును మించిన విందులు వినోదాలతో పెళ్ళిచేస్తారు. కట్నం అమ్మాయి కొరకే వుద్దేశింపబడింది దంటారు. కాని ఆమెకు అందులో సంబంధం వుండదు. ఆమె పుట్టికెట్లో మగవారి నుంచి ఆ కట్నాన్ని అత్తింటి మగవారికి అందించే సాధనం మాత్రమే. కూతురి కొరకు వెచ్చించాము అంటారే కాని ఆమెకు ఆ ధనంపై ఏ మాత్రం హక్కు వుండదు. ఆమె కిచ్చిన నగలపైనా,

వస్తువుల మీద కూడా “కంట్రాటు” అమెకు వుండదు. వాటిని అమ్ముకోటానికి, దానం చేయటానికి కూడ హక్కు వుండదు. అమె కేవలం కాపలాదారు మాత్రమే. కష్ట కాలంలోనైనా అమెకు ఆ వస్తువులు అక్కరకు రావు. అమె వ్యక్తిత్వం కోసం ఏమీ చెయ్యరు. అంతా అల్లుడి చేతిలో పోస్తారు. ఇలా కూతుర్ని హింసించటానికి ప్రోత్సహిస్తున్నారా? అనిపిస్తుంది. ఎంత ఎక్కువ కట్నం ఇస్తే అంత అధికారం అతనికి ఇస్తున్నామన్నమాట. ఇంత అయినా కొడుకు వాటాతో కూతురి వాటా సమానం కానే కాదు. కొడుక్కి అన్నీ అంతా ఇస్తారు. కూతురికి పెళ్ళి చేసి పంపుతారు. ఆదాయం వొచ్చే అన్నీ, పొలం, ఫ్యాక్టరీ, డిపాజిట్లు, షేర్లు కొడుక్కి ఇస్తారు. చెంబు, కారు, మంచం, బీరు వాలాంటి ఆదాయం రాని సరుకు అమ్మాయి కిస్తారు. తమ కుటుంబ ప్రతిష్ఠ చూస్తారు కాని కూతురి క్షేమం చూడరు. ఇది తల్లిదండ్రుల తంతు.

ఇక పరకట్నం విషయంలో సామాజిక పాత్ర చాలా వుంది. కట్నం ధనికుణ్ణి ఇంకా ధనికుణ్ణి చేస్తుంది. అంటే కారు కొనే వాడికి కారు, టి.వి. కొనేవాడికి టి.వి. ఇస్తారు. వరుని హోదాను గుర్తించేదే పరకట్నం పూర్వం రాజులకు జమిందార్లకు బహుమానాలు (నజరానా) ఇచ్చి దే గొప్పవారికి కానుకలు చెల్లించడమన్న మాట. ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే వయస్సు వచ్చిన పిల్లను నెత్తిమీద నుంచి డింపి తీసుకెడుతున్నందుకు భర్తకు ఇచ్చే లంచం కట్నం. ఎంత దూరం అమె పెళ్ళయి వెళ్ళిపోతే అంత సంతోషం వెంట వెంట రాదు కదా అని సంతోషం. వరులకు మార్కెట్ వుంది పిల్లను వదిలించు కోవాలి. ఎలా? కట్నం పారేసి పంపేస్తే సరిపోతుంది కదా? అసలు పిల్లనిస్తామని అడగటంలోనే కట్నం అనే ఆ భర్తని వస్తుంది. మంచి సంపన్న కుటుంబం అని, అమ్మాయి బుద్ధిమంతురాలు, గుణవంతురాలు అని చెప్పుకోవటంలోనే హెచ్చుగా ఇస్తామనే భావం ఇమిడి వుంటుంది. ప్రతి చోటా దానం ఇచ్చేవాడు గొప్ప కాని ఇక్కడ ఇచ్చి కూడా అడపిల్లను కన్నాను కనుక లొంగి వుండక తప్పదని భావిస్తారు. ఈ నాడు కట్నానికి కూడా ఫిక్సెడు రేట్లు వున్నాయి. ఏ పదవీ, అన్నీ లేకపోయినా మగాడుగా పుడితేనే కట్నం చెల్లించాలి. ఇక డ్రీగ్రీలున్న వారి విషయం సరేసరి. అలా పరకట్నం శ్రీ పురుషుల మధ్య అధికార సంబంధాన్ని తెలియజేస్తుంది. వ్యాపార దృష్టిని సృష్టిస్తుంది.

ఆడపిల్లలే అడిగి కట్నం ఇప్పిస్తున్నారని ఈ మధ్య వింటున్నాం. అసలు వాళ్ళు పెళ్ళి చేసుకోవటమా? లేదా? అనేదే వాళ్ళ చేతుల్లో లేదే ఇంక కట్నం ఇమ్మని ఎలా చెప్తుంది. కుటుంబమే ఆ విషయం తేల్చుకుంటుంది. కాకపోతే చీరల రంగులు, గాజుల డిజైన్లు ఆమెను అడుగుతారు. అత్తా, ఆడ బిడ్డలు అడుగుతారని నిందిస్తారు. కాని మగవాళ్ళు గట్టిగా వొడ్డంటే వాళ్ళేమీ చెయ్యలేరు. వాళ్ళు అడిగినా చెల్లదు. ఇదొక పోజు తప్ప మరేమీ కాదు. ఎర కట్నం, అత్తింటి కాపురం అమ్మాయికి గొడ్డలిపెట్టు లాంటివి. పిల్లను పెళ్ళి కాగానే నెట్టేస్తారు అదేదో దైవస్వర్ణయమైపెట్టు. పురుషుడికి మాత్రం పెళ్ళి అయినా పుట్టింట్లో వుండే హక్కు వుంది. మరి ఇది వ్యంధ్య సీతి కాదా? వరకట్న మరణాలకు మూలం సగం అంటే యాభైశాతం భర్త అయితే మిగతా సగం అత్తమామలు, ఆడబిడ్డలు వగైరా అవుతున్నారు. తనుక పెళ్ళి కాగానే దంపతులు వేరుగా వుండ గలిగితే సగం చికాకులు సమసిపోతాయి. అంత మాత్రాన పెంచిపోవారిని పరిత్యజించమనిగాదు.

డబ్బుతో స్త్రీని ఖరీదు చేస్తే స ధిచారం అంటున్నాం. ఆడది కట్నం పోసి పెళ్ళి పేరుతో మగాడి సాంగత్యం కోరితే దాన్ని పవిత్రమైన వివాహ బంధంగా పొగుడుతున్నాం కదా? మరి ఇది అసమానత్వ చిహ్నం కాదా? అసలు స్త్రీకి మాత్రమే పెళ్ళి అవసరమా? యువతులంతా కట్నం ఇచ్చి పెళ్ళాడబోమని ప్రతిజ్ఞలు చేసి నిలబడితే ఈ పురుషులంతా ఏమవుతారు? భర్త స్త్రీకి ఎంత అవసరమో తగిన భార్య పురుషుడికి అంతకన్నా అవసరమనే జ్ఞానోదయ లోపంవల్లనే ఈ కట్న పిశాచిని ప్రోత్సహిస్తున్నారు. తమ కుమార్తెలకు కట్నం ఇచ్చేటప్పుడు బాధపడే వాళ్ళే కొడళ్ళను ఒత్తిడి చేస్తూ వుంటారు. మరి ఇదెక్కడి న్యాయమో! అలాగే పిల్ల తండ్రిగా కన్నతండ్రి తల వొంచాల్సిందే! ఇక అమ్మాయి ఆజన్మాంతం అందరికీ తల వొంచాలి. పిళ్ళాడేది భర్తనా లేక అత్త మామలనా, ఆడబిడ్డలనా అన్నట్లు వుంటుంది ఆమె దినచర్య. ఆడపిల్లను బరువుగా భావించడం వల్ల, అమ్మాయిని స్వేచ్ఛ రించినప్పుడు కట్నం అడుగుతున్నారు. ఆమె పనికిరానిదిగా ఆమె తెచ్చే సామాగ్రినే విలువైనదిగా భావించడంవల్ల ఆమె చేసే చాకిరీకి మలాప లేక పోవటం వల్ల వరకట్నాలు పెరిగి అమ్మాయిలను వరకట్న దురంతాల విష.

కోరికలకు ఎరవేస్తున్నారు. ఆ దావాగ్నిలో దగ్ధం చేస్తున్నారు. ఇలా అందరూ ఇటువారు, అటువారు, సమాజం, భర్త ఆమెను అగాధంలోకి నెట్టేస్తున్నారు.

వదువు + కట్నం = వరుడు అని నిర్వచించవచ్చు. ఇలాంటి వ్యత్యాసం, తేడాలు, హెచ్చు తగ్గులే ఈ దుర్మీతికి కారణమనే భావంతో శ్రీ ఆస్తి హక్కు ఇస్తే ఈ దురాచారం పోతుందనే నిర్ణయంతో 1956 నాటి హిందూ వారసత్వ చట్టాన్ని సవరిస్తూ 18 మార్చి 1956 న ఒకబిల్లు పెట్టింది ఆంధ్ర ప్రభుత్వం. ఆ బిల్లు 1956 ఏప్రిల్ లో చట్టమయింది. ఆస్తికి అమ్మాయి వారసురాలయితే కట్నం పోతుందనేది కేవలం భ్రమ మాత్రమే. ఇప్పుడు కట్నం పేరు మారి దాని చాయల రూపంలో మరోమార్గాన పయనిస్తుంది. అంటే ఇంతవరకూ కట్నం విలువైతే ఇప్పుడు అమ్మాయికి రాబోయే ఆస్తి విలువ తేల్చి చెప్పమని అడుగుతారు. ఆమె ఆస్తిని వెంటనే అమ్మించి ఆ డబ్బుతో వ్యాపారాలు వగైరా చేస్తారు. అమ్మాయి ఆస్తి చాలా తక్కువైతే ఇంకా డబ్బు పుచ్చుకుంటారు. అదనంగా లాంఛనాలు రైలు ఖర్చులు వగైరా తేల్చి చెప్పమంటారు. కనుక చట్టాలకు కట్నాలు పోవని తేలిపోయింది. అంతమాత్రాన ఆమెకు ఆస్తి వద్దని కాదు. చట్టాలను అధిగమించి స్వార్థాలకు విలువనిచ్చే ప్రజుద్దులున్నంత కాలం వ్యక్తులకు భవిష్యత్తు శూన్యమవుతుంది.

వరకట్న సమస్య ప్రధానంగా హిందువుల ఆచారంగా సాగుతున్నది. ఇటీవల చదువులు, హోదాలు, ఆడంబరాలు బాగా పెరిగిన తర్వాత సమాజంలో ఇతరమతాల వారు కూడా దీన్ని చేపట్టారు. మేము ఇంజనీర్లం, డాక్టర్లం, పెద్ద పెద్ద వ్యాపారస్తులం మాకుమాత్రం కట్నం ఎందుకివ్వరూ అని అన్ని మతాలవారూ 'డిమాండ్' చేస్తున్నారు అన్ని కులాలలో అంతస్తుల వారీ వరదక్షిణ వుండనే వుంది.

ఇన్నేళ్ళుగా కట్నం ఇస్తున్నారు, పుచ్చుకుంటున్నారు. ఇది తప్పు అనే భావం ఇటీవలే కలుగుతోంది. ప్రభుత్వం కూడా ఈ విషయంలో కొంత శ్రద్ధ వహించినట్లు కనపడుతోంది. వరశుల్కానికి ముందు కన్యాశుల్కం వున్నదని మనకు తెలుసు. సంస్కర్తలు అనేకమంది అనాడు పోరాడి కన్యాశుల్కాన్ని అరికట్ట కలిగారు. కనుక కన్యాశుల్కం గురించి కొంత తెలిస్తే అది వరశుల్కంగా ఎలా మారినదో తెలుస్తుంది.

వరుడు ఆడపిల్ల తండ్రికి ధనమిచ్చి ఆ పిల్లను పెళ్ళాడటం అసుర వివాహం అంటారు. తండ్రికి ఇవ్వబడిన డబ్బును శుల్కం అంటారు. అసుర వివాహాన్ని నాటి శాస్త్రకారులు గర్హించారు. ఆడపిల్లను అమ్మకోవడం అతి దారుణమని, దురాచారమని అభివర్ణించారు. వేదకాలంలో పిల్లను అమ్మే ప్రసక్తి లేదు. భారతంలో శిశువు మాద్రని పాండురాజుకు అమ్మినట్లు. శుల్కం పుచ్చుకున్నట్లు వుంది. ధర్మ శాస్త్రజ్ఞులు ఈ ఆచారాన్ని నిశితంగా ఖండించారు. ఆడపిల్లను అమ్మినవారి నందక్షకులు ఘోరమైన నరకానికి పోతారని, ఆ స్త్రీ అతని భార్య కావని బోధాయనుడు ప్రకటించాడు. ఆమె తండ్రి గోత్రంలోనే వుంటుందని. ఆమె కుమారులు తండ్రికి, పితరులకు తర్పణాలు విడిచే హక్కు లేదని అత్ర చెప్పాడు. ఆడపిల్లను విక్రయించినవాడి ముఖం చూడరాదని పద్మ పురాణం శాసించింది. 20 వ శతాబ్దంలో కూడా ఆంధ్ర బ్రాహ్మణులు ఈ ఆచారాన్ని పాటించారు. కనుకనే గురజాడవారి కన్యాశుల్కం నాటకం వెలిసింది. కాగా శూద్రులలో 'ఓలి' అనే పేరుతో కన్యాశుల్కం సాగుతోంది. ఆయితే ఓలి లాంఛనంగా వుండికాని స్త్రీయొక్క బజారు ధర మాత్రం కాదు. స్త్రీని విక్రయించిన అలవాటుయొక్క అవశేషంగా ఓలి ఈనాడు ఇంకా వుంది. ఇది అనార్యుల ఆచారమని చెప్పవచ్చు. ఒక విధంగా ఇది గర్హనీయమే.

వేదకాలంలో వరకట్నం వుండేదా? అనే విషయాన్ని గురించి గమనిద్దాం. శాకీరక సౌందర్యం, లలిత కళలలో కృషి ఉన్న కన్యలకు పెళ్ళి తేలికగా అయ్యేది. ఆమెకు సంపద వుంటే అది ఆమె తెచ్చే కట్నంతో సరిపొయ్యేది. కావున ఋగ్వేద కాలంలో కట్నం అంటే తల్లిదండ్రులు కుమార్తెకు ఇచ్చే ధన, కనక, వస్తు వాహనాదులు అన్నమాట. అంటే వరునికి ఇచ్చేది కాదు. ప్రాచీన హిందువులలో వరకట్నం లేదు. ద్రావిడి, సుభద్ర, ఉత్తర తమతోపాటు అత్తవారింటికి గుఱ్ఱాలను, ఏనుగులను, సొమ్ములను తెచ్చారట. స్మృతులలో వరకట్నాన్ని గురించి ఒప్పందాలు కనపడవు. కన్యాదానం సమయంలో దక్షిణగా కొంత పైకం మాత్రం వరునికి ఇచ్చేవారు. క్రీ. శ. 13. 14 శతాబ్దాల్లో రాజస్థాన్ లో వరకట్నం పెరిగిపోయింది. 19 వ శతాబ్దం మధ్య కాలంలో దారుణరూపం తాల్చింది. పశ్చింలో రూపాయలు నింపి వరునికి కుమ్మరించే ఆచారం వచ్చింది. ఇప్పుడూ అలా ఇస్తున్నారు కాని రహస్యంగా

సాగుతున్నది. అయితే అది బహిరంగ రహస్యం. ఎవరూ కేసు పెట్టరు :
ఎవరూ సాక్ష్యం చెప్పరు : ఇది జరుగుతున్న చరిత్ర.

ప్రాచీనకాలం నాటి కుటుంబ చరిత్ర పంశీలస్తే వివాహ పరిధి అంత
కంతకూ సంకుచిత మవుతూ వచ్చింది. ప్రారంభంలో స్త్రీల గుంపు, పురుషుల
గుంపు వుండేవి. పురుషుల గుంపు కంతకూ ప్రతి స్త్రీ భార్య-అలాగే స్త్రీల
గుంపు కంతకూ ప్రతి పురుషుడు భర్త - ఈ విధమైన గుంపు
పెళ్ళిలో అనేక మార్పులు వచ్చాయి. గుంపులు పరిమిత మవుతూ
వచ్చాయి. జంటపెళ్ళిళ్ళు వచ్చాయి. అందులో తల్లులే పిల్లలకు సంబంధాలు
ఏర్పరచేవాళ్ళు. ఆ దంపతులకు గుణంలోనూ, రంగంలోనూ స్థానం వుండేట్లు
కుదిర్చేవారు. క్రమంగా ష్యూసాయం వృత్తిగా అయింది. సొంత ఆస్తి ఏర్ప
డింది. తన బిడ్డలకే ఆస్తి ముట్ట చెప్పాలనే రావత్తయ్య వచ్చింది. అలా
తరడికి కుటుంబంపై హక్కు వచ్చి పితృస్వామ్యం నెలకొల్పడం జరిగింది.
తర్వాత వివాహ వ్యవస్థలో అనేక మార్పులొచ్చాయి స్త్రీకి, పురుషుడికీ కూడా
విలువ కట్టారు. స్త్రీ పురుషుల గుణగణాలకు కాక వారి ఆస్తిని పట్టి విలువ
వచ్చింది. అలా పురుషాధిపత్యం వాడుచేసుకోవడం జరిగింది. వివాహానికి
పరస్పర ప్రేమ ముఖ్యమని ఆనాడే కాదు, ఈ నాటికీ గ్రహింపు రాలేదు.
అలా మధ్యయుగాల నాటికి వివాహానికి సంబంధించి వధూవరుల సమ్మతికి
ప్రాముఖ్యత పోయింది. వివాహ మనేది ఒక సామాజిక ప్రక్రియ అయినా
వివాహానికి సంబంధించి జీవిత భాగస్వామిని ఎంచుకోవడంలో పురుషునికి
వున్న స్వేచ్ఛ స్త్రీకి లేదు. కొంతకాలం సంతలో వస్తువును కొన్నట్లు శుల్కం
ఇచ్చి పిల్లను కొనేవారు. ఆ పిచ్చిపోయి ఈనాడు కట్నం దయ్యం పట్టింది.
వీధేమైనా ఈ రెండు దురన్యాయాలకు బలి అవుతున్నది స్త్రీలే నని వేరే చెప్పా
ల్సిన పనిలేదు.

ఇన్నేళ్ళుగా కట్నం ఇస్తున్నారు. పుచ్చుకుంటున్నారు. ఇది తప్పు అనే
భావం ఇటీవల మాత్రమే కలుగుతున్నది. కొంతమంది ఆందోళనల్ని ఫలి
తంగా సమస్య వుద్భుత రూపం తొల్చింది. ప్రజల అలజడి మాత్రమే చాలదని
ప్రభుత్వం కూడా కట్టుదిట్టమైన శాసనాలు నిర్మిస్తే కొంత భయంతో నైనా
వెనకాడతారనే ప్రజాభిప్రాయం మీద కొన్ని శాసనాలు చేసింది ప్రభుత్వం.

తర్వాత ఒక కమిటీని నియమించి తద్వారా కొన్ని సవరణలు చేసింది. ఆ శాసనాలు గురించి వాటి ఫలితాలను గురించి విశదీకరించుకొందాం. అది చాలా అవసరం కూడాను.

వరకట్న నిషేధ శాసనం మొదట్లో మన రాష్ట్ర ప్రభుత్వం 1953 లో ఒక చట్టాన్ని ప్రవేశ పెట్టింది. ఆ చట్టం గురించి అసలు ఎవ్వరూ పట్టించుకోనే లేదు. ఈ రాష్ట్ర చట్టాన్ని రద్దు చేసి కేంద్ర ప్రభుత్వం 22 మే 1961 న దేశాని కంతటికీ పర్తించే వరకట్న నిషేధ చట్టాన్ని (DOWRY PROHIBITION ACT) ను ప్రవేశ పెట్టింది. అందులో కట్నం ఇచ్చినా, పుచ్చుకున్నా, సహాయపడినా ఆరునెలల వరకు శిక్ష లేక ఏమే వరకు జరిమానా లేక రెండూ విధించవచ్చు అని శాసించారు. కాని 1981 నాటికి సమాజం నేరం కేసు ఒక్కటి మాత్రమే. నగదు, సొమ్ము, వస్తువులుగా ఇవ్వబడిన అంటే దహమనాలుగా ఇస్తే వాటికి శిక్ష లేదు. కాని పెళ్ళి చేసుకున్నందుకు ప్రతిఫలంగా ఇస్తే అది కట్నమని నిర్ణయించారు ఆ నాడు ఆ చట్టంలో. కట్నం ఇవ్వటానికి, పుచ్చుకోటానికి జరిగే ఒప్పందం చెల్లదని ఆ చట్టంలో వ్రాశారు. కట్నం తీసుకున్న సం॥ లోపల ఆ ఆస్తి భార్యకు చెందజేయాలని, వదులు మైత్రుగా వున్నప్పుడు కట్నం పుచ్చుకుంటే ఆమె మేజరైన సం॥ లోపలే కేసు పెట్టాలని, ఈ కేసు ఎత్తి వేసుకోవడానికి కోర్టు అనుమతి వుండాలని కూడా చెప్పారు. ఈ కేసును పొలీసులు పెట్టరాదని 1961 నాటి చట్టం నిర్ణయించింది. అసలు ఈ చట్టానికి, మానవ నైజానికి అవినాభావ సంబంధం కుదరనే లేదు. అందువల్లే చట్టం వచ్చిన 26 సం॥ లకు ఒక్క కేసు మాత్రమే నమోదయింది. చట్టంలో వుండే లోపాలు నమస్కను తీవ్రతరం చేస్తాయే తప్ప పరిష్కారానికి ఉపయోగపడవు. అలా ఈ చట్టం నీరు కారి పోయింది.

అంతర్జాతీయ మహిళా సంవత్సర సందర్భంగా దేశంలో స్త్రీల పరిస్థితిని సర్వేచేసి రిపోర్టు అందించమని కేంద్ర ప్రభుత్వం ఒక కమిటీని "స్టేటస్ కమిటీ" సమానత్వం వైపు Towards EQUALITY (Govt. of India 1974) ని నియమించింది. స్త్రీల హోదాకు సంబంధించిన ఆ కమిటీ తన నివేదికలో వరకట్న నిషేధ చట్టం విజయవంతం కాకపోవటానికి తగు కారణాలను వివరించింది. అందులో కొన్నింటిని పరిశీలిద్దాం

వరకట్నం ఇవ్వటం పుచ్చుకోవటం విషయంలో కోర్టు స్వయంగా జోక్యం కలిగించు కోలేదు కనుక బాధితుడు గాని, అమ్మాయి కాని లేదా ఆమె సన్నిహిత బంధువులు గాని కోర్టుకు వెళ్ళాలి. కాని అలా చేయడానికి కట్నం ఇవ్వడానికి సిద్ధంగా వున్న వాళ్ళెవ్వరూ కోర్టుకు వెళ్ళటానికి ఇష్టపడరు. పైగా ఈ చట్టం తల్లిదండ్రులు, అత్తమామలు సహాపరులకిచ్చే “బహుమానాల” ను వస్తురూపంలో అంగీకరిస్తుంది. ఇవి చట్టంలోని లోపాలని వివరించింది “స్టేటస్ కమిటీ” ఇంకా ఈ కమిటీ కొన్ని సిఫారసులను చేసింది ఆ సిఫారసులు చాలా విలువైనవిగా వున్నాయి.

1. వరకట్నం ఇవ్వటంకూడా నేరంగా గుర్తించాలి, కాని కావాలని తీసుకోవటం మాత్రమే తప్పు కాకూడదు. 2. వరకట్నం తీసుకున్నా లేక డిమాండు చేసినా రీ నెలల నుండి రెండు సంవత్సరాల వరకు శిక్ష విధించాలి. 3. వరకట్నానికి సంబంధించిన ఫిర్యాదులు చేయటానికి ఏటవంటి నియమ నిబంధనలు వుండరాదు. 4. వరకట్న నిషేధ చట్టాన్ని గురించి మాట్లాడుతూ కమిటీ బహుమానాలకు సంబంధించిన సీలింగు వార్షిక ఆదాయంలో 20 శాతం గాని లేక 15000 రూ. కాని ఏది తక్కువైతే దానిని దాటరాదని, వివాహానికి అయ్యే ఖర్చు 7 శాతం ఆదాయంకాని, 30000 రూ. లు కాని మించరాదని లేదా ఏది తక్కువైతే దానిని దాటరాదని సూచించింది. పైగా అనుమానాస్పద పరిస్థితులలో కనుక అమ్మాయి మరణించి నట్లయితే వరునకు ఇచ్చిన బహుమానాలను వధువు తల్లిదండ్రులకు తిరిగి పంపించవలసి వుంటుందని కూడా కమిటీ సిఫారసు చేసింది. ఇంకా వరునికే కాని, తల్లిదండ్రులకు గాని 500 రూ. మించి ఇవ్వబడిన బహుమానాలు, లేక వారికి ఖర్చు తగ్గింపునకు (వరుని ప్రయాణపు ఖర్చులు, పెళ్ళిఖర్చులు వగైరా) జరిగే ఛర్యలు శిక్షార్హాలు కావాలని సిఫారసు చేసింది. వరకట్న నిషేధచట్టం రూపొందించిన నియమ నిబంధనలకన్నా, నిషేధాలకన్నా, సంయుక్త కమిటీ సూచించిన సిఫారసులు ఎక్కువ ఉదారంగా వున్నాయి. అలా ఉండడానికి కారణాన్ని ఈ కమిటీ ఇచ్చిన సిఫారసులు తల్లిదండ్రుల శక్తికి మించకుండా పెళ్ళికి ఖర్చు పెట్టరాదనే సూచన సమాజానికి కూడా ఆమోదయోగ్యం కావడం వల్లనే వాటికి అంత విలువ, హోదా వచ్చింది. ఈ స్టేటస్ కమిటీ సిఫారసుల్లో మరో ముఖ్య విషయం వుంది. ఈ కేసులను పోలీసులు పెట్టే వీలువుండాలని, వా రంటు

తేకుండా నేరస్తుని ఆరెళ్లు చేసే హక్కు ఇవ్వాలని. అయితే కేసుల దర్యాప్తు, నిర్వహణ, దాఖలు స్వచ్ఛంద సంస్థలు నిర్వహించాలని సూచించారు. ఆ నివేదికను స్టేటస్ కమిటీవారు 1974 లో కేంద్రానికి సమర్పించారు. డౌరీ సవరణ బిల్లులో వీరి సిఫారసులను కొన్ని పొందుపరచటం జరిగింది. కొన్ని సూచనలు చట్టంలో చేర్చనివి కూడా వున్నాయి. అవి వరకట్నాన్ని ఇవ్వటంకాని, పుచ్చుకోవటంకాని ప్రభుత్వోద్యోగుల నడతకు సంబంధించిన రూల్స్ (Government Conduct Rules) కు భిన్నంగా ప్రవర్తించటంగా పరిగణించాలని చెప్పారు. ఇంకా 1961 వరకట్న నిషేధ శాసనపు అమలు తీరును, ఫలితాలను ఐదు ఏళ్ళ తరువాత తిరిగి సమీక్ష చేయాలని కూడా హెచ్చరించడం జరిగింది.

1961 నాటి చట్టాన్ని సవరించే బిల్లును కేంద్ర ప్రభుత్వం ప్రవేశ పెట్టింది. ఈ సవరణ బిల్లుకు సలహా లివ్వటానికి కేంద్రం ఒక జాయింటు కమిటీని 1982 ఆగష్టులో సాక్ష్య నేకరణ చేసి తమ నివేదికను అందజేసింది. ఆ కమిటీ చట్ట సవరణకు, సమస్యను పరిష్కరించటానికి కొన్ని సిఫారసులు చేసింది. ఏదైనా నేరం స్పష్టంగా నిర్వచించలేదు ఆ బిల్లులో. అంటే పెళ్ళికి ముందుకాని, వివాహ సమయంలో కాని, వివాహం తర్వాతకాని, ఇచ్చినడబ్బు, పొలము, డిపాజిట్లు ఎగైరాలను కట్టం (పెళ్ళికి ప్రతిఫలంగా) అని ఆ శాసనంలో వుంది. నేరం అంటే ఏ రూపంలో ఇస్తే, ఎప్పుడు ఇస్తే నేరమో బిల్లు చెప్పలేదు. నేరం రుజువు అయితేనే కదా శిక్ష! నేరం ఏమిటి అనే దానిపై బాష్యాలకు తావుంటే నేరం ఎలా రుజువు అవుతుంది అని కమిటీవారు విమర్శించారు. మొత్తంమీద ఈ సవరణ బిల్లులో కొన్ని లోపాలు వున్నాయని విమర్శలు వచ్చాయి. రహస్యంగా ఇచ్చే దానిని పట్టుకోలేము కదా! కాకపోతే పదిమందికి కనిపించే ఆడంబరాలను, ఖర్చును కొంత నిరోధించవచ్చు.

1961 వరకట్న నిషేధ శాసనం 1984 లో సవరించబడింది. సవరణ చట్టము తే. 2-10-84 నుండి అమలులోకి వచ్చింది. ముఖ్యమైన మార్పులు జరిగాయి. శిక్షల పరిమితి, బహుమతుల జాబితాలు, జరిమానాల హెచ్చింపు, కేసు పెట్టడానికి అర్హత, వరకట్నాన్ని వివాహమాడిన స్త్రీకి తిరిగి ఇవ్వడానికి నిర్దేశింపబడిన కాలవ్యవధి మొదలగు విషయాలలో

మాపులు వచ్చాయి. కట్నంయొక్క నిర్వచనాన్ని కూడా మార్చడం సంభ-
వించింది. ఈనాటి శాసనం ప్రకారం చాల కట్టుదిట్టాలు వచ్చాయి. ఈ శాసనం
అందరికీ వర్తిస్తుంది అయినా, వరకట్న దురాచారం హిందువులలో ఎక్కు-
వగా ఉన్నది. ఈ శాసనాన్ని ప్రత్యేకంగా హిందువులకే వర్తింపజేయక
పోయినా ఆచారంగా, సంప్రదాయంగా హిందువులలో హెచ్చుగా జరుగుతోంది.
ఇటీవల మిగతా మతాలవారు కూడా కట్నాన్ని 'డిమాండ్' చేస్తున్నారు. వివా-
హంలో ఒక పార్టీ మరియుక పార్టీకి, లేక ఒకపార్టీ తల్లిదండ్రులుగాని మరెవ-
రైనా గానీ రెండవ పార్టీకి లేక మరియుక వ్యక్తికి ఆ పార్టీల పెండ్లి సంవ-
ర్భంగా ప్రత్యక్షంగా గాని, పరోక్షంగా గాని ఆస్తి, లేక విలువగల ధనం,
వత్తిం, చరాస్తి వగైరా ఇచ్చుటకు అంగీకరించినది కట్న మనబడును.
ముసల్మాను ధర్మ శాస్త్ర ప్రకారం పేర్కొనబడిన 'మహర్' (DOWER)
దీని క్రిందకు రాదు. (సెక్షను 2) ఏ వ్యక్తి అయినా కట్నం ఇచ్చినా, పుచ్చు-
కున్నా, లేక ఇచ్చుటలో పుచ్చుకొనుటలో సహాయపడినా అతనికి ఆరు మాస
ములకు తక్కువగాని జైలుశిక్ష (అదీ 2 సంవత్సరముల వరకు ఉండవచ్చును
మరియు 10 వేల రూపాయలకు లేక కట్నానికి ఏది ఎక్కువైతే దానికి మించని
జరిమానాకు పాత్రుడు లేక పాత్రురాలు. కాకపోతే ప్రత్యేక కారణాలను
పేర్కొని కోర్టు ఆరుమాసాలకు తక్కువ శిక్ష వేయవచ్చును. వివాహ కాలమందు
ఎవరూ కోరకుండా, వధువుకు ఇవ్వబడిన బహుమతులు- ఈ శాసనం క్రింద
తయారయిన నిబంధనల ప్రకారం ఏర్పడిన జాబితాలో పేర్కొన బడినచో -
కట్నం క్రిందికి రావు.

అలాగే, ఎవరి చేతా కోరబడకుండా, వరునికి వివాహమవుడు ఇవ్వబడిన
బహుమతులు- జాబితాలో వ్రాయబడితే- కట్నం క్రిందికి రావు. కాగా వరునికి
వచ్చే బహుమతులకు సంబంధించి మరో షరతు ఉన్నది. అవి వధువు తరపున
గాని లేక వధువుకు బంధువైన వ్యక్తి తరపున గాని ఇవ్వబడి, అవి ఆచార
ప్రకారం ఇవ్వబడే బహుమతులు అయి, ఎవరి వల్ల లేక ఎవరి తరపున ఆ
బహుమతులు ఇవ్వబడినవో ఆ వ్యక్తి యొక్క ఆర్థిక స్తోమతును పరిగణనలోకి
తీసుకొనినచో అధిక విలువ కానివి అయినచో అవి కట్నం క్రింద లెక్కకు
రావు (సెక్షను 3). ఏ వ్యక్తి అయినా ప్రత్యక్షంగా కాని, పరోక్షంగా కాని
వధువు లేక వరుని యొక్క తల్లిదండ్రుల నుండి, బంధువుల నుండి లేక

గుర్తింపు పొందిన సామాజిక సంక్షేమ సంఘము గుర్తింపబడిన సంక్షేమ సంఘంగా పరిగణింపబడును. ఈ శాసనం క్రింద సమోదయ్యే నేరాలు 'కాగ్నిజిబులు' నేరాలు. అంటే పోలీసువారు నిందితులను వారంటు లేకుండా అరెస్టు చేయడానికి పీలయిన నేరాలు. ఈ కేసులో జామీనుపై నిందితుని విడుదల చేయవచ్చును. అయితే ఈ కేసులో రాజీ పడటానికి పీలులేదు. బహుమతుల జాబితాను ఎవరు తయారు చేయాలి, ఎలా తయారు చేయాలి అనే దాని విషయమై కేంద్ర ప్రభుత్వం నిబంధనలను రూపొందించ వచ్చును.

నిబంధనలను తే. 19-8-1986న గెజిటులో ప్రకటించారు. బహుమతుల జాబితాను వరుడు వ్రాయాలి. ప్రతి బహుమతి, దాని వివరం, దాని సుమారు విలువ, ఇచ్చిన వారి పేరు, బహుమతి వదుపు బంధువుగాని ఏదని బంధువు గాని ఇస్తే ఆ బంధుత్వం ఈ అంశాలన్నీ ఆ జాబితాలో ఉండాలి. ఈ జాబితా పై వధూవరుల దస్కతులు లేక వేలి ముద్రలు ఉండాలి. అంతేకాక పెండ్లి సమయంలో హాజరయిన బంధువుల, లేక ఇతర వ్యక్తుల సంతకాలు కూడా ఆ జాబితాపై తీసుకొనవచ్చును. ఈ నవరణ చట్టం చాలా విలువైనది, బరువైనది కూడా. ఇలా ఎన్ని కట్టుబాట్లు శాసనపరంగా చేసినా ఈ సామాజిక దురాచారాన్ని అరికట్టడం కష్టం.

తిరిగి 1986 ఆగస్టు 21 వ తేదీన కేంద్ర ప్రభుత్వం రాజ్య సభలో మరో సవరణ బిల్లును ప్రవేశ పెట్టింది. 1961 వ సం॥పు వరకట్న నిషేధపు శాసనం, 1984 లో సవరింపబడిన అచట్టం తగినంత కట్టు దిట్టంగా లేదని మహిళా సంఘాల ప్రతినిధులు అభిప్రాయాలు ప్రకటించిన సంవత్సరంగా ఈ బిల్లు రూపొందించబడింది. ఈ బిల్లులో మూడు అంశాలు ఉన్నాయి.

1) వరకట్న మరణానికి కారణ భూత మయినందుకు కనీసం రోడ్డుకి 3 కి.మీ మరియు 5 వేలు జరిమానా విధించాలి.

2) కట్నం తీసుకోలేదు అని రుజువు చేసుకోవలసిన బాధ్యత తీసుకున్న మనిషి మీద లేక తీసుకొనుటకు సహాయం చేసిన వ్యక్తి మీద వుంటుంది.

ప్రపంచంలో కాస్తున్నారంటే దాగా కట్నం ఇస్తామని అర్థం. ఆ ప్రకటనలు విరళించాలి. అలాగే స్వచ్ఛంద సంస్థలు, ప్రభుత్వం, రాజకీయ పక్షాలు, భారీ పెత్తన ప్రబోధ కార్యక్రమాలు చేపట్టాలి. పత్రికల వారు వరకట్న దైత్యాన్ని మాటుగా విమర్శించాలి. వరకట్న మరణాలను వెలికి తేవాలి.

న్యాయవాదులు, న్యాయాధికారులు తమ బిడ్డలకే అన్యాయం జరిగినట్లు భావించి తీర్పు ఇవ్వాలి. ఇలా అన్ని రంగాలలో విప్లవాత్మక పద్ధతుల్లో పని చెయ్యాలి. 'కట్నం ఇస్తే పెళ్ళి చేసుకోను' అనమని పిల్లలకు తల్లులు ప్రబోధించాలి. పదువుకు ఉత్తమమైన, న్యాయమైన స్వతంత్ర జీవనం కలిగి ఉండటానికి తగిన భద్రతను ఇచ్చేదాన్ని అంటే జీవనోపాధిని ఆమెకు అందజేయాలి. ఆమెకు విద్య, ఉద్యోగం, వ్యాపారం లేక వృత్తివిద్య లాంటివి ఇవ్వగలిగితే భర్తల చేతుల్లో బాధలు పడుతూ వుండరు; నోరు మూసుకుని సహించాల్సిన పని వుండదు. భార్యను చంపి మళ్ళీ పెళ్ళికి తయారయ్యే వాడికి పెళ్ళి కాకుండా సమాజం అలజడి ద్వారా అపింపగలగాలి.

పదువుకు ఎలా సాయపడితే ఆమె బ్రతికి బైటపడుతుంది అని ఆలోచిస్తే - కుటుంబంయొక్క చనరులలో, ఆస్తిలో కుటుంబ వ్యవహారాల నిర్ణయంలో స్త్రీకి (వాటా) భాగస్వామ్యం వుండాలి. కూతుళ్ళకు వారసత్వం లేకుండా తండ్రులు వ్యవహరించరాదని శాసనం చేయాలి. కూతుళ్ళకు ఆస్తిలో వాటా ఇవ్వకుండా పేరెంటుస్ వీలునామా వ్రాయరాదు. అలా వాటా నిషేధిస్తే కట్నం ఇవ్వాలని ఉత్సాహం చూపుతారు. అమ్మాయి పెళ్ళి నాడు ఏమీ ఇవ్వకుండా పెళ్ళయిన తర్వాత ఆమెకు ఆదాయం వచ్చే వాటా చనంగా ఇవ్వాలి. ఆమె చనిపోతే ఆమె ఆస్తి ఆమె భర్తకు లేక భర్త అధీనంలో వుండే ఆమె మైనర్ పిల్లలకు క్లాక పెద్ద పిల్లలకు ఇవ్వాలి ఆమెకు పిల్లలు లేకపోతే వుట్టింటి వారికి చెందేటట్లు చేయాలి. కట్నం డబ్బు పది సం॥ ఆమెపేర డిపాజిట్లో వుంచాలి. అది ఆమెకు అత్యవసరమైతేనే (జబ్బు, పిల్లలకొరకు) తెచ్చుకోవాలి. అమ్మాయి స్వతంత్ర జీవనాన్ని సాగించటానికి తగిన విద్యాబుద్ధులు ఉద్యోగం ఆమెకు కలుగ జేయాలి. తల్లి తండ్రుల ఆస్తిలో వాటా వుండి అక్కడే ఆమె స్థిరపడటానికి అవకాశం వుంటే ఆమెను తరాయి మనిషిగా చూడరు. కుమారుణ్ణి ఎవరైనా బాధలు పెడితే

సర్దుకుని బ్రతకమని చెప్పరు కదా! అలాగే అమ్మాయికి కూడా చెప్పాలి. వివాహం శ్రీకి నర్వస్యం అని చెప్పరాదు. ఆమె కన్యగా వుండటానికి అయినా హక్కు వుండాలి. అప్పుడే ఆమె స్వతంత్ర జీవిగా పూహించుకోగలదు.

శ్రీలలో అవివాహితులు, విడాకుల వారు, విధివలు ముందాగా స్వేచ్ఛగా భద్రతతో జీవించ గలిగే సమాజం ఏర్పడినప్పుడే ఈ సమస్య కొంత పడి ప్కరింప బడుతుంది. శాసన కర్తలు, పోలీసులు, న్యాయమూర్తులు దీన్ని తమ బాధ్యతగా భావించాలి.

ప్రేమ వివాహాల వల్ల కూడా వరకట్నం పోతుంది. కనుక యువతీ యువకులు కలిసి చర్చించుకునే అవకాశం కలుగజేయాలి. ఎన్ని ఘోరాలు జరుగు తున్నా, ఎంత అన్యాయం జరుగుతున్నా, జీవితాలు అభాసవుతున్నా శ్రీలు కష్టాలను భరించడం, సహించడం నేర్చుకొన్నారే కాని ఎదిరించడం, దెబ్బకు దెబ్బ తియ్యటం నేర్చుకోలేదు. అవసరమైతే బాధితులైన శ్రీలే తిరుగు పాటు చెయ్యాలి. ఎవరిని ఎవరూ దోపిడీ చేయని సామాజిక వ్యవస్థను నిర్మించు కోవాలి. అందుకు ఎవరో వస్తారని, తోడు నిలుస్తారని ఎదురు చూడ డం కన్నా తామే ఉద్యుక్తులై, ఉత్తేజితులై అన్ని రంగాలలో తమకు జరుగు తున్న అన్యాయాలను, అక్రమాలను ఎదుర్కోవటానికి శ్రీలు సంసిద్ధులు కావాలి. ఏ మార్పు రావాలన్నా బాధితులు తాగాలు చెయ్యక తప్పటం లేదు. అందువల్ల ఆడపిల్లలు ధైర్యంతో విజ్ఞతతో నిలబడాలి. ఎన్ని విమర్శలు ఎదు రైనా సరే ఈ సమాజంలో తమకు జరుగుతున్న అన్యాయాన్ని, అనమానతను వారే వ్యతిరేకించాలి. - అంటే త్యాగం, ధైర్యం రెండూ కలిగి వుండాలి. అంతగా అవసరమైతే వరవిక్రయాన్ని నిరోధించటానికి తాము కన్యలుగా నైనా జీవించటానికి శ్రీలు సిద్ధపడాలి. ముఖ్యంగా అత్తగార్లు తామూ ఒకప్పుడు కూత రిననీ, కోడలిననీ, తల్లిదనీ గుర్తుంచు కొని కోడల్ని కూతురిగా చూస్తే 'శ్రీ శ్రీయే శత్రువు' అనే అపహ్రధ తొంగిపోతుంది. తన భర్త, కుమారుడు పురుషులనేది విస్మరించరాదు. వారి ఆశాపాశాన్ని త్రెంచి వేయాలి. వారికి నీతి జోధ చెయ్యాలి. వారి మనస్సులు మార్చగలగాలి. అలా సమాజం, యువతీ యువకులు, అత్తమామలు, తల్లితండ్రులు, ప్రభుత్వం, స్వచ్ఛంద సంస్థలు కలిసి ఐక్యతతో స్థిరచిత్తంతో నిలిస్తే వరకట్నం పటాపంచలవుతుంది

ముఖ్యంగా శ్రీ. లో కై తన్యం వెల్లివిరిసిననాడు పరకట్టుం ఇవ్వడానికి వారు నిరాకరించిననాడు, వివాహం శ్రీకి తప్పనిసరి సంస్కారమని భావించటం మానివేసిననాడు, కట్నం కీనుకున్న పురుషుని సమాజం ఈసడించి, అసహ్యించే స్థితికి కొంతగా కొంత వచ్చిననాడు ఈ దురాచారం నశిస్తుంది. ఆ కుట్ర సమయాన్ని దగ్గర చేయడానికి శ్రీలు జ్ఞప్తయిచాలి.

పరకట్టు దురాచారాన్ని తొలగించాలంటే కులమతాల ప్రసక్తి లేని ప్రేమ వివాహాలు అవకాశం గల వ్యవస్థ ఏర్పడాలి. ఆ సమాజంలో కులమత తేడాలు తొలగిపోతాయి. అస్తులు, అంతస్తుల తేడాలు నశించి పోతాయి. ముఖ్యంగా శ్రీకి దూరమై పోతున్న స్వేచ్ఛ దగ్గరవుతుంది. సమాజంలో సమతుల్య స్థితి నశించకుండా వుంటుంది. ఇందులో ఇద్దరూ స్వతంత్రించి తమకు సచ్చిన వారిని స్వీకరిస్తారు. మలం, గోత్రం, ఆస్తి, అంతస్తు పరిగణనలోకి రావు. కష్టాలు కలిగినా ఓక్కితో భరిస్తారు. కుటుంబంలో సామరస్యం పెరుగుతుంది. అయితే ఈనాటి వ్యవస్థలో ప్రేమ వివాహాలు సాధ్యమా? అనే ప్రశ్న రావచ్చు. కాని మనం చిత్త శుద్ధితో తలపెడితే ఏదీ అసాధ్యం కాదు. విద్యాభ్యాసంలో సహవిద్యను పెంచాలి. వివాహానికి ముందుగానే వంపతు లిద్దరూ తమ లక్ష్యాలు, ఆదర్శాలు గురించి చర్చించుకొనే అవకాశం వారికి మనం కల్పించాలి. దాంపత్య విధానం, కుటుంబ వ్యవస్థ, బాధ్యతలూ గురించి వారు ఆలోచించుకోవాలి. ఆ వివాహాలలోనే పరకట్టు ప్రసక్తి అంతరిస్తుంది. కనుక ఈ వివాహాలు జరిపించేందుకు కొంత సామాజిక మార్పు అవసరం. ఆ మార్పుకు మహిళా సంఘాల తోడ్పాటు, ప్రజల సహకారం చాలా అవసరం. అన్నిరంగాలలో అనిర్వచనీయమైన మార్పులు, ప్రోత్సాహ వచ్చిన నాడు మాత్రమే ఈ పరశుర్పా నిర్మూలన జరుగుతుంది. ఆ రోజుకే అంధరం ఎదురు చూస్తూ వుందాం.

NO
14-146

2016.09.24
GUB

10-8-2016

మహిళా విముక్తిసారస్వతం

1. హైందవం : స్త్రీలు	మల్లాది సుబ్బమ్మ
2. యుగయుగాల భారత మహిళ	జె. పరలక్ష్మి
3. ఆం. ప్ర. మహిళోద్యమం	మల్లాది సుబ్బమ్మ
4. మానవతా పథంలో మహిళా పురోగతి	ఎన్. ఎన్. లక్ష్మి
5. ఇస్లాం : స్త్రీలు	మల్లాది సుబ్బమ్మ
6. సంధి యుగంలో స్త్రీ	వాసిరెడ్డి సీతాదేవి
7. క్రైస్తవం : స్త్రీలు	మల్లాది సుబ్బమ్మ
8. స్త్రీ స్వేచ్ఛ	రంగనాయకమ్మ
9. మారుతున్న సమాజం : మహిళలు	మల్లాది సుబ్బమ్మ
10. స్త్రీకి విముక్తి ఎప్పుడు	మోటూరు ఉదయం
11. ఆధునిక స్త్రీ	మల్లాది సుబ్బమ్మ
12. ప్రగతి పథంలో స్త్రీ	జె. మైత్రీ
13. మహిళాభ్యుదయం	మల్లాది సుబ్బమ్మ
14. స్త్రీ	చలం
15. భావవాహిని	మల్లాది సుబ్బమ్మ
16. భారతనారి ఆదర్శం	ఎం. ఎన్. రాయ్
17. బంగారు సంకెళ్ళు	మల్లాది సుబ్బమ్మ
18. వెలుగు బాటలో సోవియట్ మహిళ	శ్రీ రాజ్యం సిన్హా
19. ఓ మహిళా ! ముందుకు సాగిపో	మల్లాది సుబ్బమ్మ
20. మహిళా వికాసం : శ్రమ, ఉద్యోగం	సంకలనం
21. ఏది అశ్లీలం ?	మల్లాది సుబ్బమ్మ
22. వివాహము : చేడు; రేపు	సంకలనం
23. వ్యభిచారం ఎవరి నేరం ?	మల్లాది సుబ్బమ్మ
24. వివాహం సంతానం కోసమేనా ?	సంకలనం
25. సమస్యలు : సంస్కరణలు	మల్లాది సుబ్బమ్మ

శ్రీ విమోచన

మహిళాభ్యుదయ సంస్థ గత ఆరు సంవత్సరాలుగా హైదరాబాదులో మహిళా విముక్తి కోసం కృషి చేస్తున్నది. సభలు, సమావేశాలు, చర్చా వేదికలు, సెమినార్లు విరివిగా నిర్వహించింది. 'శ్రమ : ఉద్యోగం' అనే అంశంపై గ్రంథ ప్రచురణ చేసింది. అభ్యుదయ వివాహ వేదిక, వైవాహిక కుటుంబ సలహా కేంద్రం, మహిళాభ్యుదయ గ్రంథాలయం లాంటి సోదరసంస్థలకు చేయూతనిచ్చింది. మహిళలలో స్ఫూర్తి, చైతన్యం, మానసిక పరివర్తన, దృఢసంకల్పం, కార్యదీక్ష ఉద్భవిస్తే తప్ప మహిళా ద్యమానికి ఒక ఆదర్శం, లక్ష్యం, మార్గం ఏర్పడితే తప్ప నారీ లోకానికి ముక్తిలేదని సంస్థ అభిప్రాయం. ఆ ధ్యేయంతో గ్రామీణ మహిళా సంఘాల కార్యకర్తలకు వలసిన పరిజ్ఞానాన్ని అందజేయడానికి శ్రీ విమోచన శిక్షణాకేంద్రాన్ని స్థాపించి కార్యక్రమాన్ని రూపొందించింది. ఆయా అంశాలలో నిష్ణాతులచేత ప్రాథమిక, మాధ్యమిక, ఉన్నత స్థాయిలలో శిక్షణ ఇప్పిస్తున్నది.

స్వేచ్ఛాపిపాసి
 సత్కాన్వేషి
 హేతువాది
 మానవవాది
 బహు గ్రంథకర్త
 వ్యాస రచయిత
 ప్రబోధకురాలు
 నిరంతర విద్యార్థి

మహిళలపట్ల జరిగే అక్రమాలకు, అన్యాయాలకు, హింసా దౌర్జన్యాలకు ఆక్రోశించి అలమదించే మానుషి. తను ఇతరుల సాయంతో నెలకొల్పిన మహిళాభ్యుదయ సంస్థ అభ్యుదయ వివాహవేదిక, వైవాహిక కుటుంబ సంహారేంద్రం, మహిళా గ్రంథాలయాల తోడ్పాటుతో, మిత్రుల సహకారంతో అభ్యుదయాన్ని సాధించే పూనిక వహించే క్రియాశీలి.

దుర్గాబాయ్ దేశముఖ్ అవార్డు గ్రహీత

అరువది అడ్డాల వయస్సు దాటినా ఆగిపోని కార్యక్రమాలు ఆమె ఊపిరి.